

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL)

SAYI: 20

MART 2011

Kuruluşunun 90. Yılında TKP'nin Mirasına Nasıl Sahip Çıkılır

28 Ocak tarihiyle TKP'yi Türkiye'ye getirmek için bindikleri gemide Mustafa Suphi ve on beşlerin Kemalistler tarafından katledilmesinin yıldönümü vesilesiyle bu söyleşi yapıyoruz. Bu tarih Türkiye solu açısından Mustafa Suphilerin anıldığı bir tarih olmuştur. O zamanın TKP'si, "yoldaş sen bunların isimlerini unutsan da 28 Kanunisanıyı unutma" diyor. Bu tarih TC'nin daha kurulmadan önce nasıl gerici bir rejim olduğunu hatırlatan bir tarihtir ve hatırlanması gereken de budur. Bu söyleşide o zamanki TKP'nin bize unutmamın dediklerini konuşmak istiyoruz. Mustafa Suphiler nasıl bir parti kurmuştu, bu parti nasıl bir partiydi ve bizim mücadelemize nasıl ışık tutuyor, KÖZ bugün devrimci partiyi yaratma ihtiyacını nasıl öne çıkarıyor, TKP bize nasıl ışık tutuyor, bunları konuşmak istiyoruz.

14'te

Tunus'tan Libya'ya Uzanan Eylemlerden Cesaret Alarak Newroz'u 1 Mayıs'a 1 Mayıs'ı Seçimlere Taşyalım

İstanbul'da, İzmir'de ve Bursa'da Newroz Coşkusu

20'de

Selahattin Demirtaş: "Newroz'daki coşkuyu 1 Mayıs'a taşımamız. Görülmemiş bir 1 Mayıs olacak"

KÖZ'ün arkasında duran komünistler çalışma yürüttükleri alanlardaki Newroz eylemlerine "Seçimlerde ortak aday, Newroz'un coşkusuyla 1 Mayıs'a şiarıyla katıldılar, 12 Haziran seçimlerinde emekçileri ve ezilenleri, "Emek Özgürlük Cephesi"nin saflarında mücadele vermeye çağırdılar.

12 Haziran Seçimlerine Varan Süreçte Tuzaklara Basmanın Yolu 2010 Yılı'nın Derslerini Kuşanmaktan Geçer

- 12 Haziran genel seçimlerinde ortak hareket etmeyi hedefleyen eylem birliğinin kendisini AKP'yi ve CHP'yi yaşadığımız topraklarda geriletebilecek tek odak olarak görmesi ve buna göre hareket etmesi gerekmektedir.
- Bu da bu cephenin 1 Mayıs başta olmak üzere 2011 seçimleri öncesindeki tüm eylemleri bir seçim hazırlığı olarak görmesini, bu eylemlerin örgütleyicileri olmasını, tüm emekçileri ve ezilenleri AKP'ye ve CHP'ye karşı bağımsız bir hatta konumlandırma ve politikleştirme hedefiyle hareket etmesini gerektirir.

Sol akımların en geniş kesimini bu eylem birliğine dahil etmeye çalışılmak gereklidir

- Eylem birliğine destek verecek akımlar arasında ideolojik ya da stratejik ayrımlar bahane edilerek ayrım çizgileri çekilmemelidir. Ayrım çizgisi seçimlere varan süreçte birlikte hareket etme iradesi gösterenler ile göstermeyenler arasında çizilmelidir.
- 12 Haziran'a ilerleyen süreçte bu eylem birlikteliklerinde bulunan sol akımların kendilerini BDP ile bir pazarlık masasında görmemeleri, aksine BDP'yi daha fazla inisiyatif alması için iteklemesi gerekmektedir. Bu noktada KÖZ'ün 2007 seçimlerinde ve 2009 yerel seçimlerinde takınmış olduğu tutumu, yani bu cephenin kabul edeceği her türlü adayın kayıtsız şartsız desteklenmesi, seçimler için adaylar arasında herhangi bir ayrımın gözetilmemesi, ve cephenin ortak çalışmasının öne çıkarılması örnek alınmalıdır.
- Düzen güçleri arasındaki rekabetin şiddetlenmesinin, en geniş kitleleri politikleştirmesini bir fırsat olarak görmek ve bu süreci istismar etmek gereklidir. Oluşacak eylem birliğinin bu süreci istismar etmekten geri durmaması, düzen güçlerinin bu şekilde sıkışmasından rahatsız olmaması, aksine bu süreci körüklemesi gerekmektedir.

18-19'da

Bölünen 8 Mart Mitingleri

2011'de de 8 Mart'ın bölünmesinin önüne geçilemedi. Komünistlerin birliğini savunanlar olarak sürekli karşı çıktığımız eylemlerin bölünmesine ve zayıflamasına karşı somut bir duruş ve müdahale gerçekleştirebilmek için yapılan her iki 8 Mart mitingini de doğru bulsak dahi katılmayı geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi bu yıl da önümüze koyduk. Düzen güçlerini geriletmek için 8 Mart'tan 1 Mayıs'a birleşik eylemler ve seçimlerde ortak adaylar gündemimizi pankartımız ve şiarlarımızla alana taşıdık.

İstanbul'da Bölünen 8 Mart Mitingleri
İzmir'de Parçalı 8 Mart Mitingi
Bursa'da 8 Mart Mitingi

4'te

Mısır'da Ne Oldu? Libya'da Ne Olacak?.....

8'de

Mısır'daki Uyanış İlk Değil

8'de

Renkli Devrimler.....

9'da

Orta Doğu ve K. Afrika'daki Ayaklanmalar ve Solun Kendiliğindenliğe Tapınma Hastalığı...

10-11

Bugün Sarsılan Gerici Rejimlerin Oluşmasında Solun da Payı Var.....

12'de

KÖZ'ün Sözü

2010 Aralık'ında başlayan ayaklanmalar dünyanın farklı yerlerindeki emekçilerin ve ezilenlerin açlığa, yoksulluğa ve devlet terörüne karşı halkı bir başkaldırısını içeriyordu. Maalesef bu ayaklanmalar devrimci bir önderlikten yoksun bir şekilde hareket etmek zorunda kaldıkları için, işçi sınıfının nihai kurtuluşunun önünü açacak bir yola giremediler; emperyalist güçler arasındaki rekabetin ve güçler dengesinin durumuna göre şekillendiler, bastırıldılar, yenildiler ya da düzen güçlerinin güdümüne girdiler.

18-19'da

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

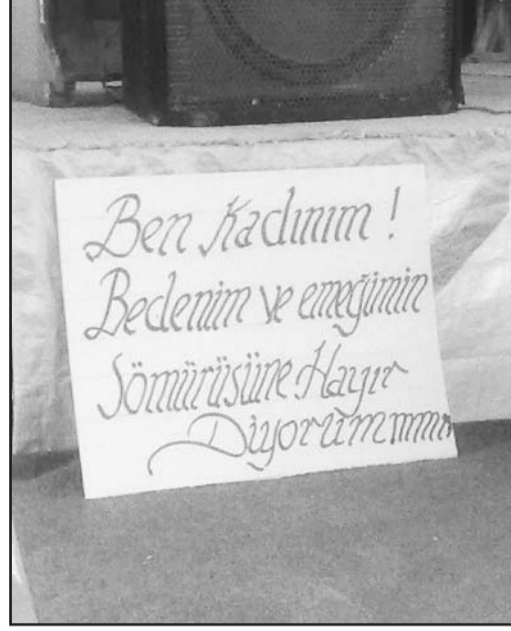
Okur/Yazar Mektupları

Alanımızda faaliyetine epeydir ara veren Demokratik Güç Birliği Platformu 8 Mart etkinliği için 20 gün önceden toplantılarına başladı. Farklı görüşlerin önerileri alınarak ortak bir görüş de netleşme çalışmalarımız 6 toplantı sonunda netliğe kavuştu. Alınan kararlarla 8 Mart'ta kadına ait slayt gösterileri, şiir etkinlikleri, yerel müzik dinlentileri, kadın bir avukatın kadın hakları konusunda bir sunumu kararı alındı.

Örgütselliği öne çıkaran slogan ve pankartların olmaması kararı çoğunluk kararıyla alındı. Alanımızda Cumartesi günü bölge pazar olduğundan katılımın daha etkin olması için etkinliği 6 Öart cumartesi günü gerçekleştirdik. 3000 karanfil ve el ilanı dağıtarak

FINİKE'DE 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

etkinliğe halkın katılımını sağlamaya çalıştık. Geçen yıllara rağmen etkin bir çalışma zengin bir programımız olmasa da geçen yılların bıraktığı olumluluk nedeniyle katılım çoğalmamış olsa da, azalmadı da.

1000 kişi civarlarında katılımımız oldu. Saat 13.00'de etkinliğimiz günün önemi konusunda bir konuşmayla başladı. Şiir etkinliği, slayt gösterileri, kadın bir avukat arkadaşın kadın hakları konusundaki sunumu ve yerel müzik gurubumuzun müzik dinlentileri halaylarla devam eden etkinliğimiz saat 16.00'da sonlandı. Kendi yazıp okuduğumuz şiirimiz sırasında uzun süre ayakta alkışlandık.

KADINLARIMIZ

Kadınlarımız, kadınlarımız bizim kadınlarımız .
Mutfakta fabrikada tarlada sen varsın
Sen varsın nakış, nakış işlenmiş oyalı yazmada
Meydanlarda sen eylemlerde sen isyanlarda sen varsın
Bir çiçekle bahar bir günle özgürlük beklersin
Sen özgürleşmeden dünya hep esir kalacak bilesin
Kadınlarımız, kadınlarımız bizim kadınlarımız
Bir yanı boran kış, bir yanı üç günlük bahar
Bir yanı esaret, bir yanı üç günlük özgürlük
Kadınlarımız, kadınlarımız bizim kadınlarımız
Mustafa POLAT / Antalya Finike Pazarcılar Derneği

İzmir'de Kitleysel Alevi Mitingi

"Demokratik anayasa ve eşit yurttaşlık hakkı" talebiyle düzenlenen büyük Alevi mitinglerinin üçüncüsü onbinlerce kişinin katılımı ile 6 Mart Pazar günü İzmir'de gerçekleşti. Son yıllarda İzmir'de gerçekleşen en kitleysel eylemlerden biri olan mitinge AKP iktidarına yönelik tepkiler damga vurdu.

Türkiye'nin pek çok farklı noktasından katılımın gerçekleştiği mitingde inanç özgürlüğü ve demokratik

anayasa talepleri öne çıkmakla birlikte, kürsüden gerçekleştirilen konuşmalarda yaklaşan genel seçimlere dair pek çok mesaj verildi. Gerek Alevi Bektaşî Federasyonu Başkanı Ali Balkız'ın gerekse diğer konuşmacıların önemli bir kısmının yaptığı konuşmaların ortak vurgusu seçimde AKP'nin yenilgiye uğratılması gerekliliği idi. Alevi Kültür Dernekleri Genel Başkanı Selahattin Özel, Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri Genel Başkanı Fevzi Gümüş, KESK Genel Başkanı Döndü Taka Çınar ile Halkevleri Genel Başkanı İlknur Birol da kürsüden konuşmalar gerçekleştirdiler. Dev ekranlardan da takip edilebilen konuşmalar katılanlar tarafından ciddi bir ilgiyle dinlenildi. Havanın yağışlı olmasına rağmen katılımcılar kürsü hâkimiyetinin yüksek olduğu alanı terk etmeyerek eylemin sonuna kadar kaldılar.

Daha önce gerçekleşen Alevi mitinglerinde estirmeye çalışılan sosyal-şoven havanın nispeten daha az hissedildiği mitingde kitle örgütleri ve sol/sosyalist örgütlenmeler de kayda değer bir katılım sağladılar. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak mitingde 8 Mart eylemleri özelinde, Mart-Mayıs sürecinin genel seçimlerden kopartılmaması gereğini ifade ettiğimiz özel sayılarımızın dağıtımını yaptık. Seçimlerde ezilenlerin, emekçilerin ortak adaylarını destekleme çağrısını ilettik. Yaklaşık iki bin adet dağıttığımız ve ilgi gören özel sayılarımızı daha etkili bir ajitasyonla dağıtma konusunda ise eksik kaldık.

İzmir'den komünistler

Gülsuyu'nda BDP Kahvaltısı

BDP İstanbul il başkanlığının Kartal, Maltepe, Pendik ve Tuzla ilçelerindeki -sivil toplum örgütleriyle buluşma kahvaltısı-na çok sayıda kurumun yanı sıra çağnlı olan Anadolu'da Yaşam Tüketim ve Dayanışma Kooperatifi de katıldı.

Kahvaltudan sonra il başkanı toplantının yapılsı gerekçesini «yaklaşan seçimler münasebetiyle Sivil Toplum Örgütleri ile buluşma» olarak tarif etti. BDP'nin STK'larla uzun zamandan beri buluşmadığını, önüne koyduğu bu buluşmayla, öneri ve eleştirileri almak istediğini belirtti.

BDP Milletvekili Bengi Yıldız'ın AKP'nin «Kürt Sorunu»nu çözmedeki basiretsizliğini öne çıkaran konuşması, katılımcılardan destek gördü. Yıldız, 12 Haziran seçiminin, sol, sosyalist ve demokratlar için olabildiğince geniş katımlı seçimlere katılımı gerektirdiğinin altını çizdi.

Daha sonra katılımcılardan konuşanlar oldu. Kentsel dönüşüm konusu ve metropollerde kitleysel mitingler yapılmasına rağmen bunun neden oya dönüştürmediği sorusu ortaya atıldı. BDP'nin yetersizliğine veya politik yoğunlaşmamasına dair eleştiri ve öneriler geldi.

Kurumumuz adına katılan arkadaşımız özetle şunları aktardı: "Anadolu'da Yaşam Kooperatifi tüketimi örgütleyen ve dayanışmayı ören bir kurumdur. Farklı siyasi eğilime mensup unsurların yer aldığı, bir siyasal çizgiye angaje olmayan «tipik» kitle örgütüdür. Başkanı ve yönetimi yoktur. Yürütmesi haftada bir yapılır ve herkese açıktır. Bu bakımdan STK olarak tarif edilen, kategorik olarak burjuva toplum unsuru anlamına gelen bu tarif yerine, sistemle bir biçimde karşı karşıya gelen

demokratik kitle örgütü tanımını önemsiyoruz. Ancak solun bu örgütleri algılayış biçimindeki rekabetçi, yarışçı ve «benim olsun-cu» sektör çizgiye angaje olmuş hali yerine, dayanışmacı ve kitlelerin özneleştiği tarzı önemsiyoruz. Burada konuşulanları yürütmeye aktaracağım. Ortak bir görüş ve tutum belirlemek için değil, bilgi aktarımı olacak. Zira kitle örgütlerinin resmi görüşü olmaz. Katılımcıların olur ve ben şimdi kendi adıma görüş ve önerilerimi sunacağım.

İl başkanı ve vekilimiz katılabileceğim bir durum değerlendirmesi yaptılar. Tekrarına girmeyeceğim. 12 Haziran seçimleri yaklaşiyor ve bu yıl da Mart-Mayıs süreci dediğimiz dönemin önemli dönemeç noktalarını seçim üzerinden güncelleyerek ilerletmek mümkün. Şimdi «demokratik seçim bloğu» olarak tarif edilen ve merkezinde BDP'nin yer aldığı, diğer bileşenleriyle ortak adaylar etrafında yürütülecek kampanya 8 Mart, 21 Mart ve 1 Mayıs vb. gibi durakları birbirine bağlayan ve itekleyen, süreklilik içinde 12 Haziran'a hazırlanmak, AKP ve CHP seçeneklerine karşı birleşik ve eylemli seçimlere hazırlanmak, 1 Mayıs kutlaması için başvuruda bulunmak için çalışmalıdır."

Daha sonra BDP İl başkanı, Newroz için başvuruyu Kent Konseyi'nin yapacağını, 1 Mayıs için de bu konseyin inisiyatif alabileceğini belirtti.

İki buçuk saat süren toplantı aslında daha verimli geçebilirdi. Önümüzdeki süreç, kitlelerin bulunduğu toplantıların örgütlenmesi ve kitle örgütlerinde buluşmalarını sağlamak ve dayanışma ilişkisini kurmak bakımından önemli olanaklar sunacak.

Gülsuyu'ndan Komünistler

İzmir'de Mutki'deki Toplu Mezarlar için Eylem

Bir süre önce kurulan İzmir Kent Meclisi 7 Şubat tarihinde, Bitlis Mutki'de ortaya çıkan toplu mezarlar için Basmane'de Fuar 9 Eylül Kapısı önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Öncesinde yürüyüş yapılacağı duyurulan eylemin basın açıklaması ile sınırlı tutulması, basın açıklamasının okunması sırasında bir megafon bulundurulmaması ve slogan dahi atılmayışı eylemin istenen etkiden uzak, coşkusuz bir havada geçmesine neden oldu.

Okunan açıklamada Başbakan'ın Bosna Savaşı sırasında Srebrenitsa'da yaşananlar karşısında takındığı tutum ve konuya dair yaptığı açıklamalar hatırlatılarak, Mutki, Hizan'da açığa çıkan toplu mezarları ve Kürt coğrafyasındaki faili meçhul cinayet ve katliamları görmezden gelinmesinin açık bir çifte standart uygulaması olduğu vurgulandı. "Savaşı daha gelişmiş araçlarla sürdürmeye kararlı görünen hükümetin, savaş politikalarından vazgeçmeye" çağrıldığı açıklamada ayrıca şu taleplere de yer verildi:

"-30 yılı aşkın çatışmalı tarihin aydınlığa kavuşması için meclis bünyesinde Adalet ve Hakikatleri Araştırma Komisyonu bir an önce oluşturulmalıdır.

-Demokratik bir anayasa çalışmaları bir an önce başlatılmalı, başta Kürt dili olmak üzere tüm haklar yasal ve anayasal güvenceye kavuşturulmalıdır.

-Seçim barajı mutlaka seçim öncesinde düşürülmeli ve tüm kesimlerin temsili sağlanmalıdır.

- Demokratik Özerklik statüsü kabul edilerek anayasal bir statüye kavuşturulmalıdır."

Kürdistan'da girişilen katliamların ve ilhak politikalarının izlerinin su yüzüne çıkmaya devam ettiği, ancak konunun genel bir ilgisizlikle karşılandığı içinden geçtiğimiz dönemde böyle bir eylemi önemsedik. Ağırlıklı olarak BDP'lilerin katıldığı açıklamada da mümkün olduğunca geniş bir katılım sergileyerek yer almaya çalıştık. Fakat eylemde slogan atılmaması ve dışa dönük bir seslenme çabası olmaması eyleme katılanların dahi ilgisinin dağılmasına yol açtı. Buna rağmen zayıf da olsa konuyu ele alan bir sokak eyleminin gerçekleştirilmesi olumluydu.

İzmir'den komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KÖZ

KOMÜNİST KÖZ- AYLIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ŞÜKRÜ DEMİR

YÖNETİM YERİ: RASİMPAŞA MAH., SÜLEYMANBEY SOK. 6/1 KADIKÖY İSTANBUL

TELEFON: 0216 387 50 90

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI

MATBAA ADRESİ: DAVUTPAŞA CAD. GÜVEN SANAYİ SİTESİ C BLOK No: 242 TOPKAPI-İSTANBUL TELEFON: 577 54 92

İzmir'de İş Cinayetlerine Karşı KESK'ten Eylem

Taşeron sisteminin neden olduğu son iş cinayeti, belediye hizmetlerinde taşeron uygulamasına son vermekle övünen İzmir Büyükşehir Belediyesi ana binasında gerçekleşti. Binanın dış cephe tadilatında çalışan 26 yaşındaki Nesih Taşkın ve 47 yaşındaki Mehmet Toprak 3 Mart Perşembe günü, çalışılan iskenelin halatının kopması sonucu yedinci kattan düşerek can verdiler.

Kaza 'Geliyorum' Demişti

İki işçinin hayatını kaybettiği "kaza" haftalar öncesinden "geliyorum" demişti. 7 Şubat Pazartesi günü belediye binasının dış cephe bakım-onarım işi için kurulan iskenelin bir anda çökmesi sebebiyle siva yapan üç işçi, yaklaşık 15 metre yükseklikten beton zemine çakılmıştı. İşçilerden biri ağır yaralanmış, diğer ikisi kazadan hafif yaralarla kurtulmuştu.

Meydana gelen bu ilk kazanın ardından ihaleyi alan şirket ciddi bir tedbir almak yerine işçilere baret dağıtmakla yetinmişti. İzmir'in göbeğinde atlatılan bu tehlike karşısında sendikalar ve sınıf dayanışma örgütleri de bir tutum almakta geciktiler.

"Emek Dostu Belediye" Söyleminin Sahteliği Tekrar Ortada

Park-bahçe işçilerinin taşeronlaşmaya karşı son yıllarda yürüttükleri yoğun mücadelenin ardından, işçileri taşeron şirketlerden belediye şirketlerine geçiren İzmir Büyükşehir Belediyesi bu gelişmeyi son birkaç aydır yoğun bir biçimde duyurma gayreti içindeydi.

İzmir'in muhtelif noktalarındaki billboardlarda kendine "taşeronu kaldıran emek dostu belediye" sıfatını layık gören, CHP için gövde gösterisi haline getirilen "Emek Şenlikleri" organize eden Büyükşehir'in bu girişimi kimi basın-yayın organlarında "İzmir'de Sessiz Devrim" başlığıyla haber oluyordu. Keza Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu konuya ilişkin verdiği demeçlerde "taşeronu çağdışı bulduğunu" ifade etmekten geri

Nesih Taşkın (26) üniversite harcını tamamlamak için çalıştığı inşaatta can vermişti.

durmuyordu. Oysa park-bahçe işçilerinin taşeronun kaldırılması talebiyle sürdürdükleri mücadeleye başta kayıtsız kalan, hatta işçilerin Belediye önünde açtığı direniş çadırının kaldırılması için Valiliğe müracaat eden, üstelik Belediye zabıtalarını çevik kuvvet desteğiyle işçilere saldıran yine Büyükşehir Belediyesi yönetimiydi.

Bunun yanı sıra İzmir'de taşeronun bitirildiğinin duyurulduğu günlerde CHP'li Buca Belediyesi sendikal çalışma yaptıkları için taşeronda çalışan 7 işçiyi işten çıkartıyor, direnişe geçen işçilerin polis tarafından derdest edilmesini teşvik ediyordu.

Büyükşehir'de Taşeron Sona mı Erdi?

Taşeronu bitirdiğini iddia eden Büyükşehir'in konuya dair girişimi de aslında taşeronu ortadan kaldıran değil, taşeronun bir başka isim altında sürdüğü bir

uygulamaya denk düşüyor. Düne kadar Belediye'nin yerine getirmekle yükümlü olduğu asli hizmetler taşeron şirketlere ihale yoluyla veriliyorken, bugün değişen tek şey bu şirketlerde çalışan işçilerin belediyenin kendi bünyesindeki şirketlere geçirilmesi olmuştur. Oysa belediyenin asli işlerini kendi kurduğu şirketlere gördürmesi de taşeron uygulamasının bir başka biçimidir. Belediye bünyesindeki şirketlerde sendika olması bu şirketlere geçen işçilerin iş güvencesi kazanması açısından önemli bir kazanımı ifade etmekle birlikte, bu durum işçilerin kadrolu işçi olarak alınmadığı gerçeğini değiştiriyor. Taşeron uygulamasının kamudaki tezahürü olan sözleşmeli memurluk da İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde yaygın bir istihdam biçimi. Ülke çapında birçok yerel yönetimde kullanıldığı için yadrganmayan ve kabul gören bu istihdam biçimi

aynı birimde, benzer işi yapan, benzer nitelikteki çalışanların farklı statülerde çalışması anlamına geldiği ölçüde çalışanları bölen ve taşıdığı güvencesizlik nedeniyle kamu emekçilerini mevcut şartlara karşı çekimliliğini zorlaştıran bir nitelik taşıyor.

KESK'ten Tepki Eylemi

KESK İzmir Şubeler Platformu, kazanın ertesi günü Büyükşehir Belediyesi önünde bir eylem gerçekleştirdi. "KESK Şubeler Platformu" pankartının açıldığı eylemde saygı duruşunda bulunuldu. Eylemde açıklamayı okuyan Eğitim Sen 1 No'lu Şube Başkanı ve KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ali Rıza Özer, taşeronlaştırmanın ölüm anlamına geldiğini ve olayın takipçisi olacaklarını ifade etti. Açıklamada, yaşananın iş kazası değil iş cinayeti olduğu dile getirilirken "7 Şubat'ta üç işçinin yaralanmasına neden olan kazaya rağmen hiçbir önlem alınmaması sonucu 3 Mart günü iki işçi feci şekilde hayatını kaybetmiştir. AKP iktidarının geldiği günden beri özelleştirmenin önünü alabildiğine açarak tüm iş yerlerinde güvencesiz ve sağlık koşullarından yoksun bir şekilde çalışan emekçileri hiçe sayması bu ve buna benzer birçok işçi katliamına sebep olmuştur" denildi.

"Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!", "Taşeron ölümdür, geçit vermeyeceğiz!", "Kaza değil iş cinayeti!" sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. Yaşanan iş cinayetine ciddi bir tepki olmasına rağmen, eylemde tutuk bir hava vardı. Her ne kadar açıklamada üst işveren pozisyonundaki belediyenin sorumluluğu işlenmiş olsa da eylem sırasında yapılan konuşmalarda ağırlıklı olarak taşeron uygulamasının sorumlusunun AKP hükümeti ve mevcut Kamu İhale Yasası olduğu vurgulandı. Bu vurgu bir gerçekliği yansıtsa da, genel olarak CHP'nin iktidarda olduğu yerel yönetimin söz konusu durumdaki sorumluluğunun tali olduğu yanılması yaratılmasına yol açtı.

İzmir'den komünistler

'Emek Dostu' Belediyecilik İşçileri Dövüyor, Süründürüyor, Öldürüyor

İzmir Büyükşehir Belediyesi birkaç ay önce bütün taşeron işçilerini belediye bünyesine aldığı ve sendikal yaptığını duyurarak bir emek şenliği düzenledi. Emek dostu belediyecilik anlayışına sahip olduklarını iddia eden reklamlar yapıldı. Bu şaşalı gösterinin üzerinden çok geçmeden belediyenin dış cephesinde tadilat için çalışan iki taşeron işçisi 3

Mart'ta iskeleden düştü. Nesih Taşkın, harç parasını toplayabilmek ve ailesinin geçimine katkıda bulunmak için de İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin dış cephe boyama işini alan taşeron firmada iki gün önce çalışmaya başlamıştı. İskeleden düşüp hayatını kaybetti.

Konak Belediyesi'nin Taşeron İşçileri Saldırılarına Rağmen 18 Gündür Direniyor

Bu olayın üzerinden çok geçmeden Konak Belediyesi'ne bağlı 110 taşeron işçisi güvenceli ve sendikal iş talebiyle direnişe geçti. Konak Belediyesi'nde son iki yılda Ceysan Hizmet İşletmeleri taşeron şirketine bağlı çalışan 220 işçi, Aralık 2010'da yapılan ihaleyi alan Efekent Endüstriyel Makine şirketine aktarıldı. Konak Belediyesi süpürme ve temizlik hizmetlerini yürüten işçiler, son iki aydır ücretlerini alamadıkları gibi sigortaları da yatırlıydı. Ücretlerini alamayan işçiler, 26 Şubat öğle saatlerinde Konak Belediyesi önünde yazdıkları dövizlerle taleplerini dile getirerek eylem yaptı. İşçiler haklarını almak, taşeron sisteminin kaldırılması ve böylece belediyeye bağlı çalışmak için direniş başlattılar. İşçiler, "60 gündür maaşlarımızı alamıyoruz. Sigorta primlerimiz de yatmıyor. 220 taşeron işçisi olarak iki aydır mağduruz. Amirlerimiz tarafından da işten çıkarılmakla tehdit ediyoruz. Bütün bunlar, taşeron sisteminin kaldırılması için yeterli ve biz bu sistemin kalkmasını istiyoruz, bunun için de direneceğiz" dediler. Ve sözlerinde durdular. 18 gündür tüm baskı ve saldırılara rağmen direndiler.

Zabitasıyla, kim olduğu belirsiz adamlarıyla direniş alanına saldırılar başladı. Direniş alanında kadın işçilere ve alanında dışında da ziyarete gelen işçilerin eşlerine otobüs duraklarında saldırı gerçekleşti. Kadın işçilerin bir kısmı protesto etmek için saçlarını kestiler.

Batıgül Tunç, tek başına, direniyor

Ve 13 Mart'ta Batıgül Tunç da CHP İl'in önünde direnişe başladı. Buca Belediyesi önünde 56 günlük eylemden sonra, CHP İzmir İl Başkanı Tacettin Bayır ile sağlanan mutabakat sonucu eylemlerine son veren ve davulcu zurnalı kutlama yapan Buca taşeron işçilerinden 6'sı işe başlarken, Batıgül Tunç 2 aydır beklemesine rağmen hâlâ işe alınmadı. Tunç, yaşanan süreçten sonra artık beklemeyeceğini ve yeniden direnişe başladığını, hakkını alıncaya kadar eylemini sürdüreceğini CHP İzmir İl Başkanlığı önünde yaptığı basın açıklaması ile kamuoyuna duyurdu. Batıgül Tunç'un açıklamasına Konak Belediyesi önünde eylem yapan Konak taşeron işçileri "Taşerona Hayır, Sendika Hakkımızı İstiyoruz", "Zaferi Biz Kazanacağız/ Konak Taşeron Temizlik İşçileri" pankartıyla ve "Batıgül Yalnız Değilsin" sloganlarıyla destek verdiler.

Tunç yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Ben, Buca Belediyesi'nde daha önce park-bahçe-temizlik taşeron işinde çalışan Batıgül Tunç'um. Kölelik olan taşeron sistemine karşı olup; işçi arkadaşlarımla sendikal faaliyet yürüttüğünden dolayı Buca Belediyesi

tarafından benimle beraber 7 işçinin işine son verilmişti. Ve bundan kaynaklı Buca Belediyesi önünde 'Taşerona Hayır, sendika hakkımızı istiyoruz!' hedefiyle 7 işçi olarak 56 gün süren bir eylem gerçekleştirdik. Gerçekleştirdiğimiz eylem sonunda bizlerle görüşen CHP İzmir İl Başkanı Tacettin Bayır'la vardığımız mutabakat sonucu eylemimizi işçi arkadaşlarla beraber ortak bir karar olarak sonlandırdık. CHP il başkanı, yazılı ve görsel basının önünde yaptığı basın açıklamasında işten atılan 7 işçinin 1 hafta 10 gün içinde CHP'li belediyelere, sendikal ve iş güvenceli olarak yerleştirileceğine dair söz vermişti. Ama aradan 2 ay süre geçti. Diğer 6 işçi arkadaşım kimi taşeron, kimi sendikal işe başlamalarına rağmen ben hâlâ işe alınmadım."

Deri İşçileri Derneği ve Özgür Yaşam Kooperatifi Üyelerinden Konak Belediyesi İşçilerinin Direnişine Ziyaret

Deri işçileri ve Özgür Yaşam üyeleri direnişteki işçileri ziyaret etti. Saldırlara ve hak gasplarına karşı maddi ve manevi işçilerin yanında olduklarını ifade ettiler. Sloganlarla ve pankartlarıyla geldikleri direniş alanında işçilerle sohbet edildi. Somut ihtiyaçlar belirlendi. Saldırları durdurmak üzere işçilerle Sebahat Tuncel arasında bağlantı kurularak işçilerin sorununu meclisin gündemine taşımak üzere destek olundu.

Kurtuluş Yok Tek Başına; YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

İzmir'den komünistler

UPS İşçileri Bu Kez Kazanımlarını Kutlamak için Eylemdeydi

UPS'nin aktarma merkezleri önünde 26 Nisan 2010'da başlayan direnişin, sendikal girişimde buldukları için işten atılan 3 Şubat günü 163 işçiden 151'inin işe geri alınması ile sonuçlanmasının ardından TÜMTİS üyesi işçiler İzmir'de 6 Şubat Pazar günü gerçekleştirdikleri bir yürüyüşle kazanımı kutladılar. 6 Şubat Pazar günü saat 14.00'te TÜMTİS İzmir Şube binası önünde toplanan UPS işçilerine TÜMTİS üyesi ambar işçileri ile pek çok örgütlenme ve kurum da destek verdi.

Sendika binası önünde başlayan yürüyüşün ardından Eski Sümerbank önüne gelindi. Açıklamanın gerçekleştirilmesinden önce Ankara OSTİM'deki patlamada yaşamını yitiren işçiler anısına saygı

duruşunda bulunuldu. "Yaşasın UPS Zaferimiz!", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!" sloganlarının atıldığı eylemde kısa bir müzik dinletisi de verildi.

Eylemde bir konuşma yapan TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli eyleme destek veren sendika, örgütlenme ve kurumlara, direnişe dair haberleri yansıtan sosyalist-devrimci basına teşekkür etti. Bunun yanı sıra direnişin kazanımla sonuçlanmasında etkili olan enternasyonal desteğe dair de vurgu yapan Günseli konuşmasını, "Amerika'dan, İngiltere'den, Brezilya'dan, Filipinler'den, Arjantin'den, Almanya'dan, Fransa'dan, Kanada'dan, Belçika'dan dünyanın dört bir yanında bu haklı mücadeleye katkı ve destek sunan sınıf kardeşlerimize, bağlı

buldukları sendikalara, Uluslararası Taşımacılık Federasyonu ITF'ye ve Avrupa Taşımacılık Federasyonu ETF'ye" teşekkürlerini sunarak bitirdi.

Taşımacılık gibi örgütsüz ve kurlsız çalışma dayatmasının hakim olduğu bir sektörde ısrarlı bir direnişe imza atan UPS işçileri ve sendikalan TÜMTİS hem sektörel anlamda önemli bir kazanım elde ettiler, hem de enternasyonal bir desteğin sınıf mücadelesindeki önemini kanıtlayan bir deneyim daha yaratmış oldular.

TEK BİR İŞÇİ SİGORTASIZ, TEK BİR İŞYERİ SENDİKASIZ KALMASIN!

KÖLE DEĞİL İŞÇİYİZ BİRLEŞİNCE GÜÇLÜYÜZ!

İzmir'den Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

İstanbul'da Bölünen 8 Mart Mitingleri

İstanbul, Kadıköy meydanında 5 Mart Pazar günü, 8 Mart Kadın Platformu'nun düzenlediği 8 Mart mitingi gerçekleşti. Miting saat 13.00'de toplanan kitlenin 14.00'de Kadıköy meydanına doğru yürüyüşüyle başladı. İstanbul 8 Mart Kadın Platformu'nun ortak pankartı "Yoksulluğa, Güvencesizliğe, Savaşa, Erkek Egemenliğine, Kadın Cinayetlerine, Doğanın Talan Edilmesine, Cinsiyetçiliğe, Ayrımcılığa Karşı Örgütleniyoruz" en önde duruyordu. Mitinge çeşitli kadın örgütleri, sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler katıldı.

Yaklaşık 4000 kişinin katıldığı mitingde kadın sömürsünü, yaşanan tecavüz olaylarını ve töre cinayetleri gibi son günlerde yaşanan cinayetleri konu alan pankartlar ve dövizler hakimdi. BDP'li kadınlar alanın neredeyse %60-70'nini oluşturuyordu. Geldikleri ilçelerin adlarının olduğu pankartlarla katıldılar. BDP'li kadınlar genel olarak "Jin, Jiyan, Azadi", "Yaşasın 8 Mart", "Cinsiyetçi, Asimilasyoncu ve Ayrımcı İktidara Bizimde Sözümlü Var: Edi Bese", "Hakikatleri Araştırma Komisyonu Kurulsun, Savaş Suçluları Açığa Çıkarılsın", "Kadın Kırımı Toplum Kırımıdır, Özgürlük Mücadelesini Yükselim, Tecavüz Kültürünü Aşalım", "Ben 20 Bin Yıllık Tarihi Olan Ana Tanrıça Kültürün Mirasçısıyım, Elini Çek İrademden", "Kadının Dili Özgürlüğün Dilidir, Kadın Özgürleştikçe İnsanda Özgürleşir" pankartlarını taşıdılar.

BDP dışında mitingde "Kadrolu güvenceli çalışma hakkı için, Tacize Tecavüze, Kadın cinayetlerine DUR demek için, Anadilde Eğitim ve Sağlık hakkı için 8 MART'ta Mücadeledeyiz" pankartıyla KESK'li Kadınlar, "Analar Toplu Mezarların Hesabını Soracak" pankartıyla YAKAY-Der, "Görünmeyen Emek Kır Kafesini" ve "Kül Kedisi Değil Ev İşçisiyiz" pankartlarıyla İmece Kadın Dayanışma Derneği, "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Kapitalizme, Erkek Egemenliğine Savaşa Karşı İsyandayız, Kadınlar Sosyalizmi İstiyor", "Vardık, Vanz, Varolacağız" pankartlarıyla Sosyalist Kadın Meclisleri, "Bugüne kadar sistemin bütün pisliğini biz çektik-Ev İşçisiyiz Köle Değiliz- Ev İşçileri Hep Birlikte Örgütlü Mücadeleye" pankartıyla Ev İşçileri Dayanışma Sendikası Girişimi, "Emeğimizin, Bedenimizin, Kimliğimizin Özgürleşmesi için Örgütleniyoruz" ile DİSK Kadın Komisyonu, "Cinsiyetçi Eğitimi Durduracağız" pankartıyla Genç-Sen'li Kadınlar, "Şiddete, Yok Sayılmaya, Güvencesizliğe Karşı Alanlardayız" pankartıyla TMMOB'lu Kadınlar, "Erkeklerden, Patronlardan, AKP'den Hakkımızı İstiyoruz, Gerçek Eşitlik İçin Kadınlara Sosyal Güvence" pankartıyla Halkevciler Kadınlar, "Kadın Cinayetlerine Durdurun ya da Def Olun" pankartıyla EHP'li Kadınlar,

"Saçları Süpürge, Bedeni Sömürge, Dili Kelepçe Kadın Değil, Özgürlüğü İstiyoruz" pankartıyla Gençlik Muhalefetinden Kadınlar, "Direniyoruz" pankartıyla ÖDP'li Kadınlar, "Emeğimiz İçin, Barış İçin, Kurtuluşumuz İçin Direniyoruz" pankartıyla SDP'li Kadınlar, "Emeğimiz Bedenimiz Kimliğimiz İçin İsyandayız" ile SP'li Kadınlar katıldı. Bunlar dışında da alanda birçok siyaset ve kitle örgütü hazır bulundu.

Açılış konuşmasını yapan Miting Tertip Komitesi Başkanı Rahime İldemir konuşmasına 8 Mart'ın tarihini anlatarak başladı. Bugüne gelindiğinde kadın cinayetlerinden, taciz ve tecavüz olaylarından bahsetti. Tek dil, tek bayrak, tek millet, tek cins, tek kimlik politikalarına, kadının yoksullaşması gibi konulara değindi. "Erkek egemen sistem bu katliamın hem kaynağı, hem de devleti, ordusu, polisi, karakolu, yargısı, zihniyeti ile katillerin koruyucusu ve kollayıcısıdır. Devletin kadın cinayetlerinin suç ortağıdır" diye belirtti. Aynı zamanda kadın cinayetlerinin politik olduğunu söyledi; esnek çalışma ve güvencesiz çalışan kadın sorunlarına da değindi. Rahime İldemir'in ardından çalışan kadın sorunlarına dair kadın işçilerin konuşması ve müzik dinletisi ile miting sonlandırıldı.

Komünistlerin birliğini savunanlar olarak mitingde "Seçimlerde Ortak Aday, 8 Mart'tan, 1 Mayıs'a Birleşik Kitle Mücadele" pankartıyla ve flamalarımızla katıldık. Sık sık "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son", Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulamaz", "Kurtuluş Yok Tek Başına ya Hep Beraber ya Hiçbirimiz", "Erkeksiz Değil Birleşik 8 Mart", "Ne AKP ne CHP, Kurtuluş Birleşik Mücadelede", "AKP'ye Kanma Oylar Ortak Adaya, CHP'ye Kanma Oylar Ortak Adaya", "8 Mart, Newroz, 1

Mayıs Ortak Adaylarla Aynı Saftayız", "Kadınlar En Öne Örgütlü Mücadeleye" sloganlarını atarak 25 kişilik kortejimizle yürüdü. KÖZ'ün çıkarmış olduğu "8 Mart'ı Seçimlerden Koparma; Seçimlerde Emekçilerin-Ezilenlerin Ortak Adayları İçin Mücadeleye Omuz Ver" başlıklı özel sayısını alanda dağıttık.

Komünistlerin birliğini savunanlar olarak sürekli karşı çıktığımız eylemlerin bölünmesine ve zayıflamasına karşı somut bir duruş ve müdahale gerçekleştirebilmek için yapılan her iki 8 Mart mitingini de doğru bulsak dahi katılmayı geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi bu yıl da önümüze koyduk.

Düzen güçlerini geriletmek için 8 Mart'tan 1 Mayıs'a birleşik eylemler ve seçimlerde ortak adaylar gündemimizi pankartımız ve şiarlarımızla alana taşıdık. KÖZ'ün arkasında duranlar yıllardır birleşik, kitle eylemler örebilmenin zeminini yaratmak için uğraştıkları gibi bundan sonrada bu uğraşlarına devam edeceklerdir. Çünkü her geçen gün artan saldırıları ancak işçilerin, emekçilerin bağımsız, birleşik ve kitle eylemliliklerini örgütleyebildiğimiz takdirde püskürtülebilir.

Seçimlerde Ortak Aday, 8 Mart'tan 1 Mayıs'a Birleşik Eylemler!

Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Erkeksiz Değil Birleşik 8 Mart!

Kadının Kurtuluşu İnsanların Kurtuluşudur!

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

İstanbul'dan Komünistler

İzmir'de Parçalı 8 Mart Mitingi

İzmir'de 8 Mart eylemlerindeki bölünmüşlük bu sene de sürdü. Bu sene eylemler üçe bölündü. BDP'nin eylemi 5 Mart Cumartesi günü, kadın örgütlerinin, kadın kurumlarının ve siyasi örgütlerin eylemi 8 Mart günü ve kadın-erkek karma eylem yapmak isteyenlerin eylemi de yine aynı gün, 8 Mart günü gerçekleşti.

5 Mart günü saat 10.30 BDP'li kadınlar parti il binasının önünde toplandı. Sloganlarla kitle olarak Konak Sümerbank önüne yürüdü. Sümerbank önünde eylem sloganlarla, müzikle ve halaylarla devam etti.

Alınteri, BDSP, Devrimci Hareket, Demokratik Kadın Hareketi, Halk Cephe Kadınlar ve Yeni Demokrat Kadın'ın örgütleyicisi olduğu 8 Mart eylemi ise 8 Mart Salı günü Türk Telekom önünde

toplanan kitlenin yürüyüşü geçmesiyle başladı. "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Karşı Kadın Erkek Birlikte Mücadeleye" pankartının açıldığı, yaklaşık 200 kişinin katıldığı meşaleli yürüyüşte kortejinin en önünde örgütleyici ve katılımcı kurumların flamalarıyla mücadelede yaşamını yitiren devrimci kadınların portreleri yer aldı.

"Özgür Kadın Örgütlü Kadındır!", "Kadın Erkek Birlikte Mücadeleye!", "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son!", "Vardık, Vanz, Var Olacağız!" sloganlarının atıldığı yürüyüş Eski Sümerbank önünde sona erdi.

Saygı duruşu ile başlayan eylemde ortak basın metni Türkçe ve Kürtçe olarak okundu. Basın metninin ardından Konak Belediyesi işçilerinin direniş süreci aktararak dayanışma çağrısında

bulunuldu. Konak Belediyesi önünde 12 gündür direnişte olan taşeron belediye işçilerine söz verildi. Program pandomim gösterisi ve müzik dinletisi ile sona erdi.

Eylemden Sonra Konak İşçilerinin Direnişini Ziyaret Ettik

Eylemin ardından KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak 12 gündür direnişte olan Konak işçilerine ziyarette bulunduk. Farklı alanlarda gerçekleşen 8 Mart eylemlerinden çıkan farklı örgütlenmeler de direnişe ziyarete geldi. DİP, SDP, Alınteri, Halk Cephesi, Mücadele Birliği Platformu direnişe ziyarete gelenler arasındaydı.

Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur!

İzmir'den Komünistler

Bursa'da 8 Mart Dünya Kadınlar Günü Eylemi

Bursa'da BDSP, Halk Cephe Kadınlar, Yeni Demokrat Kadın tarafından 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için bir eylem örgütlendi. Yürüyüşün başlama yeri olan Fomora Meydanında toplandı. Yürüyüş kolunun en önünde örgütleyici kurumların imzasını taşıyan "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak - Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" pankartı açıldı. Ortak pankartın arkasından "Kadınlar; Emperyalizme, Her Türlü Sömürüye Karşı Birleşelim, Örgütlenelim" ve üzerinde 19 Aralık'ta ölümsüzleşen kadın devrimcilerin resimleriyle isimlerinin yer aldığı "19 Aralık 2000'de Bayrampaşa Hapishanesinde Diri Diri Yaktılar. Katilleri İstiyoruz" yazılı iki ayrı pankartla

Halk Cephe Kadınlar yer aldı. Ardından "Sistemin Kölesi, Yoksulluğun Adı, Ezenin Ezileni Olmamak İçin Mücadeleye - Yaşasın 8 Mart" pankartı ile Yeni Demokrat Kadın yer aldı. Ardından ise "Kadının Kurtuluşu Devrimde, Sosyalizmde" pankartı ile BDSP yürüdü.

KÖZ olarak biz de "Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur" pankartını açarak yürüyüş kolundaki yerimizi aldık. Ayrıyeten 8 Mart özel sayımızın dağıtımını gerçekleştirdik.

DHF, BATIS ve BAMIS de kendi flama ve dövizleri ile yürüyüşteki yerlerini aldılar. Yürüyüş boyunca "8 Mart kızıldır kızıl kalacak!", "Cinsel, ulusal,

sınıfsal sömürüye son!", "Kadın erkek el ele örgütlü mücadeleye!", "Kadın olmadan devrim olmaz devrim olmadan kadın kurtulmaz!" ve "Jin, jıyan, azadi!" sloganları atıldı.

Yürüyüşün ardından Kent Meydanı'na varıldığında örgütleyen kurumlar adına hazırlanan ortak açıklama okundu. Açıklamanın ardından bir kadın tarafından "Ulrike" adlı oyun oynandı. Tiyatronun ardından Grup Yarnın söylediği türkü ve marşlar eşliğinde halaylar çekilerek eylem sonlandırıldı.

Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur! Bursa'dan Komünistler

5 Mart Cumartesi günü yapılan sadece kadınların katıldığı 8 Mart mitinginin ardından, 6 Mart günü yapılan ve kadınlar ile erkeklerin birlikte katıldığı mitingde de "Saldırlara karşı AKP'nin ve CHP'nin, düzen güçlerinin temsilcilerinin hiçbirine yedeklenmeden bağımsız, birleşik ve kitlesele mücadeleyi örgütlemek mümkündür ve gereklidir" demek ve bunun için de 8 Mart gibi eylemlerin bölünmesinin yanlışlığını vurgulamak için "Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur" ve "Seçimlerde Ortak Aday, 8 Mart'tan 1 Mayıs'a Birleşik, Kitlesele Mücadele" yazılı pankartlarımızla alanda yerimizi aldık.

"Emekçi Kadınlar, Açlığa Yoksulluğa, Baskıya ve Sömürüye Karşı Mücadeleyi Yükseltelim" pankartı mitingde örgütleyen kurumların imzalarının olduğu ortak pankart olarak en önde yerini aldı. "Sistemin Kölesi, Yoksulluğun Adı, Ezilenin Ezileni Olmayacağız" pankartıyla Yeni Demokrat Kadın, "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ile KESK İstanbul Şubeler Platformu, "Eşit Özgür Sömürsüz Bir Dünya İçin Mücadeleye" ile DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası, "İsteyecek Kadar Cesaret, Zorlayacak Kadar Kuvvet Özgürlük Ellerimizde" ile Emek ve Özgürlük Cephesi, "Haklarımız ve Geleceğimiz İçin Eşitsizliğe ve Sömürüye Karşı Yürüyoruz" ile BDSP ve Emekçi Kadın Komisyonları, "Çocuklar Mutsuz Anneler Huzursuz, Kadın Erkek El Ele Örgütlü Mücadeleye" ile Direnişçi Ontex-Canbebe İşçileri, "Kadınlar, Emperyalizme ve her Türlü Sömürüye Karşı Birleşelim Örgütlenelim ile " Halk Cephe Kadınlar, "Ya Kölelik Ya Özgürlük, Yaşasın 8 Mart- Biji 8 Adare" ile Demokratik Kadın Hareketi, "Herkes İş Soframıza Ekme Ruhuza Gül" pankartlarıyla Alınteri mitingde katıldı. Mitinge ayrıca ÇHD, Devrimci Hareket, Devrimci Mücadele, Devrimci Komünistler, Devrimci Proleterya, Divriği Kültür Derneği, Eğitim Emekçiler Derneği, Emekçi Kadınlar, Emekli Sen, Genç-Sen, İşçi Mücadelesi Derneği, Kaldıraç, Pir Sultan Abdal, PDD, Tüm Bel-Sen, Toplumsal Dayanışma Ağı, Yeni Demokrat Kadın ve başka siyasetler ve kitle örgütleri katıldı.

Yaklaşık 1500 kişinin katıldığı eyleme KÖZ olarak 65 kişi olarak katıldık. Saat 11'de Tepe Naitulus'un önünde toplanmaya başlandı. Yürüyüş 12:30 gibi başladı. Toplanma sırasında ve yürüyüş boyunca, kadınların tarih boyunca ezilmişliğini, bu ezilmişlik karşısında kadınların sürekli mücadele içinde olduğunu, kendi talepleri doğrultusunda özgürlük için eylemlilikler düzenlediklerini ve mücadele ettiklerini, bu mücadeleyi de yalnız kadınlar olarak vermediklerini yani kendi mücadeleleri erkekleri de kattıklarını, toplumsal hareketlerde kadınların büyük rol aldıklarını, önümüzdeki seçim sürecinde AKP ve CHP karşısında daha güçlü hareket etme ve kazanımlar elde edebilmek için birlikte hareket edilmesi gerektiğini, demokrasi mücadelesinde birlikte hareketin gerekliliğini, seçimlerde de ortak adaylar etrafında birleşerek bir savunma hattı örülmesi gerektiğini vurgulayan bir ajitasyon metni okundu. Aralarda da "Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur", "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", "Ne AKP ne CHP, Kurtuluş Birleşik Mücadelede", "AKP'ye Kanma Oylar Ortak Adaylara, CHP'ye Kanma Oylar Ortak Adaylara", "8 Mart, Newroz, 1 Mayıs Ortak Adaylarla Aynı Saftayız", "Demokrasi için Kurucu Meclis, Kurucu Meclis için Barajsız, Yasaksız, Tehditsiz Seçim", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş", "Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek" ve "Yaşasın Komünistlerin Birliği" sloganlarını attık.

Miting alanında yerimizi aldıktan sonra miting saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu esnasında devrim mücadelesinde düşen kadın devrimcilerin isimleri okundu. Ardından mitingde örgütleyen platform adına yapılan konuşmada devlet tarafından yapılan saldırıların her geçen gün arttığı, en son çıkan torba yasayla işçilerin haklarının daha da çok alındığı ve buna karşı mücadele edilmesi gerektiği, sömürü düzeni ortadan kalkmadıkça kadına ve işçilere yönelik saldırıların var olacağı ve kadınların acılarına devam edeceği, kadının kurtuluşu için devrim olması gerektiği ve devrimin de kadınsız olmayacağı vurgulandı. Konuşma Türkçe ve Kürtçe okundu. Konuşmanın ardından miting müzik dinletisi yapıldı. Dinletiden sonra miting sona erdirildi.

İstanbul'dan Komünistler

Gazi Ayaklanması'nın 16. Yılı Anmaları

Gazi Mahallesi'nde sabah saat 10.00'dan itibaren anma için toplanma başladı. Her yıl Gazi eylemleri ikiye bölünürdü. Bu yıl BDP ve BDSP arasındaki gerginlik yüzünden aynı zamanda 3 farklı eylem gerçekleşti. İlk olarak Halk Cephesi yürüdü. İkinci olarak "Emek, Barış, Özgürlük Platformu" yürüdü. Üçüncü olarak "12 Mart Gazi Mahallesi Platformu" yürüdü. Eski Karakol durağından başlanan yürüyüş mezarlığa kadar devam etti. Üç farklı eylem arasında 15 dakikalık bir zaman süresi vardı.

Alanda genel olarak "Gazi-Ümraniye Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehitlerimiz Hesap Sorma Çağrımızdır, Şehitlerimize ve Mahallemize Sahip Çıkalım", "Adalet İstiyoruz, Gazi Katliamının Sorumluları Cezalandırılmalı", "Gazi Katliamı Aydınlatılmalı, Sorumlulardan Hesap Sorulsun", "Gazi Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız", "Gazi'nin, Çorumun, Maraş'ın Katili Patron Ağa Devleti", "Gazi'nin Katili Sermaye Devleti, Hesabı Emekçiler Soracak", "Asla Unutmadık, Asla Bağışlamayacağız" gibi pankartlar

vardı.

Eylemde genelde atılan sloganlar; "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Hasan Ocak Ölümsüzdür", "Gazinin Hesabı Sorulacak", "Gazide Düşenler Kavgamızda Yaşiyor", "Ümraniye Şehitleri Ölümsüzdür", "Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz" idi. Eylemde farklı kortejlerde Gazi'de düşenlerin resimleri, Hasan Ocak ve Seyit Rıza Resimleri vardı.

Eylemde en önde Pir Sultan Abdal Sultan Gazi Cemevi 500 kişiyle, arkasında Halk Cephesi yaklaşık 1500 kişiyle yürüdü. Onun arkasından, "MİT, JİTEM, Kontrgerilla Dağıtılmalı, Gazi Katliamının Failleri Yargılansın" pankartıyla Emek, Barış, Özgürlük Platformu arkasında BDP, ESP, EMEP, Emek Gençliği, ÖDAH, SODAP, Sosyalist Yeniden Kuruluş Girişimi Parti Girişimi (Sosyalist Parti- TÖP – SDP –SGDP), Dev-Lis, ÖDP, HAK-PAR, Eğitim-Sen 4. Nolu Şube, Liseli Arkadaş, Söz Dergisi, Dev-Nurtepe Spor Kulübü olarak yüründü.

"Gazi Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız - 12 Mart Gazi Platformu" pankartının arkasında Kaldıraç, Mücadele Birliği, Demokratik Halklar Federasyonu, Partizan, Proleter Devrimci Duruş, Mücadele Birliği, BDSP, Devrimci Hareket, Devrimci Proletarya, KÖZ, Devrimci Proletarya, Alınteri olarak yürüdü. Alanda üç farklı eylemin toplam sayısı yaklaşık 4500 kişiydi.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de "Gazin'in Yolu Ayaklanma Yoludur, Ayaklanma Yolu Devrim Yoludur" pankartıyla 12 Mart Gazi Platformu'nun arkasında 23 kişilik kortejimizle yürüdü. Eylemde "Gazinin Yolu Ayaklanma Yoludur, Ayaklanma Yolu Devrim Yoludur", "Gazi'de Düşenler Kavgamızda Yaşiyor", "1 Mayıs'ta Düşenler Kavgamızda Yaşiyor", "Katil Devlet Yıkacağız Elbet", "Hasan Yoldaş Kavgamızda Yaşiyor", "Ne AKP, Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadele", "Birleşik Eylem Ortak Aday", "AKP'ye Kanma Oylar Ortak Adaya", "CHP'ye Kanma Oylar Ortak Adaya", "Newroz, 1

Mayıs Ortak Adaylarla Aynı Saftayız", "Demokrasi İçin Kurucu Meclis, Barajsız, Yasaksız Tehditsiz Seçim", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganlarını attık.

Bu yıl genel seçimler olacak. Komünistler olarak bizde BDP'nin odağında olduğu bir hatta yürümek gerekir diyoruz. Tam da böyle bir zamanda Gazi'de olan eylem ayrılığı gibi bir ayrılık olmamalıydı. Birleşik eylemlerin seçimlerde verilecek çalışmaya faydası olacaktır. Biz hiçbir eylemin bölünmesini doğru bulmadığımızı her katıldığımız yerde söylüyor ve genel olarak eylemlere de bu şekilde katılıyoruz. Bu yüzden 12 Mart Gazi platformunun arkasında yürüdü.

Gazi'de Düşenler Kavgamızda Yaşiyor!

Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!

Gazi'nin Yolu Ayaklanma Yoludur, Ayaklanma Yolu Devrim Yoludur!

İstanbul'dan Komünistler

"2011'de Ortak Savunma Hattı Önündeki Fırsatlar ve Tuzaklar"

Tuzla

Tuzla'da Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nde 6 Şubat Pazar günü "2010'dan 2011'e Ortak Savunma Hattı Örmenin Önündeki Fırsatlar ve Tuzaklar" konulu bir söyleşi yaptık.

Söyleşiye DTP'nin Kapatılma Sürecinden ve 2010'da Basılan Tuzaklardan Başladık

Söyleşide aktarılanlar ise şunlardı:

"2011'e girerken gündemde burjuvazinin kendi içinde kızışan rekabeti, "Kürt Açılımı" vardı. DTP'ye açılan kapatma davası, milletvekillerinin vekilliklerinin düşürülmesi, belediye başkanlarının tutuklanması ve KCK davaları bu sürecin bir parçasıydı. Yani örgütlü Kürtlerin hizaya getirilmesi gibi bir süreç başlamıştı.

Diğer taraftan AKP'nin ezilenlere ve emekçilere saldırılar artarken diğer tarafa kendi yedek lastiğinin geçilmesi çabaları ile CHP'nin başına Gandhi Kemal'in gelmesiyle referandum süreci başladı.

DTP'nin kapatılması ve sine-i millete gidilmesi gibi bir karar alması sonrasında mecliste kalmaya karar vermesi olumlu bir durum oldu. Biz KÖZ olarak bu sürecin istismar edilmesi gerektiğini bulduğumuz her yerde anlatmaya çalıştık. DTP ve diğer siyasetlerin, kapatılma sürecinde ortak bir güç birliği yapılmasının düzen güçlerine karşı mücadeledeki öneminden bahsettik. DTP'nin burjuvaziye yedeklenmeden bir hatta yürümesinin ve mecliste yaptığı teşhirin ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalıştık. Vekillerin düşürülmesi sürecinde mecliste erken seçim tartışmasının aslında DTP'nin bugün ne kadar önemli bir noktada durduğunu gösteren işaretlerinden biri olduğunu vurguladık.

Bastığımız bir tuzak ise 1 Mayıs'tı. Bu sene 1 Mayıs'ın Taksim'de yapılması birçok siyaset açısından kazanım gibi gözüktü ve her yerde kazandık yazıları çıktı. Ama 1 Mayıs sendikaların kuyruğunda yapılan bir 1 Mayıs olarak gerçekleşti. Kürtlerin, Tekel işçilerinin gündemleri oraya taşınmadı. Daha aktif bir eylemlilik olması için 1 Mayıs'ı, Newroz'u örgütleyenler örgütlesin dedik. Yani odağında BDP'nin olduğu bir güç birliği oluşturabilseydik ne devrimci siyasetler sendikaların kuyruğunda hareket etmiş olurlardı ne

de bugün kazanamadığımız 1 Mayıs'ı kazandık demek zorunda kalırdık. Bu 1 Mayıs bir kazanım olmadı. Daha çok AKP'nin oyununa gelen 1 Mayıs oldu. 1 Mayıs'ta "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" gibi genel şiarlar tekrarlandı. Ama siyasal gündeme dair herhangi slogan dillendirilmedi. Düzen güçlerinin istediği gibi 1 Mayıs oldu. İçinde Kürtlerin adının geçmediği sendika bürokratlarının kuyruğunda bir 1 Mayıs oldu.

BDP'nin odağında bulunan bir eylem birliği yaratılması gerektiğini söylüyoruz. Bu eylem birliği yaratılmamış olsa da 2010'da başarılı olduğumuzu görmek gerekir. Geçtiğimiz sene boyunca bulunduğumuz her yerde "Vekiline Sahip Çık, DTP'yi Kapatırma" şiarını gündemlerimize taşıdık.

Diğer taraftan referandum vardı. Referandum da burjuvaziye yedeklenen EVETçiler ve HAYIRcıların karşısında Boykot Cephesi AKP'yi ve düzen güçlerini geriletecek bir birlikteliktir.

2011'de önümüzdeki imkanlar ve olanaklar nelerdir? Önümüzde Haziran ayında genel seçimler olacak. Seçimler Türkiye'deki siyasi tabloyu görmek için önemli bir süreçtir. Referandumun birden gündeme gelmesi, genel seçimlere AKP ve CHP'nin hazırlığının başlamasıdır. Biz de öyle kullanmaya çalıştık. Referandum ve boykot çalışmasının aslında genel seçimlerin ön hazırlığıdır, dedik. Önümüzde Mart-Mayıs süreci var. 8 Mart, Newroz, 1 Mayıs ve arkasından seçimler olacak. Bu süreçte nasıl hazırlanacağız önemli olan bu. Biz iki yıldır eylemlere nasıl katılıyoruz? AKP'ye ve düzen güçlerine karşı ortak savunma hattını örelim diye eylemlere katılıyoruz. Bu tek başına bizim ve dışımızdakilerin yapabileceği bir şey değil. BDP'nin de tek başına yapabileceği bir şey değil. Biz emekçilerin ve ezilenlerin birleşik mücadelesi için çalışmak lazım diyoruz ve bunu geçtiğimiz yıl yapmaya çalıştık. Bugünde ortak savunma hattını örmek ve olabilecek en geniş bileşenle genel seçimlere hazırlanmak gerekir diyoruz.

Referandumda AKP zayıflamıştır. Referandumdan EVET çıkmıştır ama bu Saadet Partisi ve BBP'nin desteği ile EVET çıkmıştır. AKP zayıflayan bu

durumunda yine onların desteğine ihtiyaç duyacaktır ve politikasını da buna göre belirleyecektir. Referandumdan sonra Anayasa değişikliği rafa kaldırıldı çünkü seçim hazırlığı olarak kullanacaktı.

CHP'de AKP'ye karşı muhalefet olmaya çalışıyor. Gandhi Kemal'in gelişi ile CHP'de önemli değişiklikler oldu. Kongredeki tasfiyesiyle AKP'ye karşı kendini güçlendirmeye çalışıyor. 2010'dan 2011'e gelindiğinde düzen güçleri arasında bir değişiklik yok.

Seçimlere giderken kurulan birliktelikleri AKP'ye karşı önemli bir adım olarak görüyoruz. Bu, AKP ve CHP'ye yedeklenmeden bir birliktelik olacaktır. Biz bu oluşuma, seçimleri, Newroz'u ve 1 Mayıs'ı birlikte örgütlesin diye öneri götürüceğiz. Referandumda EVET-HAYIR gibi konulara yedeklenen güçlerinin, bazı sol siyasetlerin de oraya gelmesi gerekiyor. Bugün bu cephenin bütün solu birleştirmesi gerekir. Bugün bir ayrışma yapılacak ise AKP ve CHP'ye karşı ortak bir cepheye buluşanlar ve buluşmayanlar arasında olacaktır. BDP'ye ve diğer sol akımlara önemli bir görev düşüyor. Bir diğer tuzakla basmamak için ise seçim pazarlığı yapmamak gerekir. Meseleyi Kürt hareketi ve Türk solu ittifakı gibi görmek ise ayrı bir yanlış.

Bu birlikteliğe evet diyenlerin BDP'ye daha fazla sorumluluk vermesi ve BDP'yi daha fazla öne çıkarması gerekir. BDP'yi Türkiye'li bir hareket olarak görmesi gerekir. Bu birlikteliğin içindeki BDP ve diğer tüm akımları Türkiye'li hareketler olarak görmek gerekir. DTP'nin kapatılması, vekillerin düşürülmesi, Devrimci Karargah operasyonu altında sol siyasetlere saldırılar gibi saldırılar bugün de aynı şekilde devam edecektir.

Bugün siyasi sürecin canlanacağı bir dönem başlıyor. İstismarı güçlendirmek gerekir. Son zamanlarda BDP'nin özerklik ve iki dil ile ilgili yaptığı hamle burjuvaziye teşhir eden hamle oldu. Odağında BDP'nin olduğu bir eylem birlikteliğinin de bu tür teşhirleri yapması gerekir diyoruz."

Soru-Cevap Kısmı

Söyleşinin soru cevap kısmında gelen sorular şöyleydi:

- Oluşan bu Cephe'de Boykot Cephesinden ve EVET ve HAYIRı destekleyen akımlardan hangileri var?

- Geçmiş dönemdeki seçimlerden bugüne ortak çalışmalar artmış mıdır?

- BDP Kürdistan'da yapabildiklerini neden burada yapamıyor?

Sorulara ise şu yanıtlar verildi:

"Aralık ayından bugüne solun 2010'a dair pek çok değerlendirmesi var. Zafer tepitleri yapanlar, Tekel işçilerini, 1 Mayıs'ı kazanım olarak görenler var. Diğer taraftan ise bir yükseliş ve kazanım olmadığını yazanlar var.

Türkiye tarihinde TİP'ten sonra ikinci defa meclise giren emekçilerin vekilleri var. Bu vekillerin mecliste yaptıkları teşhir var. Eskiden ortak çalışma yapmak çok zordu bugün kurulan böyle cephe var. Bunların hepsi kazanımdır. Evet, önümüzdeki dönemin tepisini yapmak gerekir. Geri çekilme dönemindeyiz ve ayrı dur birliktelikle yür ilkesi ile hareket etmek gerekir diyoruz.

BDP kendini Kürtler dışındaki emekçilerin dışında tutuyor. Türkiye'deki sol hareket de onları dışında tutuyor. Sadece Kürt sorunu ve demokratikleşme sorunu üzerinden yaklaşıyor. Bu dönem önce bu anlayışın kalkması gerekir.

2007'deki genel seçimlerden elimiz daha güçlü. Geçen seçimlerde ne söyleyeceğimiz net değildi. Şimdi daha kolay. 2007'den bugüne yapılanları anlatacağız. 22 vekilin yaptığı bir yığın iş var ve bugün bunun üzerinden elimiz daha güçlü bir seçim çalışması yapacağız demektir. Bu noktada kazanımlarımız artmıştır.

Bu cephenin içinde şu an birçok akım var. Boykot çalışması dışında onların bu cepheye çağırılması gerekir diyoruz ve çağırılması için cepheye gündem edeceğiz."

Soru-cevap kısmından sonra ise söyleşiyi sonlandırdık.

Tuzla'dan komünistler

Yenibosna

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak 2010 yılından 2011 yılına ve seçimler sonrasına kadar uzanan süreçte sol hareketin ne gibi imkanlarla ve tuzaklarla karşılaştığını ve karşılaşıcağını anlattığımız bir KÖZ söyleşisi gerçekleştirdik.

Bir yoldaş kısa bir hoş geldiniz konuşması yaptıktan sonra, sohbetin konusunu da belirterek sözü sunum yapacak yoldaşa bıraktı. Yoldaş konuşmasında şunları belirtti:

"SSCB yıkılmasından sonra ABD emperyalizminin Ortadoğu'da uygulamak istediği planların bir kısmını AKP eliyle uygulamak istiyor. Ergenekon operasyonları, askerlerin yetkilerinin sınırlandırılması, Kürt Açılımı gibi projeler örnek olarak sayılabilir. Geldiğimiz noktada ise AKP git gide güç kaybetmekte fakat Gandhi Kemal'li CHP onun yerine geçecek bir

duruma gelememekte, ülkede ciddi bir muhalefet boşluğu yaratmaktadır. Bu da AKP'nin efendilerini rahatsız etmektedir. Ve öte yandan AKP'nin "Kürt Açılımı" da karaya oturmuş durumda. Çünkü AKP'nin bu konuda attığı her adım BDP tarafından istismar edilmekte ve daha fazlası istenmektedir. AKP'nin bu konuda söylediği her söz belli bir umut yaratırken bu sözlerin yerine getirilmemesi AKP'nin maskesini düşürmektedir.

2010'dan 2011'e burjuva güçlerin gündeminde seçimler, başkanlık seçimi, Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve yeni bir anayasanın yapılması var. Buraya geçmeden önce sol hareket 2010 yılı içerisinde ne gibi tuzaklara bastı, olanaklar nelerdi, ona değinmeliyiz. 2010 1 Mayıs'ı öncesi KÖZ "1 Mayıs'ı sahipleri örgütlesin" şiarını seslendirdi. KÖZ'ün 1 Mayıs'ın sahipleri dediği kesimler Newroz alanına

damga vuran yüz binlerce Kürt emekçisiyle, sol sosyalist devrimci güçlerdi. Ve BDP'nin 1 Mayıs'ı örgütleyeceğini dillendirmesi düzen güçlerini telaşlandırmıştır. Bunun üzerine AKP hükümeti DİSK'e Taksim'de 1 Mayıs gösterilerinin önünü açmıştır. Bu gelişmeden sonra BDP 1 Mayıs'ı örgütlemek iddiasından vazgeçerek DİSK'e destek olmuştur.

Referandumda ise solun bir kısmı boykot etmek yerine "HAYIR" diyerek AKP'nin sinsi tuzakına basmıştır. Ayrıca BOYKOT diyen güçlerin örgütlü ve ortak hareket eden kesimlerin batıda Kürdistan'dakinden daha farklı bir boykot çalışması yürütmesi gerekirken, sandığa gitmeme anlayışı ve boykot yapanların Batı'da AKP'yi ve CHP'yi geriletecek bir irade ve gücü kendilerinde görememeleri ve bu yönde bir boykot çalışması

yürütmemeleri basılan tuzaklardan diğer bir tanesidir.

2011 yılına gelirken düzen güçlerine karşı birleşik bir savunma hattı oluşturabilmek için seçimlere giderken Mart-Mayıs sürecindeki eylemlilikler doğru değerlendirilebilirse birer olanaktır. Yani Newroz Kürtlerin örgütleyeceği, 8 Mart kadınların örgütleyeceği, 1 Mayıs sendikaların örgütleyeceği eylemler olarak görülmezse ve bu eylemlerde seçimler ve anayasa ile ilgili talepler öne çıkarılırsa kimi tuzaklara basılmamış ve var olan olanaklar değerlendirilmiş olur. Burada bu tuzaklara basılmaması ve bu olanakların doğru değerlendirilebilmesi için, BDP'nin daha fazla sorumluluk alıp öne çıkması, buna mukabil sol sosyalist devrimci güçlerinde daha fazla BDP ile birlikte hareket etmesi gerekir."

Yenibosna'dan komünistler

Seçim Gündemli BDP Kahvaltısı

30 Ocak Pazar günü Barış ve Demokrasi Partisi Bahçelievler, Küçükçekmece, Avcılar ve Güngören İlçe Örgütleri, Yenibosna AKEL Vakfında sivil toplum örgütleri ve kitle örgütleriyle kahvaltılı bir toplantı gerçekleştirdi. Kahvaltı toplantısının gündem maddesi "Genel seçimlere giderken genel ve yerel sorunlar" idi.

Toplantıya 40'ın üzerinde siyasi parti, dernek, sendika, kooperatif ve yöre derneği katıldı. Toplantıya 150 kişiye yakın bir katılım sağlandı. Toplantıya ayrıca Sebahat Tuncel, BDP İstanbul İl Örgütü Eşbaşkanları ve kimi tanınmış şahsiyetler katıldı. Bu toplantıya katılan bazı partiler ve sivil toplum örgütlerini sayacak olursak bunlar şunlardı: BDP, EMEP, Eşitlik ve Demokrasi Partisi, Sosyalist Gelecek Parti Hareketi, KÖZ, Eğitim-Sen 1 ve 7 no.lu şubeler, Tekstil-Sen, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Sev-Der, Arzela Kültür Derneği, İkitelli Batmanlılar Derneği, Doğu ve Güneydoğu Anadolu Dernekler Platformu, Bekiranlılar Derneği, Adıyaman Kahtalı Derneği, Demder, Kırşehirli Derneği, Hasankeyf Derneği.

Toplantıya dair kısa bir açılış konuşmasının ardından ilk konuşmayı BDP İstanbul İl Örgütü Eş Başkanı Mustafa Avcı gerçekleştirdi. Mustafa Avcı konuşmasını Kürtçe yaptı.

Daha sonra Sebahat Tuncel bir konuşma yaptı. Sebahat Tuncel yaptığı konuşmada şunları söyledi: "Hepiniz hoşgeldiniz arkadaşlar. Yeniden bir seçimin arifesindeyiz ve AKP'si, CHP'si siyasetin dilini kirletmeye ve her şeyi seçim malzemesi yapmaya başladılar. Oysaki Kürtlerin, Alevilerin, işçilerin ve emekçilerin sorunları seçimlere alet edilemeyecek kadar yakıcı ve önemli sorunlardır. Bizler bu altı aylık süreci nasıl bir Anayasa istediğimizi ortaya koyacağımız,

bu taleplerimizin arkasında durup ve sandıkta AKP'yi ve CHP'yi geriletecek bir oy'a çevirmeliyiz çünkü AKP'nin karşısında gerçek bir muhalefet yapan bizleriz. Bunun için demokrasiye ve özgürlüğe susayan bütün kesimlerin ortak bir mücadele vermeleri gerekiyor."

Sebahat Tuncel mecliste görülen Torba Yasası denen AKP'nin bu işçi ve emekçi düşmanı yasalarına karşı mücadele verdiklerini ancak sonuçta 21 milletvekilinin yapacakları şeylerin sınırlı olduğunu kendilerinin mecliste işçi ve emekçilerin haklarını daha güçlü savunabilmeleri için sokakta, işçi ve emekçilerin hem AKP'nin bu torba yasasına karşı hem de tüm baskı ve saldırılara karşı mücadele yürütmeleri gerektiğini ifade etti.

Toplantıda Eğitim- Sen 1 nolu şube adına konuşan eğitim emekçisi ise AKP'nin Kürtlere, işçilere ve emekçilere yönelik saldırılarını püskürtmek için hem BDP'nin hem de sol kesimin eksiklerini gidermelerinin, daha fazla ortak mücadele vermek gerektiğinin altını çizerek Emek, Barış ve Demokrasi Platformunun kurulmasının gerekliliğini vurguladı. Toplantıda EMEP Güngören İlçe Örgütü adına da bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmacı AKP'nin hem Kürtlere hem de işçilere ve emekçilere yönelik saldırısına karşı Tunus ve Mısır halkının yaptıklarını bizlerin de burada yaparak karşılık

vermemizin gerektiğini belirtti.

Toplantıda KÖZ adına biz de bir konuşma yaptık. Yoldaş konuşmasında şunları belirtti: "Öncelikle burada bulunan herkesi KÖZ adına selamlıyorum ve bu kadar insanı ve kurumu bir araya getiren BDP'ye teşekkür ediyorum.

Kürtlerin, Alevilerin, tüm sol, sosyalist ve devrimci güçlerin önünde bir fırsat bulunmaktadır. 2011 genel seçimlerinde hem AKP'ye hem de CHP'ye karşı tüm bu güçler ortak hareket ederek daha önce gerçekleştirdiğimiz başarıları tekrar gösterebiliriz. 'Perşembenin gelişi Çarşambadan belli olur' diye bir söz vardır. 2007 genel seçimlerinde sol, sosyalist güçlerle birlikte hareket eden DTP 22 tane Bin Umud adayını meclise soktu. 2009 yerel seçimleri sonunda ise KÖZ olarak biz şunu dedik: DTP Kürdistan'da AKP ve devlete önemli bir tokat indirmiştir fakat aynı başarıyı Türkiye'de ve metropollerde gösterememiştir. Şimdi, önümüzde Batı'da da bu tokadı atmak için yeni bir fırsat bulunmaktadır. Bunu gerçekleştirmek için önümüzdeki genel seçimlerde tüm sol, sosyalist devrimci güçleri BDP'yle birlikte hareket etmeye çağırıyoruz."

Düzen Güçlerine Karşı Yaşasın Emekçilerin Ezilenlerin Bağımsız Birleşik Mücadelesi

ESP Mitingine Katıldık

23 Ocak pazar günü ESP'nin zamlara ve vergilere karşı yaptığı mitingine katıldık. Mitinge siyaset olarak ESP'nin dışında KÖZ ve Sosyalist Parti katıldı. Mitingde yaklaşık 800 kişi vardı.

Mitinge "Saldırlara Karşı Emekçilerin Eylemlî Mücadelesini Örelim!" pankartıyla katıldık. Mitingde "İş ekme özgürlük için örgütlen, birleş, mücadele et", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" gibi sloganları sık sık attık.

ESP genel başkanı, konuşmasında ülkede açlığın, yoksulluğun ve işsizliğin kol gezdiğini, sürekli vergi ve zamlarla bizi daha da zor duruma düşürdüklerini söyledi. Alanda sık sık Tunus halkının yol gösterdiğini belirten ve Tunus halkına selam yollayan söylemler dillendirildi. ESP genel başkanının konuşmasından sonra ise alandan ayrıldık.

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

İstanbul'dan Komünistler

Hrant Dink Anması ve Yürüyüşü

Hrant Dink için yapılan anma ve aynı akşamki yürüyüşe KÖZ olarak 15 kişi katıldık. Agos gazetesi önünde saat 15:00'te başlayan anmaya katılım geçen senekileri aratmadı. Anma, Hrant Dink'in bir konuşmasıyla başlar. Anmada 'Toplumsal Bellek Platformu' adına yapılan konuşmada faili meçhullerin aydınlatılmasına dair vurgu yapıldı. Anmaya katılanlar "4 yıldır yargı

yok", "4 yıldır meclis yok" yazılı dövizleri taşıyan anmaya "Hepimiz Hrant'ız", "Hrant için Adalet" sloganları damga vurdu.

Akşamki meşaleli eylemde ise Taksim Meydanı'ndan Galatasaray Lisesi'ne doğru yüründü. Ermenice ve Türkçe yapılan basın açıklamalarında Hrant Dink cinayetinin hesabının sorulacağı ve bu cinayetin Türkiye'deki tüm halklara yönelik

Katledilişinin dördüncü yılında Agos Gazetesi yazarı Hrant Dink için yapılan anmaya katılanlar "4 yıldır yargı yok", "4 yıldır meclis yok" yazılı dövizleri taşıyan anmaya "Hepimiz Hrant'ız", "Hrant için Adalet" sloganları damga vurdu.

yapıldığına vurgu yapıldı. Yürüyüşte sık sık "Biji Biratiya Gelan", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganları atıldı. Basın açıklamasından sonraki müzik dinletisi ile eylem sona erdi.

İstanbul'dan Komünistler

Erdal Eroğlu Anması

1994 TDKP şehitlerinden Erdal Eroğlu'nun mezarlıkta yapılan anmasına katıldık. Çalışma yürüttüğümüz mahallede ailesi her yıl Ocak ayının son haftasında mezar başında Erdal Eroğlu'nun anmasını yapıyor. Bu yıl bunu öğrenince katılma kararı aldık. Anmaya çalışma yürüttüğümüz kitle örgütündeki arkadaşlarımıza da haber verdik ve 13 kişi katıldık.

Anmada önce annesi Pospor Eroğlu, oğlunu anlattı, daha sonra kardeşi Erdal Eroğlu'nun yazdığı bir şiiri okudu. Daha sonra kardeşi de abisi ile ilgili anılarını anlattı ve Kürdistan'da ortaya çıkan toplu mezarlar ve geline süreci hakkında konuşma yaptı. Anmada "Erdal Yoldaş kavgamızda yaşıyor" sloganı atıldı.

Şehidin annesi Pospor Eroğlu "Bugüne kadar her yıl buraya oğlumu anmaya geliyoruz. Bizim dışımızda kimse gelmiyordu, bu yıl sizlerin gelişi hepimizi sevindirdi ve sadece benim oğlumu değil, diğer bütün devrim şehitlerini unutmamak ve unutturmamak gerekir çünkü onlar da sizin gibi mücadele verdiler ve bu yüzden katledildiler" dedi.

Anmaya bu yıl ESP, BDP, KÖZ ve Erdal Eroğlu'nun ailesi ve arkadaşları katıldı.

Tuzla'dan Komünistler

Gülsuyu-Gülensu Mahallelerinde BDP Basın Açıklaması ve Yürüyüş Yaptı

Barış yönünde umutların çoğaldığı ve tek taraflı eylemsizlik kararına rağmen yapılan operasyonlarla üç HPG gerillasının öldürülmesini protesto için basın açıklaması ve yürüyüş yaptı. Yürüyüş öncesinden emniyet tarafından olay çıkacağı gerekçesi ile belediye otobüslerinin Gülsuyu köprüsünden geri çevrilmesi dikkat çekiciydi. Son duraktan başlayıp aşağılara doğru yapılan meşaleli yürüyüş meydana polis müdahalesi olmaksızın geçerken yürüyüşün

devamında müdahale edilmesi sonucu çatışma çıktı. Polisin müdahalesi üzerine çıkan olaylar bir müddet devam etti. Burada diğer araçların geçişine ve minibüslere izin veren polis belediye otobüsünü geri çevirerek halkı mağdur temekte ve basın açıklaması ve eylem yapanlara tepki yaratmayı hedeflemektedir. Buna özellikle ciddi bir sorun olan ulaşım problemine karşın yapılan eylemlerde hala pervasızca otobüslere yönelenlerin önünün alınmamasının da etkisi

olmakla birlikte bunun daha ciddi boyutlarda olduğu semtlerde AKP'li belediyeler iş başında olduğu ve bu mahallelerde yerel seçimlerde AKP sandıktan çıktığı için otobüs sorunu buralarda söz konusu olmamaktadır. Öte yandan polis de geri çevirdiği otobüsleri haklı çıkaracak şekilde meşru eylem ve basın açıklamalarına müdahalede bulunarak provokatif bir rol oynamaktadır. Bu ve benzeri provokasyonlara karşı ve her türlü saldırıya karşı yapılacak

eylemleri dar kadro eylemleri olmaktan çıkıp eylemleri ortak organizasyon ve katılımlarla güçlendirmek gerekiyor. Meşru talepleri emekçilerin gündemine taşıyacak eylem tarzı ve dili yakalamak her türlü saldırıya karşı savunmayı hep beraber örgütlemek gerekiyor.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

İSTANBUL'DA "SIRAYI BOZUYORUZ!" KONSERİ

SDP ve TÖP üyeleri ve yöneticilerinin 21 Eylül'de bir operasyonla gözaltına alınıp tutuklanmasından sonra kurulan Sıra Kimde İnişiyatifi, eylemlerini ve etkinliklerini İstanbul'da gerçekleştirmeye devam ediyor.

21 Ocak'ta "Sırayı Bozuyoruz!" adı altında Kadıköy'de Caferiğe Spor Salonu'nda gerçekleşen konsere yaklaşık üç bin kişi katıldı.

Alanın tıka basa dolduğu ve çoğu kişinin içeriye girmekte zorlandığı konser, SDP yöneticisi Sultan Seçik'in tutuklu SDP ve

TÖPlüleri, ESPlileri, Yürüyüş dergisi çalışanlarını ve KCK davasından tutuklu olanları selamlamasıyla başladı.

Konuşmasında AKP'nin 'demokrasi'sini eleştiren Sultan Seçik, "Sıraya girmeyeceğiz. Hızaya da çekilmeyeceğiz. Komploları bozacağız" dedi. Seçik'in konuşmasından sonra BDP Milletvekilleri Sebahat Tuncel ve Akın Birdal konuşmalar yaptı. Salonun çeşitli yerlerinde ise "AKP'nin Tutuklama Terörüne Son! Komploları Karşı Omuz Omuz", "Özgürlük ve Adalet için Sırayı Bozuyoruz"

pankartları asılıydı.

Konuşmalardan sonra Pınar Sağ, Suavi, Agire Jiyan, İlkey Akkaya ve Ferhat Tunç'un konserleri gerçekleşti. Gerek yapılan konuşmalarla gerek yoğun katılımı oldukça moral veren bu etkinliğe, yaklaşık 45 kişi olarak katıldık. Etkinlik, gecenin geç saatlerine kadar devam etti.

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

İstanbul'dan Komünistler

KIZILDERE SON DEĞİL, SAVAŞ SÜRÜYOR!

30 Mart 1972 yılında Tokat-Niksar'a bağlı Kızılder köyünde aralarında Mahir Çayan'ın da olduğu THKP-C ve THKO kurucu kadrolarının öldürülmesi, o günden bugüne devrimci dayanışmanın ve bir davaya adanmışlığın en güzel örneklerinden olmuştur. Tutsak edilen THKO önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın serbest bırakılması için, Nato üssünde çalışan üç teknisyeni kaçırıp Kızılder'e gelen THKP-C ve THKO'lular, jandarmayla girdikleri çatışmada öldürülmüşlerdi. Onların bu mücadelelerini anmak ve yaşatmak amacıyla bu yıl da İzmir'de bir eylem gerçekleştirildi.

30 Mart Çarşamba günü saat 19:00'da başlayan eylemde; Konak YKM önünden Eski Sümerbank'a doğru bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca "Mahir, Hüseyin, Ulaş, kurtuluşa kadar savaş", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Kızılder son değil, kavgaya sürüyor" gibi sloganlar atıldı. Ayrıca eylemde, 1994 30 Mart'ında Hatay Smandağ'da öldürülen DEP İlçe Başkanı Mehmet Latifeci de anıldı.

Sümerbank'ın önüne geldiğinde okunan basın açıklamasında 30 Mart'ın tarihsel anlamından bahsedildi. Ayrıca bugün de AKP'nin, komplolarla devrimcileri cezaevlerine atmasından ve KCK operasyonu maskesiyle binlerce Kürt siyasetçisi ve seçilmiş belediye başkanını cezaevinde tutmasından bahsedildi.

BDP, Emek Partisi, EHP, EDP, KÖZ, Sosyalist Yeniden Kuruluş Parti Girişimi, Ege 78'liler Derneği ve İzmir Süryani Platformu'nun örgütlediği basın açıklamasına Halkevleri ve Alınteri de destek verdi. Herkesin kendi pankart ve flamalarıyla katılabildiği eyleme yeterince hazırlıklı bir şekilde katılmayıp bizim açımızdan bir eksiklikti. Buna rağmen yaklaşık 200 kişinin katılımıyla gerçekleşen eylem örgütleniş itibarıyla da devrimci dayanışmanın güzel bir örneği idi.

DEVRİMCİLER ÖLÜR, DEVRİMLER SÜRER

İzmir'den komünistler

ODTÜ'de Polis Saldırısı ve Sonrasındaki Gelişmeler

AÜ Siyasal Bilgiler Fakültesi ve İstanbul'daki eylemlerin ardından Başbakan Erdoğan'ın ve hükümetin eylemlerde bulunan öğrencilere karşı aldığı sert tutum hala gündemden kaybolmamış. Erdoğan'ın ani bir kararla Ulusal Bilim Kongresi'ne katılacağı haberi toplantıdan yalnızca bir gün önce ODTÜ'ye ulaştı. Toplantı gününün sabahında haberi alıp Erdoğan'ı protesto etmek isteyen bir grup toplantının yapılacağı TÜBİTAK binasının önünde polis saldırısına maruz kaldı ve eylem katılanlardan 26 kişi gözaltına alındı. Gözaltı haberi okulda daha önce görülmemiş şekilde bir iletişim kurulmasına vesile oldu. Yaklaşık 500 kişilik bir grup gözaltına alınanları desteklemek için TÜBİTAK binasına gitti. Fakat polis tacizi ile karşılaşarak polis biber gazı kullanmasının ardından polisle çatışma başladı. Yaklaşık 4 saatlik çatışmanın ardından polis okulu terk etti. Çatışma devam ederken TKP "çatışmanın bittiği" çağrısını yapmaya başladı ve çatışmaya gidenleri rektörlüğün önünde basın açıklaması yapmaya çağırdı. Bunun ardından çatışma sürerken TKP rektörlüğün önünde bir basın açıklaması yaptı. Çatışma bittikten sonra TÜBİTAK'taki 500 kişilik grup daha da kalabalıklaşarak sloganlar ata ata rektörlüğe yürüdüler. Rektörlüğün önüne gelen grupla TKP arasında bir gerginlik yaşandı ve TKP "biz öğrencilerin sözcüsüyüz dolayısıyla sizin de" gibi bir açıklama yaptı. Fakat bu açıklama gerginliğin artmasına neden oldu. Bunun ardından TKP geri adım atmak zorunda kaldı. Örgütlü ve örgütsüz öğrenciler arasından seçilmiş

komite rektörle görüşmek için rektörlüğe girdi. Dışarıda bekleyen yaklaşık 1000 kişilik grup sloganlar atarak rektörün bir açıklama yapmasını öğrencilerden özerk dileyip polisi kinamasını istediler. 3-4 saatlik bir bekleyişin ardından rektör rektörlükten çıkarak kitleyi pek de tatmin etmeyen bir açıklama yaptı. Rektörün sözleri sık sık sloganlarla kesildi. Rektör açıklamasını yaptıktan sonra, gözaltına alınanların serbest bırakıldığı haberi geldi. Bu saldırının devam edeceğini ve bu saldırılara ancak örgütlü olan ya da örgütsüz olan bütün öğrencilerin birlikte karşı durabileceği vurgulandıktan sonra ilerleyen günlerde üniversite genelinde bir forum alınması kararlaştırıldı ve rektörlüğün önündeki grup dağıldı.

Eylemden sonraki gün eylemin değerlendirilmesi için öğrencilerin geniş katılımıyla bir forum düzenlendi. Forumun başlangıcında TKPlilerden özeleştirisi istendi, fakat TKPliler bunun kendi politikaları olduğunu ve bunun için özeleştirii vermeyeceklerini söylediler. Ardından salonun geri kalanı TKPlileri salondan ayrılmaya davet etti. TKPliler ayrıldıktan sonra forum gündemi üniversitelerde sayıları artan özel güvenlik birimlerine (ÖGB) karşı bir eylemliliğin örgütlenmesi çerçevesinde devam etti. ÖGB'ye karşı bir eylem yapılmasına karar verildi. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı bir eylemle ÖGB protesto edildi.

Bu eylemin ardından eylemin değerlendirilmesi ve eylemlere Ankara'daki diğer üniversitelerin katılımının sağlanması için tekrar bir forumun

toplmasına karar verildi. Cuma günü toplanan foruma yaklaşık 80 kişi katıldı. Forumda diğer üniversitelerden temsilciler de vardı. Eylemin değerlendirilmesinin ardından herkes ağız birliği yapmışçasına "örgütlü ya da örgütsüz olan üniversite öğrencilerinin" hep birlikte geniş katılımı bir eylem tertiplenmesi gerektiği söylendi. Fakat eylemin "şekline" ilişkin tartışmalara geçilince herkes söylediğini unuttu ve salonda bir gerginlik başladı. Örgütsüz olan öğrencilerin büyük bir bölümü salondan ayrıldı, fakat kalanlar tartışmaya ve aslında "birlik ve beraberlik" çağrısı olacak eylemin kendi istedikleri gibi şekillenmesi ısrarını artırdı. Tartışmanın geri kalanı "üniversitelerin ortak pankartları arkasında mı yürüsek yoksa herkes kendi pankartını mı açsın" tartışmasıyla devam etti. Yaklaşık 5 saat süren forumda 5 Ocak'ta ODTÜ'den diğer üniversitelerin katılımıyla AKP Genel Merkezi'ne Eskişehir Yolu trafiğe kapatılarak yürünmesi kararı alındı, fakat forum eylemin şekliyle ilgili tartışmalar yüzünden tamamlanamadı ve Pazartesi gününe ertelendi. Katıldığımız forumda yurtlarda ve fakültelerde öğrencilerin katılabileceği ve taleplerini rahatlıkla aktarabileceği açık toplantılar alınması gerektiğini ve ancak öğrencileri de bu eyleme katabilirsek ve birlikteliğin bozulmaması için harcanacak çaba ile bunun kitlesel bir eylem olacağı vurgusunu forumun uzaması ve eylemin şekli ile ilgili tartışmalar yüzünden dillendiremedik.

Ankara'dan komünistler

BDP'nin Düzenlediği Basın Açıklaması

Diyarbakır'da BDP'lilerin yargılandığı KCK davasında Kürtçe savunma talebinin reddedilmesini protesto etmek için BDP İstanbul İl Örgütü'nün çağrısıyla 16 Ocak günü bir basın açıklaması gerçekleştirildi. KÖZ olarak bizim de katıldığımız basın açıklaması, Galatasaray Meydanı'ndan Taksim Meydanı'na doğru bir yürüyüş ile başladı. Basın açıklamasında BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel ile BDP İstanbul İl Eşbaşkanı Mustafa Avcı da birer konuşma yaptılar.

Sebahat Tuncel konuşmasında "Diyarbakır'da Kürtlerin kendini savunma hakkı, kendi dilinde savunma hakkı ihlal edilmiş durumdadır. Diyarbakır'daki seçilmişlerimizi, belediye başkanlarımızı, merkez yöneticilerimizi derhal serbest bırakın. Bu çözüm için bir adım olmalıdır. Eğer bunu yapacak olmazsanız Türkiye'de olan kaostan, krizden bizler sorumlu değiliz. Kürtler sorumlu olmayacaktır" dedi. Avcı ise davaya karşı çıkanlara yönelik yapılan baskılardan bahseden bir konuşma yaptı. Katılımın yüksek olduğu basın açıklaması, konuşmalardan sonra sona erdi.

İstanbul'dan Komünistler

KCK Davası İzmir'de Protesto Edildi

Diyarbakır'da görülen KCK davasının ikinci duruşması öncesi İzmir'de, süren davayı protesto etmek ve tutuklu Kürt siyasetçilere özgürlük istemek amacıyla bir yürüyüş düzenlendi. Saat 12:00'de Basmane Meydanı'nda toplanmaya başlayan eylem, Konak eski Sümerbank önüne yapılan yürüyüşle devam etti. Yolun tek şeridi kapatılarak yapılan yürüyüşte Kürtçeye ve BDP'li siyasetçilere özgürlük talebi dile getirildi.

Sümerbank önünde hem Türkçe hem Kürtçe okunan basın metninde; saldırıların DTP/BDP'nin seçim başarılarının hazmedilemediğini gösterdiğine ve anadilde savunma talebinin reddedilmesinin de bir bütün olarak Kürt kimliğinin reddi anlamına geldiğine vurgu yapıldı.

Her siyasetin kendi flamalarıyla katıldığı eyleme bizler de katıldık. Eylemi BDP, EMEP, ÖDP, SDP, EDP, ESP, Köz, TÖP, Alınteri, DİP, Sosyalist Parti, SGP-H, Barış Meclisi, İHD, Dersim Kültür ve Dayanışma Derneği, Ege 78'liler Derneği, Dur-De Girişimi, Kurdi-Der, MKM ve DÖKH örgütledi.

İzmir'den komünistler

Mısır'da Ne Oldu? Libya'da Ne Olacak?

Tunus'ta Aralık ayında beklenmedik bir biçimde başlayıp birkaç hafta içinde 23 yıllık diktatör Bin Ali'nin ülkeyi terk etmesiyle sonuçlanan ayaklanmalar yine beklenmedik bir biçimde Arap dünyasını oluşturan bir çok ülkeye de sıçradı. Mısır, Yemen, Bahreyn, başta olmak üzere birçok ülkede benzer protesto eylemleri gelişmeye başladı.

Libya'da hepsinden daha geniş bir çap kazanarak gelişen ve halen sürmekte olan ayaklanmanın ilk işaretleri de o zaman görüldü. Hatta nispeten daha kontrollü bir biçimde olsa da Cezayir ve Fas'ta da eylemler görüldü. Ürdün'de binlerce kişinin katıldığı protesto gösterileri oldu. Hatta Irak'ın hem Kuzey'inde hem de Güney'inde yer yer çatışmalara ve ölümlere yol açan eylemler gelişmeye başladı ve hala sürüyor.

Ancak bunlardan en önemlisi ve en dolaysız biçimde gelişeni şüphesiz Mısır'da gelişen süreç oldu. Bin Ali'nin Tunus'u terk etmesinin hemen ardından 16 Ocak'ta binlerce kişinin sokaklara dökülerek "Bin Ali Mübarek'i de yanında götür" diye haykırmasıyla başlayan gösteriler, daha sonra üç kişinin kendini yakması ile ivme kazandı.

Doğrusu Mısır'da kitlelerin sokağa dökülüp polislerin sert ve kanlı müdahalelerine rağmen protesto eylemleri yapmaları yeni bir gelişme değildi. Ancak bu kez eylemlerin çapının ve karakterinin farklı olduğu bu ilk gösterilerle belli oldu. Zira 25 Ocak'ta daha büyük ve daha örgütlü bir protesto gösterisinin örgütleneceği de hemen duyuruldu.

Mısır'da öteden beri adı bilinen ve muhtelif muhalefet hareketlerinin içine aktığı bir kanal rolü oynamış olmakla birlikte aynı zamanda şaibeli ve kontrollü bir hareket olduğu da sır sayılmayan Müslüman Kardeşler'in de katılacağı duyurduğu "25 Ocak" protestosu, Mübarek karşıtı bir ayaklanmanın asıl başlangıcı olacaktır.

25 Ocak'ta Kahire'nin Tahrir Meydanı'nda toplanan binlerce gösterici, polis ve Mübarek yanlılarının saldırılarına rağmen aları terk etmedi. Tahrir meydanı hala bir toplanma yeri olarak duruyor. Mübarek Bin Ali gibi sokağa teslim olmayacağını açıklamasına rağmen, kabinede değişiklik yapma ve kimi bazı başka reform vaatlerinde bulunmadı zorunda kaldı. Başbakanı değiştirdi. Ama başbakanlığa atanan Ahmet Şefik, protestolar karşısında dayanamayarak istifa etti.

Bu arayışlara karşın 30 yıldır iktidarda olan Mübarek daha fazla dayanamadı. Efendisi Obama'nın uzun telefon görüşmesinin ardından 11 Şubat'ta yetkilerini Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi'ne devrederek koltuğunu terk etmek zorunda kaldı. E-Mübarek'in İsviçre'deki mal varlıkları derhal donduruldu.

Mübarek'in yetkilerini orduya devrederek istifa ettiğini Devlet Başkanı yardımcısı Ömer Süleyman açıkladı. Savunma Bakanı Hüseyin Tantavi, ülkeyi yönetecek askeri konseyin başına geçti ve Mısır'ı altı ay sonra seçimlere götüreceği geçici hükümeti kurdu. Askeri Konsey, ayaklanan kitlelerin en önemli taleplerinden birini yerine getirerek, meclisi feshetti ve anayasayı yürürlükten kaldırdı. Ulaştırma eski Bakanı Essam Şerif başbakan olarak atandı. Kabinede önemli değişikliklere gidildi ve Nabil El-Arabi Dışişleri Bakanı, General Mansur el-Esavi ise İçişleri Bakanı oldu. Anayasa değişiklikleri için bir komite kurulacak

ve sonuçlar halkoyuna sunulacaktır. Doğrusu bu gelişmelerin anlamı besbellidir ki, Mısır'da olanlar bir halk ayaklanmasının ardından ordunun başrolü oynadığı bir nöbet değişimini ifade etmektedir. Bir başka deyişle Mübarek'in koltuğunu terk etmesi Mısır'ın ABD yürüncesinden çıkması yönünde bir gelişme olmaktan çok bu yürüngede kalmasını teminat alma yönünde bir düzenlemeyi ifade etmektedir. Bu yönüyle de her ne kadar kitle eylemleri vb. görüntülere bakarak birbiriyle aynı gibi görülen ve gösterilen Tunus'taki gelişmeden farklıdır. Zira esas olarak ABD emperyalizminin rakiplerinin denetiminde olan Bin Ali diktatörlüğünün devrilmesiyle Tunus'un bir anlamda yürüncesini değiştirme doğrultusunda bir değişime uğrarken Mısır kendi yürüncesinde tahkim edilmektedir.

Bununla birlikte, Mübarek'in istifa ettiği haberi elbette Tahrir Meydanı'nı bayram yerine çevirdi. Ama bu gelişmelere sevinenler sadece onlar değildi. Mübarek'i ABD'nin Orta Doğu'daki en önemli maşalarından biri olarak kabul eden İran yönetimi derhal memnuniyetini açıklayıp Mısır halkını kutlayanların başında geliyordu. Mübarek'in bir yandan Filistinlilere sahip çıkmış gibi yapıp beri yandan İsrail'in Gazze kuşatmasına dolaylı olarak katkıda bulunan iki yüzlü politikasından muzdarip olan Hamas'ta bu gelişmeyi sevinçle karşılayanların başında geldi. Elbette genel olarak solcular da Tunus'ta olduğu gibi bu gelişmeyi sevinçle karşıladılar.

ABD emperyalizminin sadık bir işbirlikçisi olan Mübarek'in devrilmesinin Hamas'ı, İran rejimini memnun etmesinde elbette şaşırtıcı değildi. Ama Mübarek'in istifasının hemen ardından Obama da Beyaz Saray'da bir açıklama yaparak:

"Mısır halkı konuştu, seslerine kulak verildi ve Mısır hiçbir zaman aynı olmayacak" dedi. "Hayatımızda, tarihe yazıldığına tanıklık etme ayrıcalığına sahip olduğumuz birkaç an vardır bu gelişmenin de o anlardan biri olduğunu söyleyen «Mısır halkının değişime duyduğu açlığa cevap verdiğini» ifade eden Obama, bunun Mısır'ın dönüşümünün son noktası değil, başlangıcı olduğunu kaydetti.

Mısırlıların "gerçek demokrasiden daha az olanın kabul etmeyeceklerini" gösterdiğini belirten ABD başkanı "vatansız ve sorumlu bir şekilde hareket eden ordunun şimdi de Mısır halkının gözünde güvenilir bir geçiş sağlaması gerektiğini" söyledi ve bundan ne kastettiğini şöyle tarif etti:

"Mısır halkının haklarının korunması, olağanüstü hal yasasının kaldırılması, bu değişimi geri döndürülemez hale getirmek için anayasa ve diğer

Mısır'daki Uyanış İlk Değil

köşe başlarında kurduğu barikatlara aldırış etmeyen halk sarayın önündeki kitleyi daha da kalabalıklaştırdı. Bu ağıştan sonra Mısır'da kitlesele eylemler devam etti. Eylemler sadece Kahire ile sınırlı kalmadı Tanta, El-Mansura ve İskenderiye'ye yayıldı. Bir ay boyunca Mısır'da eylemsiz tek bir gün bile geçmedi. İngilizlerin eylemlere silahlı müdahalesi sonucunda eylemlerin bilançosu bugünkünden çok daha kanlı oldu. O dönemin gazete kayıtlarına göre 800'ü aşkın emekçi öldü; yaralı sayısı ise 1600'ü geçiyordu.

İngilizler 1919 yılında geri adım atsalar da Mısır'ın bağımsızlığını kabul etmediler ama Mısır'daki isyan da bitmedi. 1923 yılına kadar sürdü. 1922 yılında patlayan yeni eylem dalgasının daha da sürmesinden endişelenen İngilizler harekete Mısır'daki harekete önderlik eden liberal Vafd partisiyle anlaşarak meseleyi gerici bir şekilde çözüme bağladılar. Sudan'la Mısır birbirinden ayrıldı. Mısır parlamenter bir krallığa çevrilip siyasi olarak bağımsız bir devlet olarak kabul edildi. Buna karşılık Sudan tümüyle İngiliz emperyalizminin denetiminde kaldı. Mısır'daki İngiliz varlığı da son bulmamıştı, Süveyş kanalı İngiltere'ye aitti ve İngiliz askerleri Mısır'daki varlıklarını sürdürüyorlardı. Liberaller Mısır'ın bağımsızlığı sorununu İngiltere'ye göbekten bağlı bir kral yaratarak burjuvaziye yakışır bir şekilde çözmüşlerdi. Mısır'daki ikinci isyan dalgası ise ikinci paylaşım savaşının ardından gerçekleşti. İkinci paylaşım savaşının galipleri olan Sovyetler Birliği ve Amerika,

yasaların revize edilmesi ve adil ve özgür seçimlere uzanan açık bir yolun yaratılması gerekli. Daha önemlisi de, Mısır halkının gösterdiği barışçıl protestolar ve azmin ruhunun bu değişimin arkasında güçlü bir rüzgar olarak hizmet edebilmesi için bu geçiş süreci Mısır'ın tüm seslerini masaya getirmeli."

Kitlelerin kendiliğinden hareketinin tılsımıyla gözükte bağlanmış olanlar gelişmelerin mahiyetini ve yönünü kavramakta güçlük çekmekten kurtulamayacaklardır. ABD işbirlikçisi Mübarek'in devrilmesini mutlaka ABD ve emperyalizmin çıkarları aleyhine bir gelişme olarak algılamaktan da kurtulamayacaklardır. Oysa İran'a karşı ABD emperyalizminin hizmetinde savaşa girişen Saddam'ın yine ABD tarafından devrilmesi ile Mübarek'in devrilmesi arasında esaslı bir fark yoktur. Saddam'ın fiili bir işgal ile devrilmesi ile Mübarek'in bir halk ayaklanmasının ardından gelen bir askeri darbe ile devrilmesi arasında elbette bir fark vardır. Ama bu farkın ardında ABD emperyalizminin Bush yönetimi altında olması ile Obama yönetimi altında olması arasındaki fark ile ilişkisi daha fazladır. Zaten Obama'nın Bush'un yerine geçmesinin finans kapital bakımından Bush döneminde izlenen yöntemin değişmesi yönündeki bir ihtiyacın ifadesi olarak görmek gerekmez mi. Elbette ABD emperyalizminin çıkarları ve uzun vadeli planları değişmiş değildir. Söz konusu gelişmelerin hepsi esasen ABD emperyalizminin BOP projesi çerçevesinde gerekli olan düzenlemelerin Barak Obama döneminde büründüğü ve bürüneceği biçime işaret etmektedir.

Nitekim KöZ'ün sayfalarında sık sık belirtildiği gibi ABD'nin BOP perspektifi içinde Türkiye'ye biçilen rolün bu gelişmeler çerçevesinde giderek belirginleşmesi de bunu doğrulayan bir olgudur. Tunus'ta başlayan ayaklanma ve bu ayaklanmanın giderek Arap coğrafyasına yayılmaya başlamasıyla birlikte, Türkiye'nin bir model olarak görülmesi hakkındaki değerlendirmeye ve propagandaların arttığı da aşıkardır. Mübarek sonrası Mısır'ı ziyaret eden ilk devlet başkanının Abdullah Gül olması ve bu ziyaretin ardından Mısır'daki yeni yönetimin Türkiye'nin deneyimlerine ihtiyaç duyduğu doğrultusundaki açıklamalar da tesadüf değildi.

Bu bakımdan Tunus ve Mısır'daki son gelişmelerde sadece sokaklara dökülen kitlelere bakarak değerlendirme yapmak ve bu gelişmelerin ardındaki esas dinamikleri görmezden gelmek gelişmekte olan süreci ve bundan sonrasının anlaşılmasına engel olmak için yeter de artar. Besbellidir ki ABD emperyalizminin ihtiyaçları doğrultusunda Büyük

Orta Doğu coğrafyasındaki ABD'ye sadık olan ve olmayan rejimler nezdindeki düzenleme ve ayarlamalar devam edecektir.

Libya'da Ne Olacak?

Mısır'ın ardından gündemin başköşesine Libya oturdu ve hala dünya gündemini meşgul eden konuların başında Kaddafi'nin kaderinin ne olacağı geliyor.

Doğrusu ABD Afganistan seferine çıkarken hedef tahtasına oturttuğu ülkelerin ilk sıralarında Libya'nın yer aldığı sır değildi. Kaddafi de elbette bunun farkında idi. Nitekim ABD ve müttefiklerinin Irak saldırısı başlatamaz Kaddafi kendini sağlama almak için tedbir almaya başlamıştı. Önce Libya yıllardır kabul etmemekte direndiği 1988 Lockerbie eyleminin sorumluluğunu üstlendiğini beklenmedik biçimde ilan etti ve o olayda hayatlarını kaybedenlerin ailelerine tazminat ödeneceğini ve eylemin sorumlularının yargılanmasında işbirliğini kabul edeceğini, kitle imha silahları konusunda BM denetimine izin verileceğini vb. ilan etti. Bu hamle hemen sonuç verdi. BM güvenlik Konseyi Lockerbie'den beri, 15 yıldır süren ambargonun kalktığını açıkladı, Libya bu gelişmeyi bir zafer olarak ilan etti. O gün bugündür İtalya başta olmak üzere Avrupa ülkeleri ile Libya'nın ilişkileri giderek gelişti. Kaddafi böylelikle nispeten rahatlamış ve ilk saldırı hedefleri arasında olmaktan çıkmıştı.

Bununla birlikte Tunus ve Mısır'da başlayan gelişmeler en kapsamlı yankısını Libya'da bulmuş durumdadır. Önce Mısır sınırındaki bölgelerde diğer ülkelerdeki gibi barışçıl gösterilerle başlayan ve Tunus ve Libya'da olduğu gibi devletin sert müdahaleleri ile karşılaşan gösteriler Libya'da hızla mahiyetini değiştirmiş ve silahlı bir ayaklanmaya evrilmiş ve ülkenin belli başlı merkezlerinde isyan eden yığınların denetimi ellerine geçirmiş üzerine çatışmalar bir iç savaş mahiyeti kazanma yönünde ilerlemiştir. Bini aşkın Libyalının hayatını kaybettiği çatışmalar sertliğini kaybetmeden sürmektedir. Kaddafi bir yandan dozu giderek artan baskı tedbirlerini uygulamaya devam edip ülkesini terk etmeyeceğini tekrarlar bir yandan da görüşmeye ve anlaşmaya açık olduğuna dair mesajlar vermektedir. Buna karşılık ABD ve müttefikleri giderek bir askeri müdahale doğrultusunda basınç yaratırken, Kaddafi 40 küsur yıllık iktidarı boyunca hep yaptığının aksine, adeta ısrarla ABD'yi hedef göstermekten kaçınmaktadır. Aksine El Kaide'yi hedef göstermekte bazan da «Avrupalılar» hedef göstermektedir. Nihayet son olarak çatışmaların ortasında röportaj vermeyi kabul ettiği ilk TV'nin resmi Türk televizyonu olması da esasen ABD ile pazarlığa açık olduğu doğrultusunda bir işaret olarak anlaşılması gerekir. Bir bakıma Kaddafi 2003'teki tutumunu tekrar ederek kendini güvenceye alma arayışı içindedir.

Bu çerçevede Kaddafi'nin Tunus ve Mısır'daki gibi birkaç hafta içinde teslim bayrağı çekmeyeceği baştan itibaren belli olmuştur. Ama henüz Kaddafi'nin somut olarak akibetinin ne olacağı belli olmasa da Libya'nın kaderinin de emperyalistler arasındaki paylaşım kavgasının seyrine göre ve bu çerçevedeki güçler ilişkisi doğrultusunda tayin olacağını peşinen söylemek mümkündür.

Orta Doğu'da Tunus'tan Mısır'a, Yemen'den Libya'ya uzanan ayaklanmalar sıklıkla Arap Dünya'sında bir uyanışın habercisi olarak selamlanıyor. Hâlbuki bu bakış açısı doğru değildir. Bir Arap uyanışından söz edenler sömürgecilerin sonrasında da emperyalistlerin Araplara ilişkin ürettiği önyargıların sol içerisinde yeniden üretmektedirler. Zira son yarıyıldta Orta Doğu'nun siyasi tarihine bakıldığında Arap emekçilerin "uyuduğunu" söylemek pek zordur. Aksine son yarıyıldta Arap coğrafyasında dinginliğin yaşandığı dönemler pek enderdir. Hele söz konusu Mısır olduğunda bugün Mısır'da yaşananları çap olarak aşan en az iki isyan dalgasından söz etmek mümkündür.

Mısır'daki isyanlardan birincisi birinci emperyalist paylaşım savaşının hemenertesinde gerçekleşmiştir ve burjuva tarihçileri tarafından "Birinci Mısır Devrimi" olarak anılır. 1919'da Orta Doğu'nun paylaşımını müzakere edecek Paris barış anlaşmasında Mısır'ın bağımsızlığını talep etmek için oluşturulan heyetin tutuklanması üzerine tüm Mısır'ı etkisi altına alacak bir eylem dalgası başlamış oldu.

15 Mart günü tutuklanan heyetteki temsilcilerin eşlerinin başını çektiği 150-200 kadın Kahire'de bir gösteri yaptı. Ertesi güne Mısır tarihinin o zamana kadar ki en büyük gösterisi gerçekleşti. El Ezher üniversitesinin önünde bulunan öğrenciler, öğretmenler ve işçiler on bini aşkın bir kitleyle Abidin Sarayı'na doğru yürüyüşe geçtiler. İngilizlerin

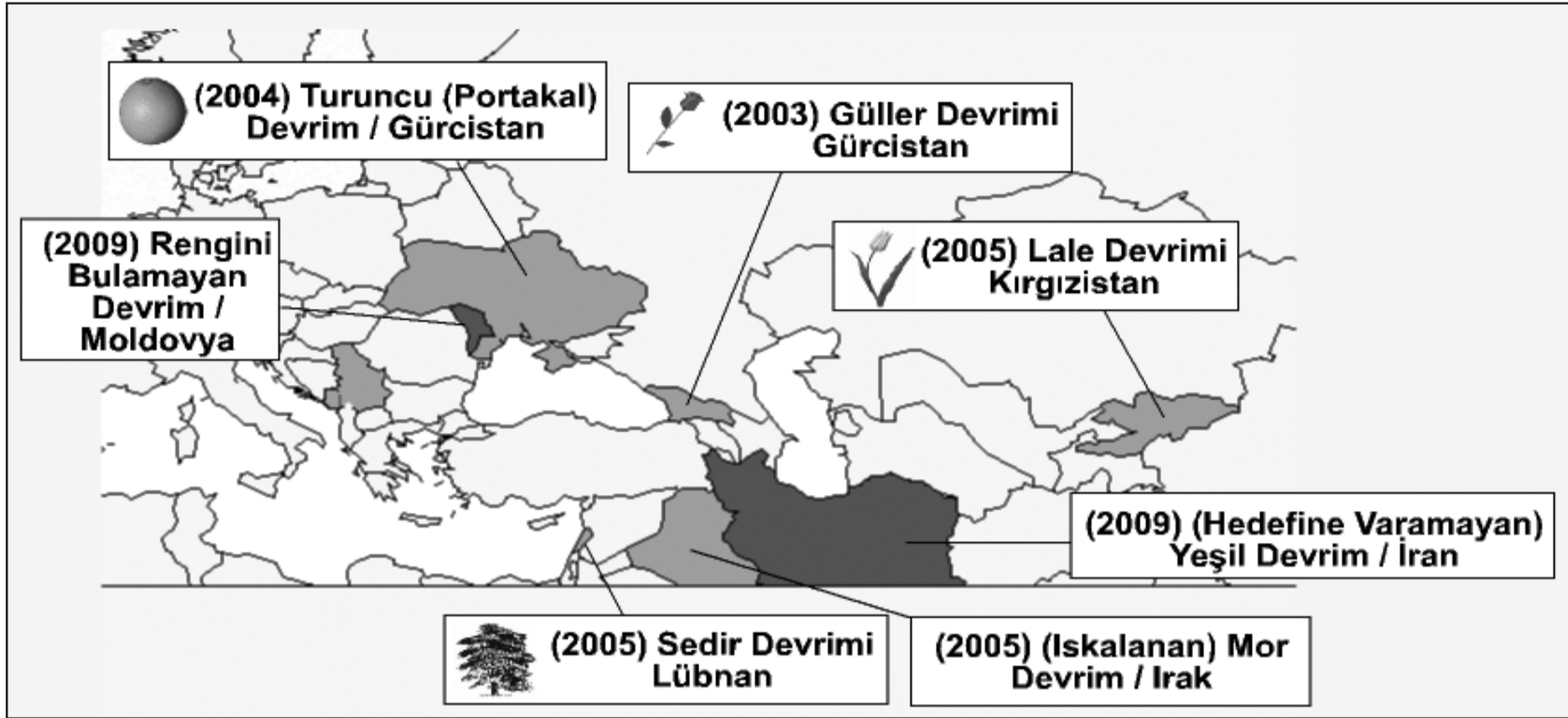
Nihayetinde 23 Temmuz gecesi kendine başını Cemal Nasır'ı çektiği Hür Subaylar yönetime el koydular. Kral tahttan indirildi ve 26 Temmuz'da Mısır'dan gitti.

Darbeci Hür Subayların ilk adımı da elbette kitle hareketini durdurmak oldu. Rejimin değiştiğini Mısır'da yönetimin artık Devrim Konseyi'ne geçtiğini belirten Hür Subaylar her türlü kitle eylemini yeni rejime karşı bir provokasyon olarak değerlendirip cezalandırdılar. Bunun en sembolik örneği ise Ağustos 1952'deki tekstil grevi oldu. İskenderiye yakınındaki Kafr el-davva iplikhanesinde greve giden işçiler karşılarında polis ve jandarmayı buldular. Grevçiler askeri mahkemede yargıldılar, grevçilerin başı olduğu iddia edilen El Bekri ve Hamî adlı iki işçi ise idam edildi.

Mısır'daki ayaklanmaların bu kısa öyküsü bile söz konusu Arap işçiler olduğunda bir uyku probleminin söz konusu olmadığını açığa çıkarıyor. Ortadoğu'nun dört bir yanındaki emekçiler gibi Mısır'daki işçilerin ayaklanma, hatta silahlanma konusunda bir eksiklikleri yok, hatta fazlaları olduğunu bile söylemek mümkün. Eksikliği başka bir yerde, Mısırlı işçilerin iktidarı almak yerine onu başka burjuva güçlere hediye etmesinde aramak gerekiyor. Bu da Mısırlı işçi ve ezilenlerden çok onlara önderlik etme iddiasında olanların kabahati.

Renkli Devrimler

Tunus'ta Bin Ali'nin ülkesini terk etmesine varan ayaklanmanın ardından sermaye medyası bu gelişmeye hemen «Yasemin Devrimi» adını taktı. İlk bakışta yaseminin çiçek olmasına bakarak 1974'te Portekiz'de Salazar diktatörlüğünün yıkılmasına varan ayaklanmanın da «Karanfil devrimi» diye adlandırıldığı yaşı ilerlemiş olanların aklına gelebilir. Ama Konunun çiçeklerden ziyade yakın zamandaki başka renkli devrimlerle alakası var.

Karanfil Devrimi: Doğrusu bir çiçek simgesiyle anılan ilk devrim herhalde 1974'teki «Portekiz Devrimi»dir. Güya faşizme karşı yürütülen İkinci Emperyalist paylaşım savaşı boyunca ve sbonrasında da dokunulmayan ayakta kalan faşist Salazar diktatörlüğü, diktatörün vefatı ve sömürgelerdeki bağımsızlık mücadelelerinin yıpratıcı etkisiyle sallanmakta olan Portekiz'de bir Eurovizyon yarışmasının ardından sokak eylemleriyle desteklenen ve solcu hatta (bazıları Marksist olarak geçiniyordu) askerlerin önderliğindeki bir darbe gerçekleşti. Radyoda Eurovizyon'da portekizi temsil eden parçanın çalınmasıyla start alan ayaklanma askeri bir cuntanın idareye el koyması ve parlamento şebecilerinin önünü açmasıyla sonuçlandı. Türkiye'deki 27 Mayıs'ı fazlasıyla hatırlatan ama ondan farklı olarak çok daha yaygın işçi eylemlerine ve örgütlenmelerine sahne olan bu kansız darbeyle sonuçlanan süreç o zaman «Karanfil Devrimi» diye anılmıştı. Zira hükümete başkaldıran askeri birliklerin ilk ele geçirdikleri mekanlardan biri çiçek pazarı idi ve oradan çıkan askerlerin çoğunun silahlarının namlusuna birer karanfil taktığı görülmüştü.

Ama Tunus'ta başlayıp Yasemin Devrimi diye adlandırılan gelişmelerin bu karanfil'den çok 1989'dan itibaren kendini gösteren renkli devrimlerle bir akrabalığı vardır. Bu sürecin ilk işareti şüphesiz Romanya'da verilmişti.

1989'da Berlin duvarının yıkılması ve Doğu Almanya'nın emperyalist federal Almanya tarafından ilhakıyla sonuçlanan süreç gelişmekteyken, Romanya'nın komünist maskeli diktatörü Çavuşesku bir ayaklanmanın ardından devrilişip kurşuna dizildi. Çavuşesku'nun trajik sonu nedeniyle olsa gerek, kimse bu gelişmeyi renklendirerek sulandırmaya cüret etmemiştir.

Kimse o zaman Berlin Duvarının yıkılıp yerine çiçekli parkların yapılmasının ve Çavuşesku'nun devrilmesinin renkli sve çiçekli devrim tasvirlerine vesile olacağını tahmin etmemiştir. Ama bu tür renkli ve çiçekli devrimler zuhur etmekte gecikmedi.

Güller Devrimi: Bunlardan ilki 2004'te Şevardnadze'nin devrilişip yerine Saakaşvili'nin geldiği Gürcistan'daki ayaklanmadır. Ona o zaman «Güller Devrimi» adı takılmıştı

Turuncu (Portakal) Devrim: Onun ardından Ukrayna'da 2004 seçimlerini İzleyen süreçte Viktor Yanukoviç'e karşı Yuçenko'nun geldiği eylemler gündeme oturdu. Buna da Turuncu devrim dendi.

Lale Devrimi: 2005'te Kırgızistandaki seçimlerden sonra gelişen protesto eylemlerinin ardından Askar Akayev'in yeni anayasa ve reform vaatleriyle devlet başkanı olmasına yol açan ayaklanmalara da eylemlere katılanların kah kırmızı kah sarı renklerle gösteriler yapmaları nedeniyle Lale devrimi denmişti. İlginçtir bu Lale devriminden beş yıl sonra Akayev'in halefi Kumanbek Bakıyev çok daha sert bir ayaklanmayla koltuğunu terk edip Rusya'ya sürgün gidecek yerini Roza Otunbayeva'ya bırakacaktı. Yolsuzluk adam kayırma basına ve muhalefete baskı

uygulama vb. ile suçlanan Cumhurbaşkanı Kurmanbek Bakıyev'e karşı kitlelerin ayaklandığı bu eylemlerde hükümet karşıtlarıyla güvenlik güçleri açıkça karşı karşıya geldi ve birbirinin üzerine tereddütsüz ateş açtı. Çok sayıda insan öldü. Göstericiler Kırgızistan Devlet Başkanı Kurmanbek Bakıyev'in evini dahi yağmaladı. Yağmadan ve baskından meclis, bakanlıklar, başsavcılık, istihbarat ve karakollar da ağır biçimde etkilendi. Lale devrimi denen ayaklanmaların sonuçları göz önüne alındığında kimse bu ikinci gelişmeye bir çiçek ismi yakıştırmaya kalkışmadı; kan renginden başka bir renk de akılda kalmadı.

Rengini bulamayan Moldavya: 2009'da Moldavya'da Komünist Partinin seçimleri kazandığı seçimlerde hile yapıldığı iddia eden muhalefetin önderliğinde parlamentonun ateşe verilmesine kadar varan eylemler de hemen burjuva medyasında renk arayışlarını heveslendirdi. Ama kısa zamanda başarısızlıkla durulan eylemler erken ve başarısız bir renkli devrim olarak anıldı ve adı konamadı.

Sedir Devrimi: Eski SSCB cumhuriyetlerinde ve Doğu Avrupa'da gelişen bu tür ayaklanmalar genellikle çiçek ve renklerle adlandırılırken, 2005'te Lübnan'da gelişen ve Sedir Ağacı Devrimi diye anılan ayaklanmaların seçimlerle ilgisi yoktu. Bu olaylar muhalefet lideri Refik zHariri'nin katledilmesinin ardından patlak vermişti. Seçimlerle ilgili bir ayaklanma olmanın çok zSuriye birliklerinin Lübnan'dan çıkmasını talep ediyordu. Orta Doğu'ya özgü bir renkli devrim olarak kabul edilen ve Lübnan'ın simgesi Sedir ağacı ile taltif edilen bu gelişmenin ardından devlet başkanlığı koltuğuna oturan Hariri'nin oğlu Saad Hariri geçtiğimiz Ocak ayının sonuna kadar başkanlık koltuğunda kaldı. Esasen Suudi Arabistanlı olan ve dünyanın sayılı Lübnan'ın en zengin ailesi olan Haririler devlet başkanlığı koltuğunda otursalar da oturmasalar da asıl işleri hala tıkırında.

Iskalanın Mor Devrim: Daha sonra Orta Doğu'da renkli devrim kataloğuna Irak'ı eklemek üzere bazı Amerikalı basın organlarının çabaları sonuçsuz kaldı. 2005 seçimlerinde seçmenlerin parmağını batırdıkları mürekkebin rengine atfen «Mor Devrim» diye adlandırılmak istenen bu seçimler belki de Mor renginin başka şeyleri de anımsatacağı kaygısıyla olsa gerek hiç tutmadı.

Mavi Devrim: Yine Arap coğrafyasında bir başka renkli devrim tanımı da Kuveyt'te 2005 mart ayında başlayan eylemler için gündeme geldi. Kadınların seçme seçilme hakkı için başlayan gösteriler eylemlere katılan kadınların mavi çarşafın nedeniyle «Mavi Devrim» diye adlandırılmıştı. Bu eylemlerin ardından hükümet mayıs ayında kadınların 2007 seçimlerinden itibaren oy kullanabileceğini kabul etmek zorunda kalmıştı.

Hedefine varamayan solan Yeşil Devrim: Nihayet 2009 temmuzundaki seçimlerin ardından seçimleri kazanan Ahmedinejad'a karşı seçimlere hile karıştırıldığı iddiasıyla İran'da gelişen ayaklanmalara da bu ayaklanmalar esnasında «Yeşil Devrim» başlıyor

denmişti. Yeşil devrim o zaman bir sonuç almadı. Ama taraftarları ve arkasındaki güçlerin Tunus'ta başlayıp yayılmakta olan olaylardan sonra İran'ın Yeşil devrimi için bir başka baharı beklemekteler.

Yeşil Devrimin liderine karşı Yeşil Devrim: Bu arada 1969'da «Yeşil Devrim» adını verdiği askeri darbe ile iktidar koltuğuna yerleşen ve bu satırların yazıldığı sırada iktidardan ayrılmak için pazarlığa hazır olduğunu ilan ettiği duyurulan Kaddafi'nin hüküm sürdüğü Libya'da hepsinden daha beklenmedik ve hepsinden büyük çatışmalarla gelişen bir ayaklanma sürüyor. Diğer «renkli devrimlere» renklerini yakıştıran medya kalemlerini şimdiden bu yeni gelişmeyi «Yeşil Devrim» olarak vaftiz etmenin hazırlıkları içinde.

Bu örneklerde hatırlattığımız renkli ve çiçekli devrimlerin hemen hemen hepsinin ardında şu ya da şu ya da bu emperyalist güçlerin olduğu sır değil. Bu konularda pek çok değerlendirme ve tahlil yapıldı. Hatta bilhassa Ukrayna ve Gürcistan söz konusu olduğunda bu gelişmelerin doğrudan doğruya ABD tarafından yönlendirildiği ve George Soros tarafından finanse edildiğine dair belge ve bilgiler birçok basın ve yayın organında boy göstermişti. Tunus'taki gelişmelerin ardından bu gelişmelerle Rusya'dakiler arasında paralellik kuran ilkleri arasında bu Rusya topraklarındaki renkli devrimlere giden yolda önemli bir rol oynadığı şüphesiz olan Gorbaçev vardı.

Ama söz konusu devletleri şu ya da bu nedenle ayrı tutma ve hatta kimilerini bir biçimde kayırma eğiliminde olan solcular, bir türlü bu gelişmeler arasında bir paralellik kurmaya yanaşmamaktadır.

Eski SSCB üyeleri ve Doğu Avrupa'daki gelişmeleri O gelişmelerin ardındaki amerikalı ve emperyalist parmağının rolünü ve varlığını tartışmayan Marksist Tutum dergisi ise, şimdi Tunus'ta başlayıp Mısır'la imvelen gelişmeler söz konusu olduğunda hemen tedbir koyuyor:

«Mısır'daki hareketin bu 'renkli devrimlerle' ilgisi yok. Çünkü dışarıdan bir el söz konusu değil. Bu manada özerk, bağımsız ve gerçekten yerel, ama kendiliğinden. O ayrı bir mesele. Kafkaslar'dan bir kere ayrıyor. İran'dan da ayrılıyor, çünkü din adamlarının öncülüğü altında bir rejim modeliyle ortaya çıkmış hareket değil. Farklı bir durum söz konusu. Bu bir buhar kazanının kendiliğinden patlaması. Bir devrimin gerektirdiği örgüt, ideoloji gibi pek çok unsura sahip olmadığı için toplumsal patlama mertebesinde kalmış durumda.»

Eğer söz konusu kendiliğinden özerk vb. eylemlere dışarıdan bilinç taşıyacak bir devrimci parti yoksa mutlaka bir başka «dışarıdan» müdahale olur; ve tayin edici olan da bu dışarıdan müdahale olur. Kendiliğindenliğe tapınma hakkındaki yanlışların temeli bu etkenin göz ardı edilmesindedir.

Elbette tek tek bu örneklerin her biri ve her birinin içindeki ardındaki dinamikler hakkında ayrıntılı bir analizi ne burada KöZ sayfalarında yapmış durumdayız ne de Marksist Tutum böyle bir

irdelemeye giriyor. Ama tam da bu nedenle olayları yüzeysel biçimde değerlendirmek yerine, dönemin sabit verilerini dikkate alarak benzerlik veya farklılıklar bulmak gerekir. Yüzeysel sosyolojik tasvirler yapmak ise akla ziyan olur.

İçinden geçtiğimiz döneme damgasını vuran olgu can çekişmeye devam eden kapitalizmin emperyalizm evresinde kaçınılmaz olan dünyanın belli başlı emperyalist devletler arasında yeniden paylaşılması yönündeki girişim ve çatışmalardır. Bu gerilim ve çelişkiler SSCB ve kopyalarının dağılması ve paylaşım alanının genişlemesiyle birlikte iyice şiddetlenmiş bulunmaktadır. Bu çatışmaların bir devrime yol açması veya bir devrim tarafından sona erdirilmesi için olmazsa olmaz koşul olan devrimci bir parti söz konusu ülkelerin herhangi birinde mevcut değildir ve aynı rolü oynayabilecek bir Komünist Enternasyonal de yoktur. Bunların planlı bir hazırlık faaliyeti içinde yaratılması öncelikli ödevdir.

Bu koşullarda birbirleriyle halen bir it dalası içinde bulunan emperyalist güçler kah askeri darbelerle, kah finans kapitalin şu ya da bu kesiminin denetimindeki medya tarafından manipüle edilen kendiliğinden ayaklanmalarla, kah askeri işgaller ile vb. eski nüfuz alanlarını değiştirme doğrultusunda gayretleri söz konusudur. Bu yolda rakip emperyalist güçlerin her türlü olanaktan ve araçtan yararlanmak isteyecekleri tartışmasızdır. Komünistler de görünüşe aldanmadan ayrıntılar içinde boğulmadan ve dönemin genel karakteri ile öncelikli ödevlerini şaşırmadan yollarına devam etmelidir.

Bu yolda elbette komünistler de Tunus'ta başlayıp gelişen olaylar da dahil olmak üzere her imkandan, her fırsattan her türlü araçtan yararlanarak yol yürüyecektir. Ama hedeflerini şaşırmadan... Hedef şu ya da bu ülkedeki hükümet değişikliklerini nüfuz ilişkilerinin el değiştirmesi yönündeki süreçlerin dümen suyuna kapılmadan, bu süreçlere devrimci bir müdahalenin olmazsa olmaz koşulu olan devrimci partinin inşası için komünistlerin eylemli birliğini sağlamaktan ibaretir. Bu eylemli birlik ise elbette emekçilerin ve ezilenlerin birleşik kitlesel seferberliği içinde yer alarak emekçi ve ezilen yığınların kitle örgütlenmelerinin önü açılarak ve buna katkıda bulunarak sağlanmak zorundadır.

İşte bu anlamda ve bu genellik içinde, yani hem içinden geçtiğimiz dönemin karakteri ve komünistlerin öncelikli ödevleri bakımından ve genel gelişme seyirleri itibarıyla, Gürcistan Ukrayna vb.de ortaya çıkan gelişmelerle Tunus ve sonrasındakiler, aralarındaki bütün benzersizliklere rağmen aynı çerçevenin içindedirler. Bu itibarla renkleri ve kokularıyla ilgilenmeksizin dünyanın emperyalistler arasında yeniden paylaşılması kavgası içinde gelişen ve tasvir edilen «renkli devrimler» kataloğunda görülmeleri gerekir.

Bu gerçeğin unutulmaması Paris Komünü'nden beri devrimin gerçek rengini, yani kızıl rengini alması yolunda en önemli hususların başındadır. Hem Paris Komünü'nün hem Şubat Devriminin yıldönümlerini idrak ederken komünistlerin bir ödevi de bunu tekrar tekrar hatırlatmaktır.

Orta Doğu ve K. Afrika'daki Ayaklanmalar ve

Orta Doğu'da halklar ayakta... Diktatörler ve efendileri korku içinde

Mısır'da büyük halk ayaklanması!

Kızıl Bayrak

Emekçiler ayakta, diktatörler ve efendileri korku içinde!

İsyan ateşini büyütelim!

Mısır Devrimi Anti-Emperyalist Karakterlidir

katılım

evrensel.net

Toplumsal Ayaklanma Devrim Ateşi Bölgeselleşiyor

SODAP

Yayıyor!

ORTADOĞU'DA KIYAMET ZAMANI

Ayaklanma ve Devrim Özgür Bir Dünyanın Kapılarını Açıyor

DSİP

Sosyalist İşçi Partisi

"İşte Tunus, İşte Mısır... İnsanlık Dünyanın Heryerinde Yeni Bir Gelecek Arıyor. Bizim Çağımız Asıl Şimdi Başlıyor"

"Partinin kurulduğu yıllarda kapitalizm kulaşmıyor, sosyalizm neğallanıyor, şimdi ise dünyada kapitalizm neğallanıyor. İnsanlık, dünyamın her yerinde yeni bir gelecek arıyor. Bu mücadelede devrim ve sosyalizmin işi yemiyor parlıyor. Bizim çağımız asıl şimdi başlıyor. İşte Tunus, işte Mısır... Ekmeğe için, eşitlik için, özgürlük için, saygı ve onur için Tunus ve Mısır'ın işi ve yoksulları aygıta kıldı. Onları büyük bir dayanışma yolluyoruz."

Mısır halkı tüm dünyaya dayanışma eylemlerine çağırıyor. Bu çağrıya yanıt DSİP 'yokluk Ankara ve İstanbul'da yine Mısır devrimini destekleyen dayanışma gösterileri yapıyor. "Kızıl Mısır'da" sloganlarıyla Mısır'da özgürlük için her zaman fedai insanlar yürüyor. "Kırsal İttifak" sloganıyla Mısır halkı Mübarek diktatörün iktidarı için çöplüğe gönderiyor. Dayanışma büyük ölçekli Mısır Devrimi ile dayanışma gösterileri gerçekleştiriyor. Tunus ve Mısır halklarıyla dayanışma gösterilerine

Zeynel Abidin Bin Ali'nin 23 yıllık diktatörlük koltuğunu kısa zamanda terk etmesine varan gelişmeler genel olarak medyada, burjuva siyasal kurum ve kuruluşlarının pek çoğunda olduğu gibi, gayet tabii sol çevrelerde de sevinçle ve umutla karşılandı. Ancak bu gelişmelerin hangi dinamiklerle, hangi doğrultuda ve hangi bağlamda geliştiğini anlamak ve açıklamak doğrultusunda pek bir gayret görülmedi; hala da görülüyor. 'Tunus halkı baskı ve sefaletle karşı isyan ederek baskıcı Bin Ali rejimini alaşağı etti' formülü hem sağda hem de soldaki değerlendirmelerin buluştuğu ortak formül olarak benimsendi.

Hala devrimci, solcu yahut sosyalist sıfatlarını taşımaya devam etmekle beraber, devrim kavramının içeriğini değiştirmek için '21. Yüzyıla uygun yeni devrim modelleri' gibi türlü formüller arayan kimileri, bu gelişmeleri adeta bir nimet gibi kabul etti. Örneğin ÖDP'nin 15. Kuruluş yıldönümünde Genel Başkan Taş'ın 'Yeni Türkü'nün ezgileri eşliğinde söyledikleri bu arayışın vezir bir ifadesi: 'İnsanlık, dünyanın her yerinde yeni bir gelecek arıyor. Bizim çağımız asıl şimdi başlıyor.'

Bu sözler 20. Yüzyıl deneyimlerinin artık geçersiz olduğunu, geçmişte savunduklarından vaz geçtiğini söylemeksizin '21. Yüzyılda yeni şeyler söylemek ve yapmak lazım' demekten başka bir şey ifade etmiyor besbelli.

Marksizme ve Leninizme bağlı olma ve 20. Yüzyılın deneyimlerinin işi ile yol alma iddiasındaki akımlar ise, kendilerini hem bunlardan hem de burjuva ideologlarından ayırt etmek için aynı şeyleri söyledikleri zaman bile bazı kelime oyunları yapmayı ihmal etmiyorlar.

Bu kesimdekilerin yaygın olan tariflere ilave etikleri başlıca unsurların başında, bu gelişmeyi 'sermayenin uluslar arası krizinin sonuçlarından biri' ve 'bu krizin yükünü taşımayı reddeden emekçilerin isyanı' gibi ifadeler geliyor. Bu hareketlerin kendiliğinden karakterlerini ve devrimci bir önderlikten yoksun oluşunu unutmadıklarını vurgulamak üzere de, devrim terimi ile konuşmamaya özen göstererek 'isyan', 'halk ayaklanması' vb. terimlerle olayları ifade etmeye özen gösteriyorlar.

Buna bir örnek Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP) Enternasyonal Bülten'in 101. Sayısındaki 'K. Afrika, Arap Yarımadası, Balkanlar... Tutuşan Toplumsal Ayaklanmalar' başlıklı yazı:

"Dünya ekonomik krizinin iktisadi, toplumsal ve siyasal sonuçları, Akdeniz'in kuzeyinde, Yunanistan ve İtalya'da kitlesel gösteri ve ayaklanmalara yol açmıştı. Akdeniz'in güneyindeki mağrip ülkeleri halkları, bunu medya ve gelişmiş iletişim araçlarıyla her gün gördü ve işsizlik, yoksulluk ve siyasal baskıların ağır yükü altında yaşayarak hissetti....

...Tunus'ta başlayan halk ayaklanması, Mısır'da yüz binlerin katıldığı gösterilerle devam ediyor. Toplumsal ayaklanma dalgası bölgeselleşmektedir."

TKİP yayın organı Ekim de 28 Ocak 2011 tarihinde hemen hemen aynı analizi tekrarlıyor:

"İMF-Dünya Bankası patentli neoliberal saldırılara karşı emekçilerde biriken öfke, kapitalizmin küresel krizinin yıkıcı sonuçlarıyla doruğa çıktı. İşsizlik, yoksulluk, sefalet yetmiyormuş gibi uzun yıllardır

devletin zorbalık ve onur kırıcı icraatlarına da maruz kalan Tunus halkı, sonunda ayaklandı. Korku duvarını yıkan emekçiler sokaklara döküldüler ve Arap Dünyası'nda bir ilki gerçekleştirerek, diktatörü ülkeden kovdular.

İşçi sınıfı ve emekçilerin çalışma hakkından yoksun bırakılan genç kuşakları tarafından başlatılan, kısa sürede emekçilerin desteğini alarak ülkenin dört bir yanını saran Tunus halk ayaklanması, Arap ülkeleri emekçilerinin, Latin Amerika emekçilerinin meşruiyetli mücadele hattından ilerlemeye başladığının somut göstergesi oldu.

Tunus'ta başlayıp halen Mısır'da sürmekte olan büyük halk hareketleri, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da artık yeni bir dönemin başladığına işaret ediyor."

MLKP 'Toplumsal hareketlerin temel özelliği, çeşitli toplumsal sınıf ve kesimleri kapsaması ve kendiliğinden bir karakter taşımasıdır. İşçi ve emekçi yığınlarının örgütsüz ve önderliksiz olmalarıdır. Sözkonusu ülkelerde, devrimci bir değişiklik ve iktidara götürecektir siyasal özne ve programların olmaması, siyasal ve örgütsel bir stratejiye sahip devrimci ve komünist örgütlerin ortaya çıkamamasıdır demeyi ihmal etmez iken, TKİP de 'Ayağa kalkan emekçi kitlelerin halen en büyük handikapları, devrimci bir önderlikten yoksun olmalarıdır. Devrimci bir partinin öncülüğü olmadan sorunlara köklü çözümler üretecek zaferlere ulaşmak mümkün değildir. Eylem içindeki kitlelerin bunun henüz fazlası farkında olmamaları da zaafiyetin bir başka boyutudur', diyerek aynı zaafa işaret etmeyi ihmal etmiyor.

Peki bu zaaf nasıl aşılacak?

MLKP 'Herhalde uluslararası devrimci ve komünist grup ve kümelenmelerin bu durum üzerine teorik analizlerin yanında, uluslararası ve bölgesel düzeyde siyasal pratik bir çizgi geliştirmeleri, ideolojik eksenlerinde içe dönerek apolitik bir durumdan çıkmaları ilk görevleri oluyor. Bu anlamda partimizin de içinde yer aldığı Ortadoğu Antiempyalist Mücadele Koordinasyonu ve yine Balkanlar Antiempyalist Mücadele Koordinasyonu isabetli bölgesel platformlar olarak önemli roller oynayacağı bir kez daha ortaya çıkmıştır. Ne yazık ki, siyasal mücadele içinde kendisini üretmedi. Ve bunun ciddi sorunlarını hala aşmış değildir. Yine yakın zamanda kurulan ve içinde farklı ideolojik çizgide parti ve örgütlerin yer aldığı İÇOR, dünyadaki siyasal gelişmelere müdahale anlamında önemli bir platform özelliği taşımaktadır.' diyerek bu arayışın somut örgütsel girişimlerle bağını kurarken aynı zamanda bu somut platformların en azından bu gelişmeler karşısında herhangi bir rol oynayamamış olduğunu da gizlemiyor ve sonucu şöyle bağlıyor: "Önümüzde iki temel görev bulunmaktadır: İlki, günümüzdeki iktisadi, toplumsal ve siyasal gelişmelerin sosyalizm teorisinin konusu olarak teorik analizi, ikincisi ise devrimci ve komünist partilerin uluslararası işbirliği ve örgütlülüğünün siyasal mücadeleyle koparlamaz bağının kurulmasıdır..."

Ne var ki, Atılım gazetesi bu analizi Haluk Gerger'den temin etmeyi tercih ettiğine göre, bu aşamada söz konusu platformlarda ortaya konmuş bir teorik analizin henüz ortaya konmuş olmadığı anlaşılıyor.

TKİP'nin çözüme ilişkin yanıtı ise, soyut ve soyut olduğu ölçüde kendiliğenciliği daha çarpıcı biçimde formüle ediyor:

"Devrimci bir önderlikten yoksunluk halen hareketin en temel eksikliği olsa da, ayağa kalkan kitlelerin kısa sürede bilinç sızramaları yaşadığı gözününe alındığında, mücadele içinde bunu bir ölçüde giderecek birikimlerin oluşacağı da bir gerçektir". Giderilmesi gereken eksiklik örneğin öz savunma komitelerinin kurulup geliştirilmesi gibi bir eksiklik olsaydı, o takdirde bu yanıt anlaşılır olurdu. Oysa TKİP 'ayağa kalkan kitlelerin' -kısa sürede yaşadığı bilinç sızramaları- sayesinde -mücadele içinde- 'oluşacak birikimlerin' -bir ölçüde gidermesi- gereken eksikliğin ne olduğunu hemen ardından açık seçik ve doğru tarif ediyor:

"işçi sınıfının illegal, ihtilalcı devrimci öncü partisini inatla örgütlenme, geliştirip güçlendirme"

Bu bir yanlış anlama veya çarpıtma olmasa gerek; zira bu saptamaların ifade edildiği bölümün başlığı da zaten vezir bir biçimde aynı fikri vurguluyor: 'Hareket devrimci öncü partisini er veya geç yaracaktır.'

Kendiliğenciliğin Eleştirisi Kendiliğinden hareketleri Küçümsemek için Değil, Ödevlerinden Yan Çizen Devrimcileri Eleştirmek İçindir

Kendiliğenciliğe tapınmayı eleştirirken Bolşevikler, kitlelerin kendiliğinden harekete geçmelerinin ve bu hareket içinde bilinç sızramaları yaşayarak ve deneyim kazanarak daha iyi örgütlenmelerinin ve daha gelişkin mücadelelere girmelerinin imkansız olduğunu söylemediler.

Kendiliğenciliğe tapınma eleştirisinin özü, devrimci partinin ve devrimci sınıf bilincinin bu tür kendiliğinden mücadelelerin içinden çıkamayacağını ortaya konmasıdır. Bütün 20. Yüzyıl deneyimleri bu saptamayı tersinden veya düzünden sıvayıp doğrulamıştır. 21. Yüzyılın başında Arap dünyasında ortaya çıkan son gelişmelerin de göstereceği şey aynı doğrunun bir kez daha sağlanmasından ibaret olacaktır.

Ama Ekim, bütün bu tahlillerden sonra enternasyonal ölçekte 'daha da anlamlı ve yakıcı bir görev haline-gelen görevin bütün ülkelerin komünistlerinin komünist bir dünya partisini ilan etmek için birleşmesi doğrultusunda çalışmak olduğunu söylemiyor. Bunun yerine 'Arap halklarıyla enternasyonal dayanışma görevini' tarif ediyor. Bu durumda, Arap dünyasında devrimci öncü partinin yaratılmasını son aylarda gördüğümüz türden gelişmelerden beklemede bir tuhaflık olmasa gerek.

Komünist bir dünya partisi eksikliği karşısında -enternasyonal dayanışma eylemlerini yükseltmek-fikriyle devrimci partinin yaratılması için kendiliğinden kitle ayaklanmalarının gelişip sürmesinden medet ummak arasında da esasen bir fark yoktur. Nitekim, Kızıl Bayrak'tan bu 'enternasyonal dayanışmayı yükseltme görevinin' nasıl somutlanabileceğini anlayabiliyoruz. 'İsyan Ruhü Tersanelere Taşındı' başlıklı haber şunu anlatıyor: "TİB-DER üyeleri 2 Şubat günü bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler. Aydın'te İstasyon ve Tuzla Gemi tersanesi önünde "Tunus'tan, Mısır'a... Arap halkları

sömürü ve köleliğe karşı ayakta! Diktatörler yenilecek, işçi sınıfı kazanacak / TİB-DER" bildirimlerini iki ayrı noktada tersane işçilerine ulaştırdı. Birçok işçiyle Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki gelişmeler üzerine sohbet edildi."

Açıktır ki bu çalışma Türkiye işçi sınıfı içinde bir partinin ajitasyon faaliyeti yürütmesi ve geliştirilmesi bakımından olduğu kadar işçilerin enternasyonalist bilincinin geliştirilmesi bakımından isabetli ve doğrudur. Ama herhalde Arap ülkelerinde devrimci bir önderlikten yoksunluğun sıkıntısı içinde olan emekçilerin bu eksikliği gidermesi için ihtiyaç duydukları şey, bu -enternasyonalist dayanışma- olmasa gerektir.

Kendiliğenciliği Yüceltenler Troçkistlerle Buluşuyor

Doğrusu bu ve benzeri yaklaşımlar ne sadece TKİP'nin icadıdır ne de ona özgüdür. Bu yaklaşımlar Leninist parti anlayışından da eskidir ve en gelişkin formülasyonunu yapanlardan biri de Rosa Luxembourg'dur. Nitekim tam da bu nedenle, MLKP ve TKİP onun üzerinden düşman kardeşleri olan troçkistlerle buluşmaktadırlar.

Örneğin DSİP «Haftalardır Kahire'de, İskenderiye'de ve Mısır'ın dört bir yanında direnen milyonlarca kişi, mücadele içinde toplumun işleyişini kendi kurdukları komitelerle denetlemeye başlamıştı. Gıda, sağlık, temizlik hizmetleri bu komiteler tarafından yapılıyordu. Mısır halkı, Mübarek'in kaçarken iktidarı bıraktığı generallerin yönetimine boyun eğmemeli, özgürlük ve demokrasi için verdiği mücadeleyi sonuna kadar götürmelidir" diye salık veriyor.

Devrimci partinin önderliği olmadan Mısır halkının verdiği mücadeleyi sonuna kadar götürebileceğini iddia eden bu anlayış, esasen kendiliğenciliğin açık bir örneğidir.

Gerçek'teki yazısında Sungur Savran ise, DSİP'ten bir adım ileri gidiyor, Mısır'da yaşananlarda devrimci parti boşluğunu ve insanın öneimine işaret ediyor ve bunu yaparken devrimci partini "mücadelenin ateşi içinde kurmak ve inşa etmek" gerektiğini söylemekten geri durmuyor. Yani devrimci partinin kitle hareketinin dinamizmi ile ivme kazanarak inşa edilebileceğini iddia ediyor.

DSİP ve DİP'in bu tutumları elbette şaşırtıcı değildir. Zira, her iki akım da Troçki'nin menşevik devrim ve parti anlayışının açık savunucularıdır. Ancak asıl çarpıcı olan ve altı çizilmesi gereken, solun büyük bir kısmının farklı bir terminoloji kullanarak da olsa, bu noktada troçkist akımlarla buluşmasıdır.

Bu buluşmanın «karşı devrimci stalinistler» ve «karşı devrimci troçkistler» söylemlerini elden bırakmadan yapılabilir olmasının sırrı, her iki taraftakilerin de aynı zamanda Leninizme referanslı konuşma iddiasında olmaları değildir. Bağlantılı kuram asıl halka, kendiliğinden kitle hareketinin erdemlerine en çok vurgu yapanlardan biri olan Rosa Luxembourg'un tezleridir. Zira o aynı zamanda oportünizmden anmış bir partinin Lenin'in önerdiği gibi devrimciler örgütünü hem sınıfın kitlesinden hem de oportünistlerden ayırt ederek değil, ancak devrimci bir ayaklanmanın içinde kurulabileceğini en gelişkin ve ayrıntılı biçimde formüle edip, savunuların başında gelir.

Solun Kendiliğindenliğe Tapınma Hastalığı

Kendini diğer troçkistlerden ayırt etmeye özen gösterirken leninizme daha sadık bir troçkist çizgiyi temsil etme iddiasında olan Marksist Tutum'un bu son gelişmeler hakkındaki değerlendirmesi de MLKP ve TKİP ile benzerliğin tanığıdır. Örneğin şu cümleler MLKP'nin tespitinin adeta tıpatıp aynısı değimlidir?

“Bu yeni isyan dalgası münferit değildir. Yaklaşık olarak 2000'li yılların başından bu yana dünyanın değişik bölgelerinde kendini gösteren isyan ateşinin yeni bir harlanışıdır. Bu dalga, kapitalizm uzun bir dönem boyunca yeryüzü üzerinde kibirle zafer yürüyüşü yaparken, geniş emekçi kitlelerde biriken ıstırabın ve öfkenin bir dışavurumudur. Bu ateş önce Latin Amerika'da birçok ülkede birbirinin peşi sıra yükselmiş, daha sonra, o denli şiddetli biçimde olmasa da, başta Yunanistan'da olmak üzere Akdeniz havzasının kuzeyinde, yani güney Avrupa ülkelerinde kendisini göstermişti. Şimdi ise Akdeniz havzasının güneyine, yani Kuzey Afrika'ya inmiş bulunuyor. Ateş aynı ateştir, süreç aynı süreçtir. Kapitalizm uluslararası işbölümünü derinleştirip geçmişle kıyaslanamayacak ölçüde bütünsel bir dünya ekonomisi yarattığı ve bu maddi temel üzerinde her türlü etkileşimi daha da kolaylaştırdığından, benzer süreçleri dünyanın başka yerlerinde de muhakkak ki göreceğiz.

Bu yeni isyan dalgası münferit değildir. Yaklaşık olarak 2000'li yılların başından bu yana dünyanın değişik bölgelerinde kendini gösteren isyan ateşinin yeni bir harlanışıdır. Bu dalga, kapitalizm uzun bir dönem boyunca yeryüzü üzerinde kibirle zafer yürüyüşü yaparken, geniş emekçi kitlelerde biriken ıstırabın ve öfkenin bir dışavurumudur. Bu ateş önce Latin Amerika'da birçok ülkede birbirinin peşi sıra yükselmiş, daha sonra, o denli şiddetli biçimde olmasa da, başta Yunanistan'da olmak üzere Akdeniz havzasının kuzeyinde, yani güney Avrupa ülkelerinde kendisini göstermişti. Şimdi ise Akdeniz havzasının güneyine, yani Kuzey Afrika'ya inmiş bulunuyor. Ateş aynı ateştir, süreç aynı süreçtir. Kapitalizm uluslararası işbölümünü derinleştirip geçmişle kıyaslanamayacak ölçüde bütünsel bir dünya ekonomisi yarattığı ve bu maddi temel üzerinde her türlü etkileşimi daha da kolaylaştırdığından, benzer süreçleri dünyanın başka yerlerinde de muhakkak ki göreceğiz.”

Şu cümleler de hem TKİP'nin tespitleri ile hem de MLKP'ninkilerle üst üste düşmekte değil midir?

“Rejime yönelik cesur ve güçlü ataklar yapan kitle hareketinin en büyük dezavantajı genel örgütsüzlük, devrimci önderlik eksikliği ve politik programdan yoksunluktur. Yine de geniş emekçi yığınlar sınıf içgüdüleriyle diktatörlerin ve onun tanınmış adamlarının manevralarına kanmamayı şu ana dek başarmışlardır. Örneğin Tunus'ta Bin Ali'nin reform vaatlerine ve hükümet değişikliği hamlelerine kanmayarak, hem diktatörü defetmeyi başarmışlar, hem de arkasından muhalif görünümlü isimlerle süslenmiş yeni hükümet kombinasyonlarına izin vermişlerdir. Bu bağlamda devrimci sürecin daha birçok meziyeti bulunuyor. Ayağa kalkan emekçi kitlelerin kapitalizmi tasfiye edecek ve kendi iktidarlarını kurabilecek düzeyde bir enerjiye sahip oldukları açıktır. Kitlelere pratikte kılavuzluk edebilecek devrimci bir önderlik, kesinlikle hareketi emekçi kitlelerin öz-örgütüllükleri temelinde kendi iktidarını kurmaya ve kapitalizmi tasfiye doğrultusunda adımlar atmaya yöneltebilir..... bu sürecin toprağa yeni tohumlar ekmekte olduğunu, yeni süreçleri mayaladığını da unutmamak gerekiyor. Yakın vadede Tunus ve Mısır'da ne yaşanırsa yaşansın, bu ülkelerde devrimci sosyalist fikirlerin canlanacağı ve bu temelde yeni yeni kadroların ortaya çıkacağı muhakkaktır. Dolayısıyla süreç önderlik sorunu nedeniyle önemli bir handikapla sahipse de, diyalektik olarak sürecin kendisi de, bu sorunun çözümünü için geçmişe göre daha elverişli bir ortam ve olanaklar doğurabilir.

2000'li yıllarla birlikte içine girilen kapitalizmin tarihsel bunalımı ve yeni sınıf mücadeleleri döneminde, Tunus ve Mısır'daki halk isyanlarıyla yeni bir sayfa açılmıştır. Bu sayfa sadece Tunus ve Mısır'la kapanmayacaktır. Buralardaki emekçi kardeşlerinin korku duvarını yıktığını gören diğer Arap halklarında ve civar ülkelerde sınıf mücadelesinin yeni yükselişlerinin yaşanması büyük olasılıktır.”

Bu ortaklıklar bir yana Marksist Tutum derhal

“Kendiliğindenlik-bilinç diyalektiğine- ve söz konusu gelişmelerin devrim olmadığını ve olamayacağını vurguladığı gibi, eksikliği duyulan devrimci partinin de bu gibi hareketlerin içinden değil, öncesinden ve ayrı olarak kurulması gerektiğini bildiğini açıklıyor:

“Kapitalizmin krizinin ve tüm dünyada emekçi kitlelere saldırısının sürdüğü düşünüldüğünde, çok uzak olmayan bir gelecekte, Asya halkları da bu sürece yeni sayfalar ekleyeceklerdir.

Türkiye'nin de içinde olduğu bu coğrafyada yaşanacak yeni sınıf mücadeleleri tüm politik atmosferi değiştirecektir. Bu da sınıf devrimcilerinin daha büyük bir azimle çalışmasını gerektirmektedir. Zira işçi sınıfı ve emekçi kitlelere içine kök salmış devrimci bir öncü örgütlenmeyi bu tür devrimci kalkışmaların öncesinde var etmenin hayati önemi bir kez daha görülmektedir.”

Bu Marksist Tutum'un sonuç cümlesi...

Buradan anlaşılmalıdır ki, Marksist Tutum MLKP veya TKİP gibi örgütlerle benzer saptamalardan hareket etse bile, ne söz konusu hareketlerin bannırdıkları potansiyel konusunda, ne de devrimci partinin hareketin içinden çıkacağı konusunda aynı tuzaklara basmıyor.

O halde buluştukları yer neresi?

İşte hemen hemen son gelişmeleri değerlendiren tüm kesimlerin üzerinden atladığı konu burada kendini gösteriyor.

Marksist Tutum'un başka gerçekleri de unutmadığı anlaşılıyor. Ama Hem Marksist tutum'un hem de pek çok başkalarının kendiliğindenlik eleştirisi hakkında unuttukları asıl şey kendiliğindenlik eleştirisinin bir devrimin olması veya devrimci partinin yaratılmasından ibaret olmadığıdır.

Bugün Gelişmekte Olan Kendiliğinden Hareketler Hangi Burjuva Siyasetinin Yörüngesinde?

Kendiliğinden bir hareket (Lenin bunu rastgele ve genel bir kendiliğindenlik olarak değil, vurgulayarak devrimci programa ve bir devrim planına sahip olan bir partinin önderliğinde gerçekleştirilen her hangi bir hareket anlamında söylemektedir) eninde sonunda hakim burjuva siyasetinin çizgisine tabi olmaya mahkumdur.

Burada söz konusu olan şu ya da bu burjuva partisi şu ya da bu burjuva önderliği anlamında değil, hakim burjuva siyaseti, (ya da Lenin'in kullandığı tabirle hakim sınıfın ideolojisi)dir.

O halde Tunus'ta başlayıp yayılan kendiliğinden hareketlerin yönünün ve akibetinin kavranması kadar mahiyetinin anlaşılması için dahi, bunların önünde yahut sonunda tabi olacağı hakim burjuva siyasetinin ne olduğunu saptamakla işe başlamak gerekirdi. Bunu soran veyahut yanıtlayan neredeyse yoktur.

KÖZ'ün arkasındaki komünistler ise öteden beri uluslar arası plandaki gelişmeleri son tahlilde belirleyen temel etkenin rakip emperyalist güçler arasındaki yeniden paylaşım kavgası ve bu kavga çerçevesindeki güçler ilişkisi olduğunu vurguluyor. Son gelişmeleri de böyle anlamak gerekir.

Tunus'ta başlayıp yayılmakta olan zincirleme ayaklanmalar kendiliğinden ayaklanmalardır. Ne söz konusu ülkelerde ne de dünya çapında bir devrimci önderliğin bulunmadığı koşullarda bu hareketler kaçınılmaz olarak birbirleriyle bir paylaşım kavgası içindeki emperyalist güçlerin etki alanı içinde şekillenecektir. Halihazırda bu paylaşım kavgasında güçler dengesi ABD ve müttefiklerinin lehine bir güçler ilişkisini ifade etmektedir. AB'nin kendisi giderek güç kaybetmekte olsa dahi, rakiplerinin görece güçsüz ve çaresizliğinden güç alarak ayakta kalmakta ve bu iğreti avantajını kalıcı hale getirmek üzere planlar ve ataklar yapmaktadır.

BOP bu plan ve atakların genel çerçevesini çoktan beri tarif etmektedir. Ve Büyük Orta Doğu'nun Cebeli Tarık'tan Orta Asya'ya kadar uzandığı sır değildir. Bu itibarla elbette Tunus'ta patlak verip gelişen olayların bu çerçevede anlaşılması ve anlatılması gerekir.

Aksi takdirde ya düpedüz kitlelerin kendiliğinden isyanının yaratıcı gücüne bel bağlayıp ona tapınmaktan kurtulamayan ve daima olayların peşinde koşmaya talim eden bir çizgiye hapsolmek mukadder olur. Yahut hakim emperyalist güçlerin yönlendirdiği

süreçlerin sonucunda ortaya çıkan gelişmeleri hayra yorup bununla yetinmeyi adet edinen ve emekçi yığınlara bunu salık veren bir teslimiyetçi çizgiye mahkum olunur.

Her halükarda da devrimci parti ve devrimci partinin çalışma araç ve yöntemleri yerine yeni icatların tulsımına inanarak yeni tip «devrim modellerine» heves etmek kaçınılmaz hale gelir.

Marksist Tutum'un asıl kusuru tam burada kendini göstermektedir. Marksist Tutum'un bir başka yazarı Levent Toprak « Kitle Ayaklanmalarında İlk Evre Tamamlanırken» başlıklı ve mart 2011 tarihli yazısında kendiliğindenlik ve bilinç hakkında ders verirken sunu söylüyor:

“Kendiliğindenlik-bilinç ilişkisi sorunu ve bu bağlamda kendiliğinden hareketlerin değerlendirilmesi sosyalist harekette tabir caizse ezeli bir sorundur. Biz burada boylu boyuna bu tartışmanın içine girecek değiliz. Sadece birkaç hususu ele alacağız. Bu sorun çerçevesinde iki sapma ortaya çıkmıştır. Bir yaklaşım kendiliğindenliği abartarak, bilinç ve örgütlülük faktörünün önemini gölgeye iten bir tutum içinde olmuş, değerlendirmelerini adeta her şeyi bu etmen belirliyormuşçasına yapmıştır. Diğer yaklaşım ise, kitlelerin kendiliğinden hareketine karşı derin bir güvensizlik ve küçümseme beslemiş, her şeyin tepedeki unsurların iradi gücüyle, komplolarla vs. belirlendiğini düşünegelmiştir.

Bugün hem Arap ve Ortadoğu dünyasını saran kalkışma sürecinin geneline ilişkin olarak, hem de bu coğrafyanın ana unsuru olan Mısır'a ilişkin olarak her iki yaklaşımın da örneklerini görüyoruz. Biri her gördüğü halk kalkışmasını kolayca devrim olarak nitelendirmekte beis görmez ve örgütsüz kitle hareketini her sorunu çözmeye yetenekli bir sihirli değnekmişçesine göstererek boş hayaller yayarken, diğeri kitle isyanına burun kıvrırmakta, adeta tüm süreci emperyalizmin baştan beri tezgahladığı bir komplo olarak göstermeye meyletmektedir.

Kendiliğinden kitle eyleminin, genel örgütsüzlüğün sınırlılıkları görmezden gelmek büyük bir yanılgıdır, affedilmez bir hatadır. Bu eğilimdekiler tam da bu körlükleri nedeniyle egemenlerin politik manipülasyonlarını, emperyalist güçlerin planlarını, süreci kontrol altında tutma ve yönlendirme çaba ve potansiyellerini görmezden geliyorlar ya da küçümsüyorlar. Böyle yapmakla da kitlelerin gerçek çıkarlarına asla hizmet etmiyorlar. Oysa bu etmenleri göz ardı ederek bugün Mısır'da geline noktayı anlamak mümkün değildir.

Marksist Tutum sayfalarında bir de bu gelişmeleri «renkli devrim» diye anılan (ve George Soros'un parası ve CIA planlarıyla kısırlatıldığı sır olmayan) olaylara benzetmemek gerektiğine de dikkat çekiliyor. Böylece «bu seferki başka burada kitlelerin rolü belirleyici emperyalistlerinki değil» tespitini pekiştirmek istiyor. Bir adım daha gidiyor; bu gelişmelerin medyada iddia edilip gösterilmeye çalışıldığı gibi internet üzerinden ve üniversiteli gençler eliyle olmadığını hatırlatmayı da ihmal etmiyor. Yine haklı Marksist Tutum.

Arap Dünyasındaki Ayaklanmalar Ne Gençlik Eylemidir Ne de «İnternet Devrimi»dir Finans Kapital'in Çizdiği Sınırlar İçinde Gelişen Kendiliğinden Hareketlerdir

Besbelli ki işsizlik ve sefalet içinde ağır baskı ve sansür koşulları altındaki yığınlar nasıl biraraya gelip aynı anda sokaklara dökülüyor? Bu emekçi yığınlarının işsiz oldukları için zamanlarını Facebook Twitter vb. siteler üzerinden çetleşerek haberleştiğine mi inanmak lazım?

Hadi bir küçük kentte bunun nasıl olabileceğini tasavvur etmek zor olmasa gerek. Peki başka kentlere ve sınır ötesine yıldırım hızıyla yayılması nasıl oluyor? İşin içinde örgütlü güçler olmadığını ve örgütlenme dengiğinde ayaklanma içinde mahallelerde peydah olan ve nasıl olduğunun tasavvur edilmesi zor olmayan savunma komiteleri vb.den ibaret olduğu söylendiğine göre, bu iletişim hangi araçlar üzerinden oluyor?

Besbelli ki asil iletişim tıpkı bizler gibi ister web üzerinden ister başka kanallardan yayılan medya vasıtasıyla olmaktadır. Hele dünyanın en ucuz ve en gelişmiş cep telefonlarını bu bölgelerde yaygın olarak kullanıldığı akıld tutulursa, esas olarak bu örgütsüz yığınların olup bitenleri TV aracılığıyla

izleyip bu medya aracılığıyla yönlendirdiğini tasavvur etmek komplo teorisi mi olur? Bunu bir komplo teorisi olarak algılamak için komployu 19. 20. Yüzyılların casus hikayeleri çerçevesinde algılıyor olmak gerekir.

Elbette bu kendiliğinden ayaklanmaların beklenmedik biçimde patlak verip hiç umulmadık bir hızla yayılmalarında bu medyanın rolü önemlidir. Bu medyanın da uluslar arası finans kapital ile ilişkisi kimi ajan provokatörlerden daha gevşek değildir; tam tersi doğrudur.

Eğer bu kanallar işlemese idi ve bu kanallar üzerinden destekleyici teşvik edici yayınlar yapılmıyor olsa idi, yıllardır sefalet ve baskı altında ezilen yığınların aniden cesaret alıp öfke ve isyanlarını sokağa dökmeleri de elbette mümkün olmazdı. Onu bırakalım, Muhammed Buazizi'nin 17 aralık'ta kendini yaktığını bile yakın çevresi dışında kimsenin öğrenmesi bile mümkün olmazdı vs.

Bu bakımdan açıktır ki eğer uluslar arası medya kuruluşları bu olayların zincirleme bir biçimde aktarılmasına yol vermeseydi bu «domino etkisi» sırf mağribin ezilen ve emekçi yığınları yıllardır öfke biriktirdiği için ortaya çıkmazdı.

Nitekim bu medyanın gücü Bin Ali ve benzeri yerel ve bağımlı diktatörlerin hatta Kaddafi gibi «Medyatik» olanlarının bile ürktüğü bir tehdit olarak çoktandır kol gezmektedir. Bu dahi göstermektedir ki söz konusu olan uluslar arası finans kapitalin söz konusu eski uşaklarına karşı bir operasyonu söz konusudur. Bu tür operasyonların Afganistan veya Irak'taki gibi olması da şart değildir. Kendiliğinden kitle hareketleri bu araçlarla da hakim sınıfın siyasi nüfuzu altına girebilir ve orada hapsedilebilir. Nitekim son tahlilde öyle olmaktadır.

Komünistler Öncelikli Ödevlerine Yoğunlaşmalı

Bu bir kaderci karamsarlık değildir. Aksine sermayenin muhtelif araç ve yöntemlerine karşı emekçilerin ve ezilenlerin biricik silahının Çarlık rejiminin muazzam baskı aygıtına karşı Rusya çapında bir gazete ile başlayıp profesyonel devrimcilerden oluşan bir devrimci parti olduğunu bir kez daha vurgulayan komünistlerin öncelikli ödevlerine bir kez daha yoğunlaşmasına vesile olur. Üstelik sermayenin güdümünde bir çizgiye hapsolmaya mahkum bile olsa Tunus'tan Libya'ya kadar uzanan kitle eylemlerinin aynı zamanda dünyanın bütün emekçilerini ve ezilenlerini cesaretlendiren bir etki yarattığı da doğrudur.

Ama bu etki kendiliğinden bir olumlu sonuç doğuracak değildir. Bu etkinin olumlu bir etki yaratması için ondan komünistlerin öncelikli ödevlerini yerine getirmek üzere yararlanma bilincine ve yeteneğine sahip komünistlerin birliğine ihtiyaç vardır. Ancak bu takdirde, hem sermayenin düzenlerine hem de kendiliğinden hareketin sınırlarına karşı emekçilerin tek silahı olan devrimci partinin yaratılması sağlanacaktır. Tunus'tan Libya'ya kadar ayaklanan emekçi yığınların da asil ihtiyacı budur, yaşadığımız topraklardaki emekçilerin ve ezilenlerin de.

KÖZ'ün arkasındaki komünistlerin ödevi Tunuslu Mısır'lı emekçilerin derdine çare aramak değildir. Ama onların cesaretinden de yararlanarak kendi hedeflerine daha kararlı biçimde ilerledikleri takdirde onların ihtiyacı olan partinin kurulmasına da katkıda bulunmuş olacağımızı biliyoruz.

KÖZ'ün arkasındaki komünistler Mart ayındaki eylemleri 1 Mayıs'a 2011 1 Mayısını da 12 Haziran seçimlerine kadar bu bilinçle ve Tunuslu Mısırlı Libya'lı emekçilerin ayaklanmasının yarattığı etkiyi yaşadığımız topraklardaki emekçilerin ve ezilenlerin ortak seferberliğini güçlendirmek üzere kullanarak taşıyacak.

Biliyoruz ki yaşadığımız topraklarda da Bolşeviklerinki gibi bir devrimci parti mevcut değildir. Ama yaşadığımız topraklardaki emekçilerin örgütüllükleri deneyimleri ve seferberlik yetenekleri de, aynı topraklardaki devrimcilerin imkan ve deneyimleri de söz konusu ülkelerdekinden kat be kat fazladır. Bu nedenle kendiliğindenliğe tapınıp kendiliğinden bir ayaklanmayı hayal etmek yerine bu imkanlara güvenerek ve buradan hareketle emekçilerin ve ezilenlerin birleşik ve eylemleri bir seferberliğini sağlamak için çalışmak hem mümkündür hem de boynumuzun borcudur.

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Kendiliğinden Gelişen İki Devrim Örneği

Kendiliğindenliğe tapınmanın Leninist eleştirisi, kitlelerin kendiliklerinden ve bir devrimci önderliğin yönlendirmesi olmadan da devrim yapabileceklerini eleştirmek için ortaya konmuş değildir. Zira böyle bir görüş her türlü örgütlenmeye mutlak surette karşı olan kimi anarşist çevrelerin dışında anarşistler arasında bile yoktur zaten. Bu nedenle eleştirinin esasını burada aramak nafiledir. Üstelik kavramlara tam anlamı yüklenildiğinde yanlıştır. Zira kimi tarihsel koşullarda devrimci bir partinin önderliği olmadan hatta bu partinin kendisi bile olmadan proleter yığınların kendiliğinden isyanının bir devrimle sonuçlandığını örnekleri eksik değildir. Bunlardan iki tanesi de şu sıralar yıldönümlerinde olduğumuz iki büyük devrimdir.

Birincisi 1871 Paris Komünü deneyimidir ve bu olay bir devrim olarak tanımlanmakla kalmamış ilk proletarya diktatörlüğüne kadar da varmıştır. O zaman Birinci Enternasyonal'in var olduğu doğrudur. Ama ne bu enternasyonal Komün hareketinin içinde belirleyici bir rol oynayan bir örgüttür (bu enternasyonale üye olan tek komün delegesi David Frankel idi); ne de o enternasyonal Leninist anlamda bir devrimci önderlik niteliği taşımakta ve 1871 devrimi için devrimci bir programa ve perspektiflere sahip bulunmakta idi. Aksine kendiliğinden gelişen Komün deneyimi Marksistlerin devrim ve proletarya diktatörlüğü hakkında ilk fikirlerinin oluşmasını sağlamıştır.

İkinci örnek bizim takvimimizle 8 Mart'a rastlayan 1917 Şubat devrimidir. Bu deneyim de esasen doğrudan doğruya herhangi bir örgütün planladığı ve örgütlediği bir gelişmenin sonucu değildir. O zaman Bolşevik Partinin mevcut olduğu doğrudur. Ama 8 Mart'taki ilk eylemlerin tasarlayıp örgütlediği de doğrudur. Rus çarı esasen beklenmedik ve kendiliğinden bir ayaklanmaya dönüşen eylemlerin ardından tahtını bırakmıştır. Bolşevikler ancak bu olaydan sonra ve zaman içinde hareketin önderliği haline gelmiştir. Ve gerçek anlamda proleter devrimi 8 ay sonra Bolşeviklerin önderliği sayesinde gerçekleştirmiştir. Ama bu gerçek bizim 8 mart 1917'de olanı 'Şubat devrimi' diye anmamıza engel değildir.

O halde bir kural olmasa ve sık sık vuku bulmasa da, kendiliğinden bir ayaklanmanın bir devrime asla varamayacağını söylemek doğru değildir. O nedenle kendiliğindenlik eleştirisini burada yapmak da doğru olmaz.

Nitekim hemen hemen bütün burjuva ideologları da bu olgudan hareketle Tunus'ta başlayıp yayılmakta olan ayaklanmaları birer devrim diye tanımlamak suretiyle hem bir gerçeklikten hareket etmekle hem devrim kavramının içeriğini boşaltmak için bundan istifade etmektedirler.

İlle bu konuda bir tartışma yapılacak ise de, o zaman Tunus Mısır ve belki başka yerlerde olup bitenlerle 1917 Rusyası yahut 1871 Fransa'sı arasındaki esas fark hareketin başında bir devrimci partinin olup olmaması değil, ayaklanan yığınlar içinde öteden beri örgütlenme propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütmekte olan ve kitleler ayaklandıktan sonra bile olsa bu hareketin içinde yer almaya elverişli örgütlerin bulunup bulunmaması noktasındadır. Bu tür örgütlerin söz konusu kendiliğinden ayaklanmanın açtığı yoldan ve onun yarattığı imkanlarla ortaya çıkıp geliştirileceğini ummak hayaldir. Öyle olsa bile bu örgütler bir başka deneyimden öncü ya da artçı bir rolü oynamaya aday örgütler olur ve halihazırdaki süreç üzerinde bir etkilerinin olması ve olup bitenlerin niteliğine etkide bulunması söz konusu bile değildir.

Bugün Sarsılan Gerici Rejimlerin Oluşmasında Solun da Payı Var

Ortadoğu'da diktatörlerin koltukları sallanırken, bölgedeki siyasi gerici hükümetlerin çöktüğünü söylemek adetten oldu. Aslına bakılırsa doğru, ancak tüm yarım doğular gibi yanlış bir saptama bu. Zira bugün çözüldüğü rejimler Ortadoğu'da ezelden beri bulunmuyor, bu rejimler gökten zembille de inmedi. Bilakis bu gerici rejimlerin ortaya çıkması asıl olarak komünistlerin kabahatidir. Zira bugün gerici olarak kabul edilen bu rejimlerin büyük bir çoğunluğu zamanında sol akımlar tarafından desteklenmiştir.

Mısır

Mısır'dan başlayalım. Mısır'da bugün Firavun, Amerikan uşağı, İsrail işbirlikçisi olarak lanetlenen Mübarek Mısır'daki siyasi rejimi sıfırdan inşa etmemiştir. Hatta Mübarek'in bugünkü rejiminin asıl mimarı olduğu söylenemez. Mısır'daki bugünkü siyasi rejimin asıl mimarı 1952'de darbe ile iktidara gelen Nasır rejimidir. Üstelik Nasır'dan sonra gelen Enver Sedat da, Sedat'tan sonra gelen Hüsnü Mübarek de aynı ekibin elemanlarıdır. Enver Sedat Nasır'la birlikte darbeyi örgütleyen Hür Subaylar hareketi içinde yer almış, sonrasında Nasır'ın başkan yardımcılığı yapmıştır. Aralarındaki bağ o kadar güçlüydü ki Nasır kalp krizinden önce yerine geçen Sedat için "Nasır'ın kuklası", yahut "emanetçi" yorumları yapılmıştır. Hüsnü Mübarek'in durumu ise daha farklı değildir. Hüsnü Mübarek de Sedat döneminin önce Hava Kuvvetleri komutanlığını sonra da başkan yardımcılığı yapmıştır.

Üstelik Nasır'dan sonra gelenler Mısır'daki rejimin siyasi yapısını daha otoriter bir yönde değiştirmediler, hatta ironik bir şekilde yaptıkları düzenlemelerin biçimsel olarak daha katımcı hale getirme yönünde olduğunu söylemek doğru olur. Enver Sedat Nasır döneminin anayasasını değiştirerek parlamentoyu güçlendirmiştir. Mısır'da 1952'den sonra çok partili seçimlere ise Hüsnü Mübarek döneminde geçildi.

Peki Nasır iktidara nasıl geldi? Nasır'ın lideri olduğu Hür Subaylar 1942 yılında kurulmuştu. En önemli destekçilerinden biri de Mısır Komünist Partisi (MKP) idi. Hatta Komünist Parti ile bağlantılı olan "Kızıl Binbaşı" Halid Muhiddin Hür Subaylara ilk katılanlardan oldu. Öyle ki örgütün bildirilerinin çoğunluğu MKP tarafından basıp dağıtıldı. Başından itibaren darbeci subaylarla yan yana duran MKP elbette 1952'de Mısır ikinci kez kaynamaya başladığında anti-emperyalist mücadeleye önderlik etmek yerine Nasır'ın destekçisi oldular.

Ancak iktidara gelen Nasır komünistlere hiç iltifat etmedi. İktidarı almasının üzerinden bir yıl geçmeden komünistlerin tüm örgütlenmelerini yasakladı, komünistleri tutuklatmaya başladı.

Ancak, Nasır'ın hareketine en büyük destek kuyrukçu politikaları nedeniyle bir türlü güç kazanamayan MKP'den değil uluslararası komünist harekete önderlik etmek iddiasındaki Sovyetler Birliği'nden geldi. Sovyetler Birliği Nasır'ın demagojik bağımsızlıkçı politikalarını sürdürülebilmesi için devasa mali yardımlarda bulundu. Mısır'ın GAP projesi olarak nitelenebilecek Assuan Barajı Sovyet kredileriyle tamamlandı. Kuşkusuz Nasır'ın zindanlarındaki komünist parti üyeleri sorunu Mısır Sovyetler arasındaki ilişkileri gerginleştiren bir sorundu. Ama Sovyet diplomasisi bu sorunu da ortadan kaldırdı: Nasır MKP üyelerini serbest bıraktı. MKP üyeleri de ayrı bir parti kurmanın gereksiz olduğunu iddia ederek Nasır'ın partisine katıldılar.

Sudan Irak Suriye

Komünist adını taşıyan partilerin darbe yoluyla kendi ulusal sosyalizmlerini kurmaya çalışan akımlara destek verdiği tek yer değildi. Arap coğrafyasının en büyük iki komünist partisi Irak Komünist Partisi ve Sudan Komünist Partisi idi. 1950'lerde beş milyon civarında nüfusu olan Irak'ta komünist partisinin üye sayısı 25 bini buluyordu. Sudan komünist partisi ise yapılan 1953 seçimlerinde beş sandalyeden birini alacak ve Güney Sudan'da örgütlenmeyi başaran yegâne hareket olacak kadar güçlü idi.

17 Kasım 1958'de Sudan'da parlamenter rejim bir askeri darbe ile son bulunca Komünist Partisi gücünü ve etkisini Sudan emekçilerine önderlik etmek için kullanmak, darbeye karşı demokrasi mücadelesinin öncülüğünü yapmak yerine darbe hazırlığındaki albay Numeyri ve güçleriyle ittifak yapmayı tercih etti. Numeyri 1969'da komünist partisinin de desteği ile bir darbeyle iktidara geldi. Devrim Konseyi Komünist Partisi ile işbirliği yaparak tüm bankaları devletleştirdi tüm siyasal partileri kapattı. Komünistler artık Numeyri'nin hükümetinde bakanlık yapıyordu. Ancak Numeyri 1970'de kendisine yönelik bir suikasti bahane ederek üç komünist bakanı görevden aldı, sonrasında Sudan Komünist Partisi'nin genel başkanı Abdülhalik Mahcub'u tutuklattı. 1971 Şubatı'nda Sudan Komünist Partisi'ni kapattı. Muhalefete geçen komünistler bu sefer ordu içinde başka bir cunta oluşumuyla işbirliği yaptılar fakat darbe girişimleri başarısız olunca bu

Kemal Abdül Nasır, Kruşev ile birlikte

Tunus'un "Atatürk'ü" Burgiba

sefer Numeyri tarafından idam edildiler.

Irak Komünist Partisi önce 1958'de Baasçı General Kasım'ın darbesini destekledi ama General Kasım'ın da iktidarı sağlamlaştırdıktan sonra ilk yaptığı iş Komünist partisine saldırmak oldu. General Kasım 1963'te General Arif'in darbesiyle devrilmesinden sonra bu sefer Irak komünist partisine yönelik daha kapsamlı bir saldırı başladı. 1969'da Sol Baas'ın yaptığı darbe ise rejimin anti-komünist içeriğini değiştirmede ama Komünist Partisi bu rejimlere karşı da kararlı bir tutum gösteremedi. Dahası 1973 yılında Baas rejiminin hükümet ortağı olmayı kabul etti. Ancak hükümet ettikleri süre boyunca Irak halkına ve Kürtlere yönelik zulümün suç ortağı olmalarına karşın Irak Komünist Partisi 1978 yılında Baas rejiminin esaslı bir saldırısından yine kurtulamadı. 1978 yılında Baas'ın başlattığı anti-komünist kampanyada bir iki ayda 191 komünist asıldı, 10 bini tutuklandı, yüzlercesi ise kaybedildi.

Bugün Ortadoğu'daki diktatörlüklerden biri olarak adlandırılan Suriye'de de Komünist Partisi Irak'taki kadar güçlü olmasa da benzer bir tutum takındı. Baas partisine cepheden karşı çıkmak şöyle dursun tıpkı Irak'taki gibi Baas rejimiyle işbirliği yaptı. 1972'de Baas Partisi tarafından kurulan Milli Cephe'nin içinde bugüne kadar yer aldı.

Tunus

Tunus'ta bugün yıkıldığı iddia edilen diktatörlüğün temelleri ise geçmişte "Tunus'un Atatürkü" kabul edilen Habib Burgiba tarafından atılmıştı. Burjuvazi tarafından yazılan tüm Tunus tarihçelerinde de Burgiba Tunus'u bağımsızlığa kavuşturan önder olarak bilinir.

Ancak pek hatırlanmayan Burgiba'nın Yeni Düstur Partisi'nin aslında Tunus'un bağımsızlığı için mücadele eden tek güç olmadığı, komünistlerin de Tunus'taki bağımsızlık mücadelesinin önemli öznelerinden biri olduğudur. Öyle ki Burgiba'nın tutuklandığı 1951 yılında Tunuslu komünistlerin başını çektiği Tunus Genel İşçiler Birliği (UGTT) bağımsızlık hareketinin başını çekme imkan ve kapasitesine sahipti. Ama Tunus Komünist Partisi tıpkı Orta Doğu'daki diğer kuyrukçu partiler gibi bağımsız devrimci bir çizgide hareket etmedi. Onun yerine Burgiba'nın karşısında mızımız muhalif bir çizgide durdu.

Komünistlerin bu tutumu şaşırtıcı değildi zira onlar Habib Bugiba 1934 yılında Yeni Düstur Partisi adıyla siyaset sahnesine çıktığından beri solda gördükleri Burgiba'ya ve partisine destek veriyorlardı.

Tunus komünistleri bu kuyrukçu tutumun bedelini çok ağır ödediler. Tunus'taki önderliği sarsılmayan Habib Burgiba muhalifleri teker teker tutuklatmaya başladı. Tunus Komünist Partisi ise 1962 yılında yasadışı ilan edildi.

Libya'ya gelince... Libya'da hiçbir zaman güçlü bir sosyalist hareket olmadı. Kaddafi'ye sunulan destek Libya'da komünistler tarafından değil uluslararası komünist hareketin temsilcisi iddiasındaki Sovyetler Birliği tarafından sunuldu. Sovyetler Birliği Kaddafi rejiminin destekçilerinden oldu.

Troçkistlerin Tutumu Da Farklı Değildir

Ortadoğu'daki en güçlü hareketler SBKP'ye bağlı komünist partiler olsa da Orta Doğu'daki siyasi gerici hükümetlerin oluşmasındaki tek rol onların değildir. Troçkist akımlar da -özellikle Cezayir de- benzer bir rol üstlenmişlerdir.

Cezayir'de SBKP yanlısı bir akımın güçlenmesi mümkün değildi. Zira Fransız Komünist Partisi Cezayir'in ayrılmasına karşı çıkıyordu, böylelikle aslında doğrudan karşı devrimcilerin kampında yer alıyordu. Öyle ki Cezayir Komünist Partisi genel sekreteri Paul Cabellero 1945 yılında -kendisi ile aynı aileden gelen bugünkü TKP'nin Kürdistan sorununda takındığı tutumu takınarak- "Cezayir'in bağımsızlığını savunuların bilerek ya da bilmeden emperyalizme ajanlık ettiğini" yazıyordu. Bu durum troçkist akımların Cezayir'deki politik olarak daha

etkili olmalarını mümkün kıldı.

Ancak troçkistler bu etkiyi işçi sınıfının bağımsız önderliğini geliştirmek için değil Cezayir'deki Ulusal Kurtuluş Hareketi (FLN) içindeki burjuva akımların kuyrukuna takıldı. Dördüncü Enternasyonal Birleşik Sekreterliği 1953 yılından itibaren bağımsızlık hareketine önderlik etmek yerine hareketin başını çeken Ben Balla'ya destekçilik rolünü üstlendi. Bu konuda özellikle de Ernest Mandel'le birlikte Birleşik Sekreterliğin liderliğini üstlenen Pablo aktif bir tutum takındı. Sunulan destek sadece kuyrukçu bir propaganda değildi aynı zamanda sahte para basarak, silah temin ederek de FLN'ye destek sunuldu. Öyle ki Pablo bu aktif desteği ve etkisi yüzünden Hollanda'da tutuklandı. Ancak Sarte'in de katıldığı bir kampanya sonucunda serbest kaldı.

1962'de Cezayir'in bağımsızlığı ilan edildiğinde Pablo da Cezayir'e gitti. Ben Bella'nın danışmanlarından biri oldu, sadece danışman olmakla kalmadı aynı zamanda Fransızların terk ettiği toprakların kamulaştırılmasından sorumlu dört kişilik komitenin üyelerinden biri oldu. Pablo'nun bu hareketleri onun bireysel hareketleri değildi. Daha sonra Pablo Dördüncü Enternasyonal'den başka nedenlerden ötürü atıldıktan sonra Pabloculuk her fırsatta lanetlenen bir günah keçisi haline gelse de o dönemki hareketleri sadece Mandel değil tüm Dördüncü Enternasyonal önderliğinin bilgisi ve gözetimi dahilinde gerçekleşiyordu. Zaten burada yer alan tek troçkist Pablo değil de. Ben Bella'nın baş danışmanı Haribi de başka bir troçkist idi.

Troçkistlerin kendisine vehmettikleri tüm devrimci özelliklere karşın Ben Bella da hükümeti de Cezayir de devrimci bir rol üstlenmedi. Bilakis izlediği rol nedeniyle işçilerin köylülerin hareketini boğan, öz yöneticilik kılıfıyla onları denetim altına almaya çalıştı. İzlediği politikalar Venezuela'da Chavez'in bugün izlediği politikalarla benzeriydi. Orduyu ve bürokrasiyi dağıtmaksa Ben Bella'nın ufkunun dışındaydı. Halkı silahlandırmak yerine orduya güvenmeyi tercih etti. Ben Bella'nın güvendiği ordu ise Genel Kurmay başkanı Bumedyen'in önderliğinde bir askeri darbe ile 19 Haziran 1965 yılında bir darbe ile yönetime el koydu. Böylelikle Ben Bella'nın halkın devrimci enerjisini kırma yönündeki hareketleri darbe sonrası aşamada merkeziyetçi ordu eliyle sürdürülmüş oldu.

Devrimci Partiyi Reddedenler Gerici Rejimlerin Kuyrukçusu Olurlar

Bu bakımdan ister resmi KP'lere bağlı olan akımlar da troçkistler de Orta Doğu'da bugün sarsılan siyasi gerici hükümetlerin oluşmasında pay sahibidirler. Onların kuyrukçu tutumları nedeniyle elli yıldır saltanatını sürdüren gerici rejimler güçlenip iktidar sahibi olmuşlardır. Tüm bu akımlar devrimci partinin rolünü, işçi sınıfı siyasi önderlik etmek gerektiğini küçümsedikleri için devrimi kah SSCB'nin ekonomik desteği ile kah darbeci subayları alkışlayıp onların hükümetlerinde yer alarak kah burjuva hareketlere akıl hocalığı yaparak ilerletmeye çalışmışlardır.

Bugün bu politikaların sonucunu görmek kolaydır ama önemli olan bu kuyrukçu tutumların geçmişte kalmadığını fark etmektir. Zira dün Nasır'ı, Kaddafi'yi, Ben Bella'yı alkışlayanlar bugün de Venezuela'da Chavez gerici hükümetleri destekliyorlar, Orta Doğu'da iktidarları Amerikancı rejimlere vermekte olan hareketleri yüceltiyorlar. Dün Orta Doğu'da gerici rejimlerin oluşmasına devrimcilik ve anti-emperyalizm adına alkış tutanlar bugün de yeni gerici rejimlerin oluşumunu aynı heyecanla destekliyorlar.

Komünistlerin görevi kuşkusuz iflah olmaz kuyrukçulara akıl fikir ihvan etmek değil işçi sınıfına önderlik edecek devrimci enternasyonal yaratmaktır. Bu enternasyonal yaratmanın yolu ise kuşkusuz "uluslararası ilişkileri geliştirmekten" değil yaşadığımız topraklarda devrimci parti inşası için verilen mücadeleyi büyütmekten geçiyor.

“Ortadoğu’da Siyasal Durum” Söyleşisi

Tunus'taki ayaklanmalar Buzizi'nin kendisini yakmasıyla başlamıştı

23 Şubat Çarşamba günü, 1 Mayıs Mahallesi'nde “Tunus ve Mısır'ın Ardından Ortadoğu'da Siyasal Durum” başlıklı bir söyleşi düzenledik. Söyleşiyeye 25 kişi katıldı.

Söyleşide konuşmacı olan yoldaş ilk olarak Ortadoğu'daki siyasi durumu aktardı. Ayaklanmaların sadece Tunus ve Mısır'la sınırlı kalmadığını, Bahreyn, Libya, Yemen gibi Afrika ülkelerinde de ayaklanmalar olduğunu söyledi. Arkasından bu durumla ilgili yapılan “Araplar uyanıyor, diktatörlükleri yıkacaklar” gibi yorumlar olduğunu ama bu yorumların yanlış olduğunu söyledi. Yanlıştı çünkü Arap halkı ilk defa uyanmıyordu. Örneğin, Paris Barış Konferansı'na bağımsızlık isteklerini bildirmek için giden delegelerin tutuklanmasıyla çıkan ayaklanma kısa sürede çok geniş bir alana yayılmıştı. Daha sonra yoldaş sözlerine şöyle devam etti:

“2. Dünya Savaşı'ndan sonra ise ikinci bir ayaklanma gerçekleşmişti. Mısır'da Sovyetler ve ABD İngiltere'nin zayıflatılması için hareketlenmelere destek veriyor. Fakat çıkan hareket zamanla ABD ve Sovyetlerin kontrolünden çıkıyor ve Mısır'da iç savaş çıkıyor. Solcular Mısır'da yaşanan o iç savaşta bir zafer gibi görseler de başa geçen Nasır milliyetçi bir iktidar sağlıyor.

Bütün bunlara bakınca aslında ortada bir uyanış falan yok. Çünkü ortada uyuyan bir halk yok. Ama her seferinde çıkan ayaklanmalarda ya İngiltere'ye ya da Nasır gibi milliyetçi, gerici güçlere yedekleniyor.

Peki bu ayaklanmaları nasıl yorumlamak gerekir? Bu gün sol kamuoyunda sürekli “devrimler güncel, halklar ayaklanıyor” deniyor. Bunu kime diyor? Emekçilere. Hatta bazı sol kamuoyunda Mısır'da yaşananlar moral devrimi olarak görenler bile var. Bu durum moral mi olur moralizm mi? Ayaklanma oldu, Mübarek devrildi ama iktidar orduya kapınıldı.

Sol kamuoyunda bugün yer alan söylemlerin iki

nedeni olabilir. Birincisi iman tazelemek olur. “Marx zaten işçi sınıfı hep ayaklanır, zafere kadar da ayaklanacaktır demiştir” diye iman tazellersiniz. Ya da liberallere “bakın, ayaklanma çağı bitti diyordunuz ama öyle bir şey yok işçiler ayaklanıyor, ayaklanacak da” dersiniz.

İşçi sınıfı iktidarı almazsa ne olur? Marx “nerede hareket orda bereket” demiyordu. “İşçi sınıfı iktidarı almalı” diyordu. Ancak o ayaklanmalar bir sonuç alır, aksi takdirde gerici iktidarlar ortaya çıkar.

Maalesef yine haklıyız. Devrimci önderlik olmadan, çıkan ayaklanmalar yeniliyor. Dün ve bugün Mısır'da olduğu gibi.

Mısır'da yaşananlardan işçi sınıfının hiç mi kazanımları olmadı diye soru olursa Mısır halkı ne istiyordu ve eline ne geçti diye bakmak gerekir. Mısır halkı “Mübarek gitsin, meclis feshedilsin” diyordu.

Mübarek gitti ama mecliste hala Mübarek rejiminin en önemli adamları duruyor. Mübarek gitmiş olsa da yönetime ordu el koyuyor. Mısır halkının hangi kazanımı olmuş oldu burada? Sol kamuoyu ise ordunun iktidarı ele almasına yönelik “Mübarek'i deviren halk orduyu da devirir” diyor ama ortada orduya karşı koyan bir halk yok. Peki burada suç Mısır halkının mı olur? Hayır. Suç komünistlerindir, önderlik edemedikleri için önder partiyi kuramadıkları için. “

“Ortadoğu'da Siyasal Duruma Emperyalistler Arasındaki İlişkiler Işığında Bakmak Gerekir”

Yoldaş, ayrıca Ortadoğu'daki siyasi durumun emperyalistler arasındaki dengeleri nasıl etkilediğini ve hangi emperyalist güce yedeklendiğini görmek gerektiğinden bahsetti:

“Köz sayfalarında sık sık bu meseleleri anlamak için emperyalistler arasındaki kavgalara bakmak lazım diyoruz. Bu meselede de bakmak gerekiyor. Öncelikle ABD zayıflayan bir konumda. Rakiplerine karşı yeni hamleler yapmaya çalışıyor. Bu da yeni bir şey değil. Ortadoğu'da ekonomik gücün yanında siyasi gücü de elde tutmak istiyor. İlk hamlesi zaten Afganistan işgali sonrasında Irak işgali. Ortadoğu'yu dikensiz gül bahçesi yapmak istiyor kendi açısından. İşte bütün bunlara bakıldığında ABD bu isyanları kendi lehine çevirmek için uğraşacak. Bu isyanların çıkmasını ABD sağlamamış olsa da ortada komünist önderlik olmadığı için ABD durumu kendi lehine çevirecek. Örneğin Tunus Fransa'yla içli dışlı ve ticaret yapıyordu ama şimdi yıllardır sürgünde olan bir adam gelip

başla geçti. Aynı şekilde Hüsnü Mübarek ABD'ye karşı politika yapan biri idi şimdi ABD bundan kurtulmuş oldu. Fas'ta aynı şekilde kral bir tarafta ABD ile bir taraftan Avrupa ile ilişkileri iyi tutmaya çalışıyor. Ve Ortadoğu ülkeleri “AKP doğru yolda ilerliyor biz de öyle yapmalıyız” diye basın açıklamaları yapıyor.

Tabii ki halkların ayaklanmasını ABD tetikliyor değil. Bu ayaklanmaların ekonomik ve siyasi nedenleri var. Bütün bu olaylardan 3 sonuç çıkarabiliriz: (1) İşçi sınıfı hep ayaklanır. (2) İşçi sınıfı iktidara geçmezse gerici iktidarlar kurulur. (3) İşçi sınıfına komünist bir önderlik olmazsa iktidara hiçbir zaman işçi sınıfı geçemez.

Türkiye sol kamuoyuna geri dönersek sol siyasetlerin bazıları “devrimci parti yok” deyip bırakıyorlar. Peki KÖZ “parti yok” derken onlardan nasıl ayrılıyor? KÖZ, “Komünist Enternasyonal gerek” diyor. “Bu işler koordinasyon ile, dayanışma ile olmaz. Komünist Enternasyonel'le olur” diyor.

“Komünist Enternasyonal gerekmez” diyenler ne diyor? “İşçi sınıfı kendi içinden partiyi yaratır” diyor. Bizse “partiyi işçi sınıfı değil, komünistler yaratır” diyoruz.

Türkiye' de bu ayaklanmaların sonucunda ne oluyor diye de bakmak gerekir. Bugün şöyle bir beklentiye girildi: “İşçi sınıfı ayaklanacak ve Erdoğan'ı indirecek” deniyor. Peki bu gökten zembille mi incek işçi sınıfının aklına? Demokrasi mücadelesini görmeyenler, bu mücadeleye katılmayanlar bunun beklentisi içindeler şu anda.

CHP'ye yedeklenmeden AKP'yi geriletmenin yolları durukken bugün buna katılmayanlar işçi sınıfı ayaklanınca nasıl önderlik edecekler ayaklanmaya?

Peki bardak doluyor mu boşalıyor mu? Bugün bardak doluyor. Bunun için kazanımlara bakmak gerek. Newrozların örgütlülüğü artıyor, mecliste milletvekilleri var, bu TIP'ten sonra ilk defa olan bir şey. Sol kamuoyu ise bu duruma “bardak doluyor” demiyor. İşçi sınıfı tarafında yaprak bile kıpırdamıyor diye bakıyor. Çünkü bu kazanımları Kürtlerin hareketi diye görüyor. Oysa Newrozları dolduranların hepsi sendikası, sigortası işçiler. Taleplerle alanları dolduruyorlar. Mısır'da, Tunus'ta bundan farklı bir kitle mi vardı? Hayır. Aksine bugün işçi diyince sendikacı, sigortalı işçileri görenler, varoşları önememeyenler ne Tunus'tan, ne Mısır'dan, ne Cezaay'den feyz alabilirler. Çünkü oralarda ayaklananlar varoşlardakiler. Sendikalar değil.”

Son olarak yoldaş Enternasyonal'e vurgu yaparak sözlerini tamamladı. Soru cevap kısmından sonra ise söyleşi tamamlandı.

Devrim için Devrimci Parti, Parti için Komünistlerin Birliği!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Okmeydanı'nda "Yasemin Devrimi" Söyleşisi

Cumartesi günü gerçekleşen mitingin ardından, Okmeydanı'nda Tunus, Mısır, Libya'da yaşanan gelişmelerin ele alındığı bir seminer gerçekleştirildi.

Seminerde, Tunus'ta başlayıp Mısır'a sıçrayan ve Yemen ve Libya'da da süren ve başka coğrafyalara da sıçraması muhtemel olan olaylara ilişkin olarak, eylemler patlak verdiğinden bu yana hem sol yayınlarda hem de televizyonlarda yer alan kimi bilgiler hatırlatıldı. Ortada dolaşan rivayetlerin birisi; «olayların patlak vermesini ve bu biçimde yayılmasını sağlayan internet ağı olduğu» idi. Konuşmacı arkadaş, internet sayesinde halkların haberleştiğine ve örgütlenip harekete geçtiğine dair hikâyelerin gerçeği yansıtmadığına işaret etti. Bizim dahi bu hareketlerin bilgisine nereden ulaştığımızı soran konuşmacı, televizyonlar üzerinden bilgilendiği cevabını aldı. Mesela, Tunus'ta bedenini ateşe veren Muhammed Buazizi hakkında «üniversite mezunu, işsizlik nedeniyle işportacılık yapıyor, el arabasına el konuldu o nedenle bedenini yaktı» bilgisinin televizyonlar tarafından servis edildiğini aktardı. Oysa gerçekte küçüklüğünden beri işportacılık yapan Buazizi'nin uğradığı ilk saldırının muhtemelen bu olmadığı, esas olarak kendisini yakmak noktasına gelmesinin, daha doğrusu yaşadığı baskıya karşı geldiği noktada olayın fitilini yakanın ise bir kadın zabıtanın herkesin önünde dayak yemeyi içine sindirememesi olduğunu aktardı. Burjuvazinin görülmemesi istediği şeyle gerçek arasındaki açığı işaret etti.

Eylem yapan kesimlerin işportacı vb. olduğu, yaşadığımız topraklardaki işçilerden daha iyi koşullara, bilgisayarlara vs. sahip olmadığı şartlarda bu kitlenin günü gününe interneti takip edip harekete geçtiğine inanmanın saçmalığına işaret eden konuşmacı, esas olarak bir

yönlendirenin var olduğuna ama bunun internet değil televizyonları da kullanan güçler olduğuna işaret etti. İnternet vurgularının, yönlendirilmeyen bir ilişkiye işaret etmek için tarif edildiğini, oysa bu tür olanaklardan yoksun olduğu bilinen bir kitlenin, burjuvazinin daha rahat erişimi olan araçlarla yönlendirildiği ifade edildi.

Elbette, bu yönlendirilmenin bu kitlenin yoksulluk, baskı altında yaşıyor olması ve buna tepki duyması durumunu değiştirmeyeceğine de işaret eden konuşmacı, bu coğrafyalardaki yığınların bugün değil geçmişten bugüne yoğun bir baskı ve yoksulluk şartlarında yaşadığına işaret etti. Bu durumda akıllara neden dün, başka bir an değil de bugün böyle bir hareketlenmenin yaşandığı sorusunun sorulması gerektiğine işaret etti.

Yaşanan gelişmeleri, emperyalist paylaşım koşullarından farklı bir yerde aramamak gerektiğine işaret edilen konuşmada, dünden daha ağır şartlar olmadığına göre, bugün bu olayların fitilini ateşleyeninin bu paylaşım kavgası olduğuna işaret edildi.

Olaylar yaşanmaya başlandığı andan itibaren, her birine bir renk, çiçek ismi verme âdetinden de aslında hatırlayacağımız üzere, bu gelişmelerin Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla ortaya çıkan devletlerin yaşadığı gelişmelerle paralellikler kuruldu.

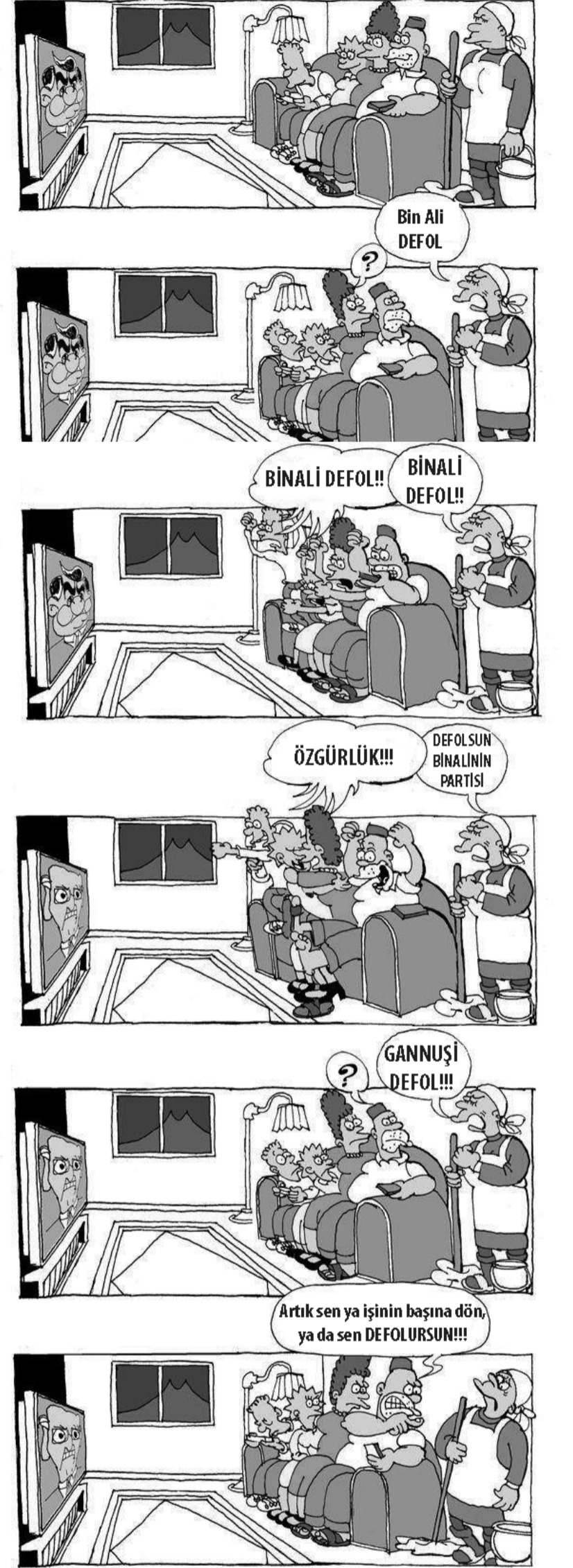
'de günü gerçekleştirilen askerî darbeye **Karanfil Devrimi**; 17 Kasım 1989 günü **Çekoslovakya**'da şu **"Kadife Devrim"** 2004'te **Ukrayna'da** cumhurbaşkanlığı sürecinde yaşananlara **Turunca Devrim**; Kırgızistan'da 2005'te gündeme gelen olaylara, **Lale Devrimi**; **Gürcüstan'da 2003** yılında Devlet Başkanı'nin görevini bırakmak zorunda kalmasıyla sonuçlanan hareket **Gül Devrimi**; Mayıs 2004'te,

'nin yönetim merkezi 'da gerçekleşen harekete **"İkinci Gül Devrimi"** adının verildiği ifade edildi. Konuşmacı; bugün de Tunus'ta yaşananlara Yasemin devrimi adını verenlerin aynı tarafa işaret etti. Rus topraklarından başlayarak ilerleyen gelişmelerin, ikinci paylaşım savaşının sonuçları üzerinden hareket eden taraflarca belirlendiği belirtildi.

İkinci paylaşım savaşından çıkarılan dersler ışığında emperyalist metropollerden sıçramayacak bir savaşta anlaşan (ancak nasıl gelişeceği de belirsiz olan) tarafların arasındaki çatışma tarafından şekillenen bir dünyayla karşı karşıya olduğumuza işaret etti. ABD'nin son seçimlerde Obama «çıkışının» tam da bu gelişmelere hazırlık anlamına geldiği belirtilerek, Barack Hussein isimlerinin bu rol için öne çıkarıldığı ifade edildi. Rusya'dan Afrika'ya ve Ortadoğu'ya kadar bütün bu coğrafyada ve yaşadığımız topraklardaki siyasi gelişmelere esas olarak bu güçlerin şekil verdiğine değinildi. Tunus'ta yaşananlara ABD'nin ve Fransa'nın verdikleri tepkilerin farklılıklarına bakarak karşı taraflarda yer alanların kimler olduğunun anlaşıldığına değinildi.

Seminerde, KÖZ'ün Irak'ta yaşananları paylaşım kavgasının taraflarının birbirlerini sımadıkları ve henüz taraf olmayanların taraflaşmalarına dönük bir hamle olarak tanımladığı hatırlatılarak, henüz bu emperyalist kamlardan birinin ya da diğerinin kazandığını söylemek için erken olduğu da ifade edildi. Birinci paylaşım savaşının başlangıcında kazanmış gibi görünenlerin sonrasında kaybettiğine işaret edilerek, bugünden bu noktada ahkam kesmenin mümkün olmayacağı da vurgulandı.

8 MART'I AKILDA TUTARAK BİR TUNUS GÜLMECESİ

Tunus'ta başlayıp gelişen olayların esasen devrimci bir önderliğin olmadığı koşullarda gelişen kendiliğinden hareketler olduğu ve bu nedenle de hakim ideolojinin ve hakim burjuva siyasetinin çerçevesinin dışına çıkmasının mümkün olmadığını vurgulayan konuşmacı, bu gelişmelerin doğrudan doğruya etkilemediği Türkiye'de de bu hareketlerin bu karakterini gözden kaçırın yaklaşımların aynı şeye hizmet etmekte olduğuna dikkat çekti.

Bununla birlikte bu tabloya bakarak çıkarılması gereken sonucun, bu hareketleri küçümsemek ve bunlar karşısında kayıtsız kalmak olmadığını da belirten konuşmacı, Arap dünyasında hangi nedenle olursa olsun ayaklanan emekçilerin ve ezilenlerin haklı hareketinden proletaryanın çıkarları doğrultusunda yararlanabilmek için önümüzdeki mart mayıs sürecinde ve 12 haziran seçimlerine giderken bunlardan kitlesel ve birleşik bir seferberliğin arttırılması doğrultusunda yararlanmayı ihmal etmemek gerektiğine işaret etti. Konuşmacı bu eylemlerden gerçekten emekçilerin ve ezilenlerin çıkarları doğrultusunda yararlanmanın asıl yolunun da bu gelişmeleri ve sonuçlarını devrimci bir önderliğin yaratılması için komünistlerin birliğini güçlendirmek gerektiğini vurguladı. Bugün devrimci komünist bir partinin ve komünist bir dünya partisi ihtiyacını kendiliğinden hareketlerle ve internet vb araçlarla ikame etme arayışlarına verecek en etkili yanıtın da komünistlerin bu öncelikli ödevlerine yoğunlaşması olduğunu belirtti.

Okmeydanından Komünistler

Kuruluşunun 90. Yılında “TKP'nin Mirasına Nasıl Sahip Çıkılır?”

Yenibosna:

23 Ocak Pazar günü, Mustafa Suphilerin verdiği mücadeleyi anlamak ve onların yolundan yürümek için neler yapmak gerektiğini aktarmak için bir KÖZ söyleşi düzenledik. Söyleşi öncesinde söyleşinin afişlerini hazırladık, çevremize söyleşinin duyurusunu yaparak onlar davet ettik. Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nin Yenibosna şubesinde yaklaşık 25 kişinin katıldığı söyleşi yoldaşın yaptığı bir sunumla başladı, sunumun ardından soru-cevap kısmına geçildi. Etkinlik öncesi duyuru mahaldeki siyasetlere kısmi olarak yapıldı. Ayrıca gazetenin son sayısının satışı yapıldı.

Sunumu yapan yoldaş özetle şunları aktardı: “28 Ocak Mustafa Suphilerin katledildiği gündür. Yaşadığımız topraklarda sol akımların büyük bir çoğunluğu bu tarihlerde Mustafa Suphileri anar. Ama genelde Mustafa Suphi'nin kişiliği ön plana çıkarılarak neyin mücadelesini verdiği perdelenir. Mustafa Suphi'nin devrimci kişiliğinin ya da yaptıklarının aktarılması da önemsiz değildir, ama neyin mücadelesini verdiğinin karıştırılmaması gerekir. Mustafa Suphilerin neyin mücadelesini verdiğinin anlaşılması için 3 yıl öncesine gitmek gerekir. 1917'de Rusya'da işçi sınıfının iktidara geldiği bir devlet kurulmuştur. Bu devlet ezilenlerin ve sömürülenlerin devletidir. Bu devlet, emperyalistlerin arasında yapılmış olan bütün gizli anlaşmaları yayınlamıştır. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını sadece kağıt üzerinde değil, pratikte de yaptıkları ile savunduğunu kanıtlamıştır. Kadın hakları konusunda tüm dünyaya örnek olacak gelişmeler bu dönemde olmuştur. Gerçek bir laiklik de bu devrimle yaratılmıştır. Türkiye'deki gibi devletin dini yönetmesi değil, tüm dini anlayışlara tam özgürlük, devletin dinden tümüyle elini çekmesi, dinin siyasetten arındırılması gerçekleştirilmiştir. Kurulan proletarya diktatörlüğü tüm burjuva demokrasilerden bin kat daha demokratiktir. Herkese iş hakkı, köylüye toprak

hakkı sağlamıştır.

Aynı dönemde Osmanlı da Birinci Dünya Savaşı'na girmiş, yenilen tarafta yer alarak İtilaf Devletleri tarafından yaptırımları kabul etmek zorunda kalmıştır. Bu dönemde Osmanlı topraklarında iktidar boşluğu oluşmuştur, bu yüzden Komünist Enternasyonal de Ekim devrimini Türkiye'ye yaymak için, Türkiye'deki devrime önderlik etmek için çalışmalarına girmiştir. Bunun sonucunda Mustafa Suphi ve yoldaşları geniş bir kongre ile Bakü'de TKP'yi kurmuşlardır. O dönem Erzincan, Kars gibi bölgelerde kurulmuş olan şuraları, yani Sovyetlerin varlıklarının güvencesi olan devrimi gerçekleştirmek için Anadolu'ya geçtikleri sırada Mustafa Kemal tarafından Karadeniz'de boğdurulmuşlardır. TKP'nin programında işçi-köylü şuraları cumhuriyetinden yani bir proleter diktatörlüğünden bahsedilmektedir. Bu anlamda Mustafa Suphiler devrimi gerçekleştirmek için gelmişlerdir.

Bugünkü Cumhuriyet'le Mustafa Suphi'lerin kurmaya çalıştıkları Sovyet Cumhuriyeti arasında hiçbir benzerlik yoktur. Bunu görmek için bugüne bakmak yeterlidir. Bugün Türkiye'de işsizlik ve yoksulluk gittikçe artmaktadır, ulusların kendi kaderini tayin hakkını bırakalım, anadilde konuşma hakkı bile engellenmektedir. Kadınlara dönük ayrımcılık, Alevilere dönük ayrımcılık devam etmektedir. Demokrasi sorunu alabildiğine günceldir. Mücadelesini verdiğimiz Komünist Parti tüm sorunları gündemine alarak çözebilecek, bu yönde işçi ve emekçileri harekete geçirerek Ekim Devrimi'yle gerçekleşen adımı devam ettirebilecek yegane güçtür. Biz bugün bu partiyi yaratma mücadelesini veriyoruz.”

Yoldaşın yaptığı sunumun ardından, soru-cevap kısmına geçildi. Bu kısımda şu sorular soruldu:

- Bolşevikler, Mustafa Kemal'e destek verdi mi? Böyle söyleniyor. Bunun gerçeklikle alakası var mıdır?

1 Mayıs Mahallesi

30 Ocak Pazar günü 1 Mayıs Mahallesi'nde KÖZ olarak “TKP'nin Mirasına Nasıl Sahip Çıkılır?” başlıklı bir söyleşi düzenledik.

Söyleşiyi aktarmadan önce nasıl hazırlandığımızdan bahsedelim. Söyleşinin tarihi belli olduktan sonra gazetede çıkmış bir yazıyı çoğaltma kararı aldık. Çoğaltana kadar da çevremizdeki kişilerle Mustafa Suphi TKP' si ile ilgili sohbetler yaptık. Yazılar çoğaltınca da bu yazıyı hem okuduk hem de tartıştık. Böylece söyleşiye katmak istediklerimizi söyleşiye hazırlamış olduk ve söyleşi daha verimli geçmiş oldu.

Söyleşiye yaklaşık 30 kişi katıldı. Söyleşiye başlamadan önce On beşler ve devrim yolunda kaybettiğimiz devrimciler için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunduk.

Söyleşide ilk sözü alan yoldaşımız Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Anadolu'ya gelişindeki amacı ve süreci anlattı. 10 Eylül 1920'de Komünist Enternasyonal tarafından TKP kurulduğunu, Mustafa Suphi ve on beş yoldaşının da Anadolu'ya geliş amacının birilerinin

söylediği gibi Kuva-yi Milliye hareketine destek vermek değil Anadolu'da verilen mücadeleye önderlik etmek olduğunu söyledi. O sırada ise Anadolu'da bir mücadelenin mayalandığı Erzurum, Erzincan ve Trabzon'da şuraların kurulduğunu ve gene toplanan Doğu Halkları Kurultay'ına Türkiye'den 51 komünist delegenin katıldığını, bunun da 25/1 oranında temsil edilişle yaklaşık 1200 komünistin bu topraklarda mücadele ettiğini gösterdiğini belirtti.

Mustafa Suphileri maceracı bir şekilde hareket ettikleri için suçlayanların olduğunu, “eğer daha dikkatli davransalardı ve planlı hareket etselerdi öldürülmezdiler” dediğini, bunun ise tamamen yanlış bir bakış açısı olduğunu söyledi. “Çünkü verilen bir mücadelede ölenler olur. Eğer harekete geçmemiş olsalardı yanlış olan bu olurdu. Mücadelede ölümler olur ve mücadele devam eder” dedi.

Söz alan diğer yoldaş ise Mustafa Suphilerin mirasına nasıl sahip çıktığını, nasıl anmaların yapıldığını ve

- Komünist olmanın kriteri nedir? Türkiye'de başka komünist bir parti niye yok?
- Proletarya diktatörlüğü de diktatörlüktü, burjuva diktatörlüğü de.. Aralarındaki fark nedir?
- Komünist bir parti demokrasi mücadelesini nasıl verir?

Tüm bu sorulara verilen cevaplar temelde “Bolşevik parti nedir?”, “Komünist parti mücadelesi nasıl verilir?” ekseninde ve Ekim Devrimi'nin diğer devrimlerden ayrılan yönüne vurgu yapılarak anlatıldı:

“Bolşevikler Kemalistlere kesinlikle destek vermemiştir. Kemalistler ile anlaşma yapan Rusya topraklarında işçilerin ve emekçilerin oluşturduğu Sovyet devletidir. Sovyet hükümeti ise içerisinde Bolşevikler yer alsa da, Bolşeviklerden bağımsız, Bolşeviklerin siyasi olarak yönlendirmeye çalıştığı bir hükümettir. Bu nedenle Sovyetlerin değil asıl olarak Komünist Enternasyonal'in tutumu önemlidir. Komünist Enternasyonal ilk dört kongre sonrasında beşinci kongrede, bu tutumunu bırakmış ve Türkiye'de Mustafa Suphi ve on beşleri katleden Kemalistleri, Çin'de de daha sonradan oradaki komünistleri katledecek partiyi desteklemiştir. Bu nedenle biz de Komünist Enternasyonal'in sadece ilk dört kongresine sahip çıkıyoruz.

Bize göre komünist olmanın kriterlerinin başında proletarya diktatörlüğünü savunmak gelir. Proletarya diktatörlüğü lafzen ifade edilmesinin ötesinde, Sovyetlere dayalı, kendi kendisini bir sınıf olarak ortadan kaldıracak ve devleti gereksiz kılacak bir devrim için, bu devrime önderlik edecek bir parti olmadığı koşullarda da bu partiyi yaratmak için mücadele etmektedir. Enternasyonalist bir siyasi çizgiyi benimseyip böyle bir parti yaratmaya çalışmaktır. Komünist Enternasyonal'in tasfiyesiyle hesaplaşmaktır. Bugün bunları yapmayı önüne koyan bir siyaset olmadığı için biz bir komünist parti yok diyoruz.

bizim bundan farkımızın ne olduğundan bahsetti.

İlk olarak programın ne olduğunu ve bir parti programında nelerin olduğunu anlattı. “Amaç ve ilkeler nedir?”, “günlük siyasi taktikler nedir?”i açıkladıktan sonra da bizim Mustafa Suphi TKP'sinin programını sahiplendiğimizi söyledi. Bundan sonra da Türkiye'de hemen hemen her siyasetin Mustafa Suphiler TKP'sini sahiplendiğini ve andığını ama bu anmanın nostaljinin dışına çıkamadığını söyledi. Kemalistler tarafından katledildiklerinden bahsedildiğini, onun dışında Mustafa Suphi TKP'sinin hangi amaç ve ilkelerle hareket ettiğinden bahsedilmediğini söyledi. Bunun ise üç temel sebebinin olduğunu söyledi: “Eğer amaç ve ilkelere bakılırsa Komünist Enternasyonal'e bakış açıları değişmek zorunda kalır. Çünkü ilk 4 kongrede bahsedilen 5. Kongrede bahsedilen farklıdır. Bununla hesaplaşmak zorunda kalırlar. İkinci olarak ise eğer Mustafa Suphilerin TKP'sinin programına bakarsalar kendi siyasetlerini değiştirmek zorunda kalırlar. Bir

Tuzla

işçi-köylü cumhuriyetleri kuruluyor. Proletarya diktatörlüğü diye adlandırdığımız bir rejim çıkıyor ortaya. Rusya savaştan çekiliyor ve Türkiye de bu durumdan etkileniyor. O zaman Doğu sınırları işgal altında. Sovyetler savaştan çekilince, Anadolu'daki işgal ettiği topraklardan da çekiliyor. Ancak bu bölgelerde Rusya'daki Sovyetlere benzer Sovyetler kurarak, iktidarı oradaki işçilere bırakarak o topraklardan çekiliyor. Farklı bölgelerde komünist partinin kurulması gerektiğini söyleyen bir dünya komünist partisi var. Birçok ülkeden komünistin de içinde olduğu bir parti bu. Mustafa Suphilerin TKP'si de bu dünya komünist partisi içinde yer alıyordu.

Bakü'de Ezilen Halklar toplantısına Osmanlı topraklarından 325 delege geliyor. Oraya Türkiye'den katılanlar TKP'yi kuruyor. Komünist olmanın 21 koşulunu yazıyorlar. Dünya komünist partisinde onaylanmış bir programa sahip bir partidir TKP. Türkiye'den 51, yurt dışından da 24 delege katılıyor bu toplantıya. Her biri 25 kişiyi temsil ediyor. Bunlar o gün Komünist Enternasyonal'e katılıyorlar, bunun önemi ne? Proleter devrimi kurmak istiyorlar ve bu parti, dünya ölçeğinde bir devrimi gerçekleştirmek isteyen bir parti ve Komünist Enternasyonal'e bağlıyım diyor. Bu parti enternasyonalist bir parti ve bu topraklarda proleter devrimi gerçekleştirmek istiyor.

'O dönemde Mustafa Suphiler, nasıl olur da Kemalistlere bu kadar güveniyorlar, daha tedbirli

Türkiye'de bütün sosyalist ve devrimci güçler Mustafa Suphi TKP'sini savunduğunu söyler. Ama hiçbirisi Mustafa Suphi TKP'sinin programını savunmazlar. İşte TKP de sözde 90. Yılı kutluyor. Şimdiki TKP'nin 90 yıl önceki TKP'yle hiçbir benzerliği yoktur. Yalnız Şefik Hüsnü TKP'siyle benzer bir çizgide siyaset yaptığı da ortadadır.

Burjuva diktatörlüğü ile proletarya diktatörlüğünü karşılaştıracak olursak, iki diktatörlükte de ortak yan diktatörlüklerin sınıfsal bir baskı aracı olmasıdır. Burjuva diktatörlükleri işçileri, emekçileri, ezilenleri bastırmak için kurulmuştur ve varlığını sonsuza kadar korumayı hedeflemektedir, proletarya diktatörlüğü ise toplumun küçük bir azınlığı olan burjuva sınıfına karşı zor ve baskı uygular. Ayrıca şu ayırım unutulmamalıdır, burjuva diktatörlüklerinde bütün işçi ve emekçiler bir sınıf halinde ezen sınıfa dönüşmezler. Oysaki proletarya diktatörlüklerinde bütün burjuvalar pekala birer proleter olabilirler. Ve proletarya diktatörlüğü ne kadar işini iyi yaparsa, devletsiz topluma geçiş de o kadar kolaylaşır. Bu nedenle proletarya diktatörlüğü sınırları ortadan kaldıracak tek araçtır.

Komünist bir partinin nasıl bir demokrasi mücadelesi vereceği konusuna gelince, bu partinin her türlü demokrasi sorunu gündemine alması, işçilerin, emekçilerin sorunlarını, azınlık haklarını, ulusların kendi kaderini tayin hakkını, kadın haklarını, çevre sorunlarını, emekçilerin ve ezilenlerin yaşadığı bütün sorunları gündemine alarak ve bütün bu sorunların birleşik mücadeleyle ortadan kaldırılacağı fikrini yayarak örgütlenmesiyle gerçekleşir. Bu mücadeleleri birleştirmeyi ve bir devrimle burjuva devlet aygıtını parçalamayı hedefler.”

Sorulara verilen cevaplardan sonra söyleşi sonlandırıldı.

Yenibosna'dan Komünistler

diğer neden ise “çağ değişti” diyerek 1980lerden sonra yeni teoriler yazarak Marksizm ve Leninizm'i revize etmeleri fakat bu yazdıkları yeni programların TKP'nin programının gerisinde olduğunu görecektir. Tüm bu sebeplerden kaynaklı TKP' yi anmayı sadece katledilmeleri üzerinden yapıyorlar. Amaç ve ilkeleri üzerinden değil”.

Daha sonra yoldaş Mustafa Suphi TKP'sinin programının bizim gittiğimiz yolda neye hizmet ettiğini anlattı: “Biz komünistlerin birliğini savunuyoruz.. Peki bu birlik nasıl sağlanacak, parti yolunda kimlerle birlikte yürüyeceğiz? İşte bunun cevabında program devreye giriyor. Amaç ve ilkelerimiz Mustafa Suphi TKP'sinin programında vardır. Ve bu programda Komünist Enternasyonal'de belirlenmiştir . Biz bu amaç ve ilkelerde anlaştıklarımızla yol yürüyeceğiz, partiyi birlikte kuracağız”.

Soru-cevap kısmının ardından söyleşi sonlandırıldı.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Kemalistleri destekliyor Şefik Hüsnü. Bu nedenle Mustafa Suphi TKP'si ile Şefik Hüsnü TKP'si aynı değildir diyerek bir ayırım çizmek gereklidir.

Sol hareketler her ikisini de savunurlar. Bizim farklılığımız var, biz Suphileri anarken başka bir şey diyoruz. 1920'de kurulan TKP ve katledilen Suphilerin çizdiği yolda TKP'nin izinden gitmeyi, o TKP'nin ilke ve esaslarını sahipliyoruz. TKP'nin ilke ve esaslarının kendi ilke ve esaslarımız olduğunu söylüyoruz. O gün TKP ne yapmak istiyorsa, bugün de KÖZ onu yapmak istiyor. Bir proleter devrim şart, proletarya diktatörlüğü kurulması lazım diyoruz. Bu açıdan tam da TKP'nin hedeflediği bir şeyi yapmayı hedefleyen bir parti ve dünya partisine üye olmayı, yoksa da bu dünya partisini yaratılması için mücadele etmeyi hedefliyoruz. Bunun için tıpkı o günkü TKP gibi Kemalizm konusunda net olmak lazım. Bugün devam ettirmek istediğimiz 1920'de Bakü'de tescillenmiş olan çizgidir. Bugün Mustafa Suphileri anmak, onların mücadelesini bugüne taşımak ve sahiplenmekle olur. Onları anacak olanların hedeflerini hedef olarak belirleyenlerdir.”

Oldukça canlı geçen soru-cevap kısmının ardından söyleşi sonlandırıldı.

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Tuzla'dan Komünistler

23 Aralık Pazar günü içinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nde “Mustafa Suphi TKP'si ve Devrimci Parti Mücadelesi” başlığıyla bir KÖZ söyleşi düzenledik.

Söyleşinin ilk bölümünde şunları ifade ettik

“28 Ocak tarihiyle TKP'yi Türkiye'ye getirmek için bindikleri gemide Mustafa Suphi ve on beşlerin Kemalistler tarafından katledilmesinin yıldönümü vesilesiyle bu söyleşiyi yapıyoruz. Bu tarih Türkiye solu açısından Mustafa Suphilerin anıldığı bir tarih olmuştur. O zamanın TKP'si, “yoldaş sen bunların isimlerini unutsan da 28 Kanunisanıyı unutma” diyor. Bu tarih TC'nin daha kurulmadan önce nasıl gerici bir rejim olduğunu hatırlatan bir tarihtir ve hatırlanması gereken de budur. Bu söyleşide o zamanki TKP'nin bize unutmayın dediklerini konuşmak istiyoruz. Mustafa Suphiler nasıl bir parti kurmuştu, bu parti nasıl bir partiydi ve bizim mücadelemize nasıl ışık tutuyor, KÖZ bugün devrimci partiyi yaratma ihtiyacını nasıl öne çıkarıyor, TKP bize nasıl ışık tutuyor, bunları konuşmak istiyoruz.

Suphiler katledilmeden 1 yıl önce, 10 Eylül 1920'de TKP kuruluyor. Osmanlı, I. Emperyalist Paylaşım savaşına bir taraf olarak girmişti. Sevr anlaşması yapılmıştı. Bağımsız Kürdistan, Bağımsız Ermenistan diye topraklar var o zamanlar. Rusya'da 1917'de Bolşevik devrimi gerçekleşiyor ve Sovyetler dedikimiz

68 Kuşağından Bir Yoldaşımızla Söyleşi

Kitle örgütlerinde çalışma yürüten komünistler; her durumda olduğu gibi bu alanda da geçmişin derslerini kuşanarak faaliyetlerini sürdürmektedirler. 68 dönemindeki devrimcilerin yarattıkları mücadelenin kıymetli yanlarını alıp yanlış olanlarından dersler çıkararak bugünkü faaliyetlerinde bu deneyimleri kullanmak komünistlerin ödevleri arasında yer almaktadır. Köz'ün arkasında duran komünistler olarak bu amaçla 68 kuşağından bir yoldaşımızla o dönemki pratik çalışmalar üzerine söyleşi gerçekleştirdik.

Mayısta Yaşam kooperatifinde böyle bir söyleşi gerçekleştirmek için yer talep etmiştik, kooperatifin, yerini bu söyleşi için tahsis etmesi üzerine 7 Aralık Salı günü akşam saatlerinde söyleşimizi gerçekleştirdik. 35 kişinin katıldığı söyleşide ilk olarak bir yoldaşımız neden böyle bir sohbet organize ettiğimizi açıklayan bir sunum gerçekleştirdi. Ardından sözü 68 kuşağından olan yoldaşımıza bıraktı.

Yoldaş İstanbul'a geldiği süreçten başlayarak hangi politik tablo içerisinde olduğunu, üniversitedeki birçok öğrencinin de devrimci

ideolojiden oldukça uzak olduğunu böyle bir tablonun içerisinde o devrimci dalganın nasıl ortaya çıktığını ve nasıl yayıldığını anlattı. Üniversite işgal döneminde okuldaki öğrencilerin çoğunun bu işgale katılmasının altında yatan etmenlere değindi. Bunlarda da en etkili olanın karar alma ve bunların takip ve denetlenmesinin içerisinde tüm öğrencilerin bulunabilmeleri ve söz haklarının bulunmaları olduğunu, aslında herkesi kapsayabilecek olan mekanizmaların yaratılabilmemesinin kaynağı olduğunu ifade etti. Kitlelerin örgütlenmelerini ve o örgütlenmelerine sahip çıkabilmelerinin en temel yolunun buralardan geçtiğini altını çizdi. Böyle bir işleyiş de ortaya koymalarında referans alabilecekleri bir yer görmemelerine rağmen pratik süreçte kendisini net bir şekilde gösteren bu yöntemin geçmişte Bolşeviklerin, Sovyetler içerisinde yerleştirmeye çalıştıkları işleyişle benzeştiğini ifade etti. Üniversite işgalleri döneminde TIP'in sistem içi reformist tutumlarını da karşılarına aldıklarını ve onlara karşı da bir mücadele hattı geliştirdiklerini ve Dev-Genç hareketi olarak verilen mücadeleleri ve bu mücadelelerin bağlarının işçilerle

nasıl kurulduğunu izah etti. Devrimci öğrencilerle üniversitelerin dışında kalmış olan işçilerin bağı kurmak için üniversitelerin dışına çıktıklarını, sadece öğrenci sorunlarıyla ilgilenmediklerini, bunu da sadece işçi sınıfına yönelik kurtuluş, zafer gibi söylemlerle yapmadıklarını, çünkü sadece bunu yaptıkları zaman bir karşılık bulamadıklarını, bunun yerine daha çok onlarla somut bağlar kurmaya çalıştıklarını, onların iş yerlerine gittiklerini, kalmış oldukları mahalleleri uğrak yerler haline getirdiklerini, o mahallelerde ve iş yerlerinde onların somut sorunlarıyla ilgilenip bu sorunların çözümleri için beraberce uğraştıklarını belirtti. İşte bu bağların neticelerinde hiçbir sendikaya üye olmayan, sigortasız en ağır koşullarda çalışan işçilerin 1970'teki o büyük 15-16 Haziran ayaklanmasına katıldıklarını söyledi. Verilen bu örneklerin dışında sayılamayacak kadar çok örneğin olduğunu, bu yüzden de 15-16 Haziran ayaklanmasında Dev-Gençlerin rollerinin es geçilmemesi gerektiğini ifade etti.

Oldukça muhafazakar ve gerici bir pozisyonda olan İnegöl'de oradakilerle bağ kurabilmek için yapmış oldukları eğitim faaliyetine de değinen yoldaş bu faaliyet üzerinden öylesi bir yerde yaratılan örgütlülüğün önemini vurguladı. Yeter ki doğru yöntemlerle hareket edilsin mutlaka ve mutlaka istenilen örgütlülüklerin yaratılabileceğinin altını çizdi. O dönemde yapılan en büyük eksikliklerden birisinin de bütün bu örgütlülükleri kurumsal bir kimliğe büründürememiş olmaları olduğunu bu yüzden de o işçi mahallelerinde kalıcı örgütlülükler kuramadıklarını altını çizdi. Bunun için Mayısta Yaşam gibi kitle örgütlerinin kıymetinin bilinmesi gerektiğini buralara sahip çıkılması gerektiğini vurguladı. Kolektif çalışmanın ve bu çalışmalardaki birbirlerini denetleyebilmenin olumlu sonuçlarını, işçiler için kurumsal çalışmalar yürütememenin ve bütün bu mücadelelere önderlik edebilecek bir öznenin eksikliğinin farkında olamamanın olumsuz sonuçlarını kimi örneklerle anlatan yoldaş, mücadelenin bitmediğini, bu deneyimleri kuşanarak, geçmişten olan derslerimizi çıkararak, eksiklerimizi tamamlayıp yolumuza devam etmemiz gerektiğini söyleyerek sözlerini sonlandırdı.

İki saati aşkın süren söyleşi zaman zaman dinleyicilerin sorularıyla ve yorumlarıyla da karşılıklı bir sohbet havasında geçti. Katılan herkesin oldukça dikkatini ve beğenisini de çeken sohbeti ilerleyen süreçlerde tekrar yapmak ve konuşamadığımız birçok meseleyi konuşmak üzere bitirdik.

1 Mayıs Mahallesinden Komünistler

Hasan Yoldaş'ın Mücadelesini ve Komünistlerin Birliğini Anlatan Ev Sohbeti Düzenledik

Geçen sene yitirdiğimiz Hasan yoldaşı anmak, hem yaptığı devrimci mücadeleyi, hem de son nefesine kadar uğruna mücadele ettiği devrimci partiyi yaratma mücadelesini etrafımızdaki işçilere emekçilere anlatmak için bir ev sohbeti yaptık.

Sohbet öncesi Hasan Coşkun için çıkarılan bildiri ve Birlik gazetesinin 2. sayısını kullandık. Hasan yoldaşın devrimci mücadeleye nasıl başladığını, 80 öncesi işçi ve emekçilerin örgütlenmesi için sendikalarda, derneklerde kitle örgütlerinde, ve köylüler arasında yaptığı dayanışma faaliyetlerini örnekleriyle anlattık. Sadece dayanışma faaliyetleri örgütleyerek işçilerin örgütlenmesine yetmeyeceğini bunun için devrimci bir partinin yaratılması gerektiği söylüyordu Hasan Yoldaş. Biz de bugün böyle bir partinin nasıl yaratılacağı anlatmaya çalıştık.

Devrimciler asıl darbeyi 12 Eylül'den yemedi. 12 Eylül'ün karanlık perdesi aralanırken devrimci örgütlerin yaşadığı tasfiye sürecini anlattık. Bugün devrim ve komünizm mücadelesi veren tüm güçlerin Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresini referans alması gerektiğini anlattık. Tasfiyeciliğe ve her türden oportünizme karşı mücadele edebilmek için bugün siyasal mücadele veren tüm güçlerin ve örgütlerin bu ilke ve esasları referans alması gerektiğini anlattık.

Yaşanan tasfiyeci süreçte komünistlerin birliği için mücadele edenlerle yollarının 2004'te keşiştiğini anlattık. Geçen süre zarfında Proletaryanın Kurtuluşu ile Köz'ün ortak bir yol yürüttüğünü söyledik. Pek çok çalışmayı ortak yaptıklarını ve temel politik gündemlere dair benzer tavırlar takındıklarını anlattık. Ortak bir yol yüründükten sonra aynı platformda yer almaya başladıklarını

söyledik.

Sohbete katılanlar devrimci bir partinin nasıl yaratılacağını, neden ilk dört kongreyi referans aldığımızı sordular. 71 devrimci kopuşunun nasıl olup da komünist bir harekete dönüşmediğini merak ettiler. Ortak bir siyasal birliğin sağlanması gerektiğini söyleyen başka siyasal akımlarında olduğunu, Köz'ün bunlardan farkının ne olduğunu sordular.

Sohbete katılan arkadaşları 13 Mart'ta, Okmeydanı'nda yapılacak olan anma etkinliğine ve 15 Mart'ta yapılacak olan mezar başı anmasına davet ettik.

Hasan Yoldaş Kavgamızda Yaşıyor.

Devrimciler Ölür, Devrimler Sürer.

Yaşasın Komünistlerin Birliği

Yenibosna'dan Komünistler.

Mayısta Yaşam Kooperatifi ile Dayanışma Konseri

1 Mayıs Mahallesinde Mayısta Yaşam Kooperatifi olarak 5 Aralık günü bir konser düzenledik. Mahallenin Boğazören Derneği'nde yaptığımız konsere türkülerle ve şarkılarıyla Grup Mayıs, Yücel Arzen ve Nilüfer Santaş destek verdi.

Düzenlediğimiz bu konseri Mayısta Yaşam Kooperatifiyle Dayanışma Konseri adı altında yaptık. Kooperatifin yürütmesinde yaptığımız toplantıda alınan bu kararla düzenlenen konserin amacı eski kira borçlarını ödemek ve kooperatifin tanıtımını yapmak. Ev sahibinin ya borçlarınıza ödeyin yada buradan çıkın demesi üzerine bizim var olan borçları ödeyecek durumda olmayışımız ve bulunduğumuz yerden taşınmamamız acil olarak böyle bir çözüm getirmemize neden oldu. Bu kararın alınması ve çalışmaların yapılması üzerine bir kaç kez toplantı aldık. İlk toplantılarda konserin amacı üzerinden konuştuk ve yapılan tartışmalar sonucu da bu konserin öncelikli hedefini yaygın bilet satışı yaparak para kazanmak ikincisini de kurumun propagandasını yapmak olarak koyduk. Yapılan toplantılarda da sık sık konser yöntemiyle bu sorunu çözmenin aslında bu kooperatifin çözüm yolu olmaması

gerektiği, bizim bu tür sorunları ortak sayımızı artırarak ve aidatlarımızı düzenli toplayarak halletmemiz gerektiği vurgulandı.

Konser çalışmalarını daha sağlıklı ve koordineli bir şekilde yürütmek için kooperatife sık sık toplantılar aldık ve bir teknik ekip oluşturduk. Teknik ekip yapılan işleri takip etme görevini üstlendi. Yaptığımız toplantılarda yapılacak işleri belediyelerle görüşme, bilet satışı, ses sistemi için görüşmeler, sanatçılarla görüşmeler şeklinde böldük. Ayrıca yürütme toplantılarında aile ziyaretleri ve bilet satışları yapmak üzere en az üçerli gruplar oluşturduk. Beş adet olan bu gruplarda öğrenciler, hocalar ve öğrenci aileleri yer aldı. Bu grupların kendi toplantılarını alma ve yaptıkları planı takip etme gibi fonksiyonlarının olması konusunda hem fikir olundu.

3 hafta boyunca yaptığımız çalışmalarda 5 kişinin olduğu gruplar halinde muhtarlara gidildi ve bilet satmaları istendi, esnaf ziyaretleri yapıldı, iç mekan afişleri hazırlanıp kahvehaneler dükkan camlarına asıldı, konser duyurusu olan ozaltiler mahallenin birçok yerine yapıştırıldı.

Konserden iki gün önce de bir toplantı aldık ve aldığımız toplantı da son durumu değerlendirdik. Konser sırasında nerede nasıl görev alınacağını da belirledik. Konserde arada satmak üzere yemek ve çay hazırlamaya karar verdik. Yemek yapabilenlerin listesi çıkarıldı ve bu yapılan yemeklerin paketlenmesini kimin yapacağını, yemek ve çay satışında kimlerin görev alacağını, kapıda kimlerin duracağını belirledik. Konser günü de saat 13.00 da buluşularak son hazırlıklar tamamlandı.

Konsere yaklaşık 150 kişi katıldı. Öğrenci ailelerinin mahallede kooperatifi tanıyanların, çoğunlukta olduğu bir katılım vardı. Mayısta yaşamın diğer şubelerinden arkadaşlar da katıldı.

Konsere ayrıca davet ettiğimiz kurum ve siyasetlerde desteklerini sundular. Gerek katılımı gerekse destek mesajlarıyla bizleri yalnız bırakmadılar.

ESP, 1 Mayıs Mahallesi Güzelleştirme Derneği, Partizan, 2 Eylül Derneği destek mesajları gönderdi. DHF ve Tuncelililer Derneği de aramızda olmadıklarından dolayı üzgün olduklarını içeren bir mesaj gönderdiler.

Gülsuyu'nda Kooperatif Tanıtım Toplantısı

Anadolu'da Yaşam Tüketim Kooperatifinin tanıtılması amacıyla Gülsuyu-Gülensu irtibat bürosunda muhtarlar ve azaların da katılımıyla toplantı etkinliği yapıldı. Kararlaşmıştı. Bu geniş katılımlı toplantı öncesinde duyuru çalışmaları da yapıldı. Muhtarlar ve azalara haber verildi; özellikle kooperatifin olduğu yakın bölge ve iki mahallenin dikkat çeken yerlerine duvar gazetesi ve toplantı afişleri kostikle yapıldı. Ayrıca küçük ve büyük boy afişler bölgedeki kurumlarda başta olmak üzere yöre derneklerine; çeşitli işyerleri ve kahvehanelere kadar yapıştırıldı. Pankartlar herkes tarafından görülecek heykel ve okul durağı bölgelerine asıldı. Bunun dışında el ilanları ile kooperatifi tanıtan çağrı pazarda yaygın bir şekilde yapılırken sözlü olarak da tanıtımı yapıldı. Bu el ilanları üzerinde kooperatifin adresi ve toplantı yeri ve saatini gösterir kroki iliştilmiş olarak yakın sokaklara ev ev dağıtılırken sözlü çağrı ve tanıtım da beraberinde yapıldı.

Tüm bu çalışmalar bölgede etkin bir tanıtım yapılmasını sağlarken ayrıca kooperatif aktivistleri de tanıdık ve çevrelerini toplantıya katmak üzere çaba göstermeleri sonucu gerçekleşen toplantı henüz başlamadan Maltepe belediye başkan yardımcısı yanında iki muhtar ve azalar olmak suretiyle kooperatife ziyarette bulundu, kooperatif ve çalışmalarını hakkında bilgi aldı. Başka çalışmalarını sebebiyle toplantı saatine belediye başkan yardımcısı ve Gülsuyu mahalle muhtarı kalamamakla birlikte Gülensu Mahallesi muhtarı ve azalardan bir kısmı tanıtım toplantısına katıldı. Toplantıya aktivistlerin doğrudan çağırıldığı kesimlerin çoğu katılımı birlikte çağrılı kurumlardan Gülsuyu-Gülensu Haklar Derneğinden katılan arkadaşlar toplantıya da katkı koydular ve konuşulan konular hakkında görüşlerini sundular. Bunun dışında el ilanlarıyla dahi gelenler ve özellikle tüketim faaliyetleri hakkında sorular soranlar oldu. Mahallede mevcut kurumların birbirleri ile iletişimsizliğinden yakından da oldu, temel sorunlar hakkında eleştiriler de. Ama sahici sorunların muhataplarıyla tartışıldığı bu arada kooperatifin de tanıtıldığı bir toplantı oldu.

Tanıtım faaliyeti ve konuşulardan sonra destek için gelen şair bir arkadaş şii dinletisi sundu, kooperatifin gitar dersi alan öğrencilerinin ardından Grup Mayıs sahne alarak katılanlara güzel bir dinleti sundular. Toplantıya katılmayan bazı arkadaşlar da değerlendirme toplantısına yetişebildiler. Değerlendirme toplantısında yapılan ve yapılamayanlar, eksiklikler ve olumluluklar değerlendirildi. Sonrasında da gelen tepkilerden bu toplantının tanıtım anlamında amacına ulaştığını anlamak bu ve benzeri dayanışma çalışmalarını yapanların geleceğe daha fazla umutla bakmalarına vesile oldu.

Geçtiğimiz dönemde Filistin sorunu gündemli iki adet KÖZ söyleşi gerçekleştirdik. Bu söyleşilerden ilki 1920'den 1967 savaşına kadar olan dönemde Filistin meselesinin nasıl algılandığı ve gelişimine ilişkin, ikinci söyleşi ise 1967 – 1987 arasındaki dönemde Filistin sorunu ve önderliği gündemliydi. İkinci söyleşi öncesinde, Süveyş krizi ve 1967 savaşının görüntülerini içeren bir belgesel de izledik. Bu iki söyleşide anlatılanları aşağıdaki yazıda aktarıyoruz:

“Filistin’in, Osmanlı yönetimi altından çıkması, Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı dönemine denk gelmektedir. Bu savaşın ardından İngiltere Filistin’in tek hakim gücü haline geliyor. Ardından bu bölgeyi yönetebilmek, buradaki güçlerle anlaşabilmek için buraları idari olarak bölüyor. Ürdün nehrinin doğusunu Mavera-ürdün, batısını ilerde Yahudilere ayıracak bölge olarak belirliyor. Ürdün nehrinin doğusuna Yahudileri yerleştiriyor, ama daha sonradan bunun büyük çatışma ve sorunlara neden olduğunu görerek, bu süreci yavaşlatmaya çalışıyor. Mavera-ürdün’ün başına Osmanlı ayaklanmalarında İngilizlerin yanında çarpışan Şerif Hüseyin’in oğlu Abdullah geçiriliyor. Bu emirliğin oluşması ile Filistin’deki ilk bölünme gerçekleşmiş oluyor. İngilizlerin normal manda yönetimlerinden de yoğun bir etkisinin olduğu iki bölge oluşuyor.

Ama İngiltere’nin gitgide güçsüz düşmesi ve 2.Dünya Savaşı’nın ardından mali olarak çökmesi, buradaki askeri kuvvetin kaldıramayacağı bir yük haline gelmesi, İngilizleri 2. Dünya Savaşı’nın yükselen gücü ABD’den yardım istemeye zorluyor. Yeni seçilen İşçi Partisi Amerika’yı Filistin’de sorumluluk almaya çağırıyor. Özellikle Avrupa’dan göç eden 100.000 Yahudi’nin Filistin’den ABD’ye yerleştirilmesini istiyor. İngilizlerin yardım istemesininin, bölgeyi kendi kaderine terk etmemesinin bir nedeni de SSCB’nin bölgede etkinliğini arttırmasından çekinmesi, bu bölgenin SSCB kontrolü altına girmesini istememesinden kaynaklıdır.

Filistin’in bölünmesi ve İsrail’in devletleşmesi

O sırada uluslar arası örgütlerin kuruluşunu öncelikli gören ABD bu meseleyi BM’ye taşımayı öneriyor. BM 1947’de Filistin’in bölünmesi kararını alıyor. İngiltere çok erken/problem yaratabilecek ve kendi etkisini bölgede kıracak bu bölünme kararına çekimser kalıyor. Ama alttan alta gelişecek bölge dinamiklerini kırmak için planlar yapıyor. Ürdün’ü 1946’da bağımsız bir devlet statüsüne sokan İngiltere, İsrail’in kuruluşunu ilan etmesi ile diğer Arap devletleriyle birlik olan Ürdün’ü İsrail’e saldırtıyor. 1948’de Arap devletleri yenilse de, çatışma aslında emperyalistler arasında bir uzlaşma ile çözülüyor. Ürdün Batı Şeria’yı işgal ediyor. İsrail Filistin topraklarının geri kalanı üzerinde devletleşiyor. Böylece Ürdün ve İsrail arasında paylaşılan topraklardan Filistin diye bir bölge yok edilmiş oluyor. Topraksız bir halk ise, değişik devletler altında, çok büyük bir kısmı mülteci olarak yaşamaya başlıyor.

Ama SSCB’nin bölgede etkinliğini arttırması ile bölgenin dinamikleri yeniden değişiyor. O dönemki SSCB politikalarına uygun olarak bir subay darbesi ile iktidara gelen Nasır ve diğer SSCB yanlısı Arap milliyetçisi ‘sosyalist’ liderler bölgede etkinleşerek İngiltere ve ABD karşıtı (ve İsrail karşıtı) bir odak haline geliyorlar. Diğer ‘ılımlı’, ‘liberal’ Arap devletleri ise bu politikaların belli bir oranda etkisi altına giriyorlar. Suriye ve Irak’ta gerçekleşen darbelerin ardından, Ürdün’de de başarısız bir darbe girişimi oluyor. Ama darbeler başarılı da olsa başarısız da olsa,

bütün devletler planlarını yaparken bu odağın etkisini hesaba katıyorlar. Nasır diğer Arap devletlerini yanına çekmek için, öncelikli görmediği Filistin meselesini sıklıkla kullanıyor.

1956 Süveyş kanalının Nasır tarafından millileştirilmesini SSCB’nin ve Mısır lideri Nasır’ın İngiltere ve Fransa karşıtı ilk hamlesi olarak görmek gerekir. Bu krizi başarılı bir şekilde yöneten Nasır, yarattığı fiili durumu kabul ettirir ve İngilizlerle, Fransızlar bölgedeki etkinliklerini yitirirler. Bu krizde İngiltere ve Fransa karşıtı tutum alan ABD, bölgede SSCB’nin etkisinin arttığını görünce politikalarını tekrar gözden geçirmeye karar verir.

Amerika, 1957 Eisenhower doktrini ile daha önceki küresel emperyalist güçler gibi küresel sorumluluk almaya hazır olduğunu ortaya koyar. İngiltere ve Fransa Orta Doğu’dan çıkarılmalarına rağmen ABD’nin doktrini desteklerler. Birçok ülke bu doktrini destekleme kararı alır. Buna karşı çıkanlar ise başta SSCB olmak üzere Nasır ve etkisi altındaki Arap devletleridir.

Filistin mücadelesinin güçlenip toparlanması

1967 Savaşı’nda Nasır başkanlığında SSCB etkisi altındaki güçlerle, ABD etkisindeki İsrail karşı karşıya gelir. İsrail 6 günde tüm Arap devletlerini yenilgiye uğratar. Bu savaşın sonunda Ortadoğu’da yeni bir güç dengesi kurulur. Nasır istifa eder, ama sonra tekrar Mısır’ın başına geçer. İsrail’i yok etme amaçlı yürütülen mücadele, Arap devletlerince kaybettikleri toprakları geri alma mücadelesine dönmüştür. 1967, Filistinlilerin Arap devletlerine güvenemeyeceklerini bir kez daha göstermiş, Filistin ulusal mücadelesi bu süreçten sonra güçlenip toparlanmaya başlamıştır.

Filistin mücadelesi 1964’de başlamış bir mücadele değildir. Daha İngiliz mandalığı döneminde Filistin milliyetçiliği ve ulusal mücadelesi kimi liderlerce sürdürülmekteydi. İngiliz mandalığının olduğu zamanlarda birçok Filistin ayaklanması da gerçekleşti. Ama bu ayaklanmaların önderlikleri kimi zaman Yahudi karşıtlığı üzerinden İngilizlerle işbirliği yapabilmekte, kimi zaman da özellikle 2.Dünya Savaşı öncesi Almanlar gibi müttefikler aramaktaydılar.

Bunun nedenlerini ta Osmanlı zamanında başlayan sınıfsal değişimlerde aramak gerekir. 1830 Tanzimat döneminin ardından Osmanlı’da başlayan merkezileşme ve modernleşme adımları, Filistin’de de etkisini göstermiştir. 1858 Toprak yasası ile ortak kullanım ve ortak vergi olarak kullanılan masha’a toprakları bu tarihten itibaren bireysel kullanıma açılmıştır. Bu sayede köklü ve zengin aileler yavaş yavaş toprakları ele geçirmiş, topraksız köylüler de bu topraklarda işçi olarak çalışmaya başlamışlardır. Bu topraklarda burjuvazinin gelişimi bu şekilde gerçekleşmiştir. Bu ailelerden genellikle Suriye ve Lübnan’da yaşayanlar da, topraklarının bir kısmını Yahudi yerleşimcilere satmışlardır. Toprakların %87’si yeni oluşan bu Arap burjuvazisine, yalnızca %13’ü fakir köylülerce Yahudilere satılmıştır. Özellikle Kudüs’te yeni oluşan bu burjuvazi Arap milliyetçiliğinin doğmasında etkili olmuştur. Osmanlı’nın 1863 yılında çıkardığı yeni bir yasa ile Kudüs’te yönetim organları oluşturması, Arap burjuvazisininin yönetim konusunda da deneyim kazanmasını sağlamıştır. Böylelikle kimi zaman Yahudilere kimi zaman da İngilizlere karşı mücadele eden Filistin ulusal hareketi büyük oranda Filistin burjuvazisininin etkinliğinde kalmıştır. Bu etkinin 1948 yılında Filistin topraklarının paylaşılmasının ardından önemli

Yenibosna'da Filistin Gündemli Söyleşiler

oranda azaldığını söylemek gerekir. Bu etki tekrardan 1969 yılında Yaser Arafat’ın FKÖ’de etkinleştirilmesi ile artacaktır.

İlk Filistin Kongresi ve FKÖ’nün kuruluşu

Mısır, Suriye, Irak, Ürdün devletlerinin uzlaşması sonucunda 1964 yılında Filistinlilerin ilk büyük kongresi yapıldı. Bu kongre Filistinlilerin ilk milli meclisi sayıldı. Ayrıca bu kongrede Filistin Kurtuluş Örgütü • 3fnün (FKÖ) kuruluşu da kabul edildi. FKÖ George Habbaş başkanlığında Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Ürdünlü Hristiyan Naif Havatmen liderliğinde Marksist Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi, Irak Baas Sempatizanı olan ve Abdülvehhab Kayalı liderliğinde Arap Kurtuluş Cephesi, Suriye taraftan El-Saika ile Filistin Genel Yönetimi Halk Kurtuluş Cephesi ve Filistin Silahlı Mücadele Komutanlığı, Filistin Komünist Partisi gibi örgütleri kendi bünyesinde birleştirdi. FKÖ ilk kurulduğunda tümüyle Arap devletlerinin kontrolü altında idi. 1967’den sonra Arap devletlerinin etkisizleşmesi ile Arap burjuvalarının etkisi Filistin Ulusal Mücadelesi içerisinde tekrar hissedilmeye başlandı. 1969’da FKÖ liderliği Yaser Arafat’a teslim edildi.

Soru-cevap kısmında Komünist Parti’nin ve Komünist Enternasyonal’in rolüne değinildi

FKÖ, Filistin’in doğusunda Ürdün topraklarına yerleşerek buradan İsrail’e gerilla yöntemi ile saldırılar düzenledi. Ama Ürdün içerisinde etkinleşen FKÖ’ye 1970’de Kral Hüseyin tarafından Kara Eylül hareketi gerçekleştirildi. FKÖ, bu dönemden sonra 1974 yılında Filistin’in tek yasal temsilcisi olarak tüm emperyalist güçler tarafından da tanınmaya başlandı.

1973 yılında gerçekleşen İsrail – Mısır ve diğer Arap devletleri arasında gerçekleşen savaşın ardından, İsrail’in kısmi bir yenilgisinden bahsedilse de, aslolan bu savaşla İsrail’in bir bölge gerçeği olduğunun kabul edilmesi olmuştur. Kısa bir süre sonra, İsrail karşıtı güçlerin başını çeken Mısır, İsrail devletini ilk tanyan devlet olmuştur. 1978 Camp David’de Mısır’la İsrail arasında varılan uzlaşma Amerikan Barışının bölgede ilerlemesini sağlayacak en önemli dayanak olmuştur. 1987 yılında gerçekleşen İntifada ise, bölgedeki dinamiklerin değişimini ve Amerikan Barışının gidip gitmediğini en önemli etken olmuştur.”

Söyleşide 1987 yılına kadar süreç aktarıldı, 87 sonrası süreç başka bir sohbetle aktarılacak üzere ertelense de, bu sürece ilişkin kimi sorular geldiğinde yoldaş bunlara ilişkin sorulara da yanıt verdi. Söyleşilerin ardından şu sorular soruldu:

- Filistin’deki komünistler bu süreçler boyunca ne yaptılar? Neleri savundular? Filistin’de dini ideolojilere sahip örgütler nasıl güçlendi? Dini örgütlenmeler Filistin sorununa çözüm olabilirler mi? Yaser Arafat’ın Filistin’de mücadele eden bir örgütte değil, başka bir ülkede yer aldığını biliyorum. Nasıl oluyor da FKÖ’nün başına geçiyor? SSCB içerisinde, Siyonizme hiçbir şekilde destek vermemek gerek diyenlerle, ardından İsrail devleti kurulduğunda onu destekleyenler aynı kişiler midir?

Bu soruları yoldaş, şu şekilde cevapladı:

“Filistin Komünist Partisi, Filistin İngiliz Manda yönetiminde 1923 yılında kurulmuş, 1924 yılında Komünist Enternasyonal’in Filistin seksiyonu olarak kabul edilmiştir. Üyelerinin çok büyük bir kısmı Yahudilerden oluşan bir parti olsa da, 1923 yılındaki parti kongresi, Arap ulusal hareketini destekleme kararı almış, İngiliz emperyalizmine ve Siyonizme karşı mücadeleyi önüne hedef olarak koymuştur. Siyonizm, Yahudi burjuvalarının bir hareketi olarak ifade edilmiş ve karşı çıkmıştır.

Aynı dönemde Komünist Enternasyonal de benzer kararlar almış, Siyonizmin hiçbir şekilde desteklenmemesi gerektiği ifade edilmiştir. Bu dönemde daha çok Kudüs çevresinde gelişmiş olan Arap ulusal hareketinde ise, Kudüs ileri gelenlerinin ve burjuvalarının etkisi görülmektedir. Ama Yahudilerle Arapları tek bir çatı altında İngilizlere ve Yahudilere karşı

örgütlemeye çalışan bir tek komünistler vardır.

Komünist Enternasyonal’in 4. Kongresi’nde yürütülen politikalarla, İsrail devletinin kurulmasında yürütülen politikaları aynı görmek mümkün değildir. Siyonizm’e açık bir şekilde karşı çıkan ilk 4 kongredeki Komünist Enternasyonal’in, hiçbir biçimde Siyonistlerin kurmuş olduğu İsrail devletine onay vereceğini düşünmemek gerekir. İlk 4 kongrede alınan kararlarla ve bu kararları uygulayan dünya partisi ile sonrasında, 5. Kongreden sonraki Komünist Enternasyonal’i aynı ve bir görmemek gerekir. Bugün komünistlerin ilk 4 kongreye sahip çıkıp sonrasını reddetmelerinin tek nedeni bu olmasa da, bu olayda da, ilk 4 kongreyi gerçekleştirenlerle, sonrasını gerçekleştirenlerin farklı siyasi anlayışlara sahip oldukları gözükmemektedir. İsrail devleti kurulduğunda onu ilk tanyan devletlerden biri SSCB olmuştur. Filistin Komünist Partisinin İsrail’de kalan kısmı ise bölünerek İsrail Komünist Partisi adını almıştır. Bu partiler, birleşik bir Filistin yerine Birleşmiş Milletler Planı’nda kabul edilen 2 devletli çözümü kabul etmektedirler.

1.Dünya Savaşı sonrasında dünya emperyalistler arasında paylaşılmaya başlanmış, ama bu süreç tam bitmeden Ekim Devrimi nedeniyle tam bir netleşme yaşanmamıştır. O dönem komünistler bu toprakların tarihini değiştirmek için Komünist Parti’sinin örgütlenmesi için nasıl uğraşıyorlarsa, aynı şekilde İngilizler de bu toprakları nasıl yöneteceklerini düşünüyorlardı. İngiltere, Fransa’yla sınır probleminde avantaj elde etmek için Arap liderlerine savaş öncesi Büyük Suriye sözü verdi. Şerif Hüseyin ve oğulları Abdullah ve Faysal bu sözleri alarak ve Yahudilerin bu bölgeye yerleşmesini Paris ve Kahire konferansında kabul ederek İngilizlerin yanında yer aldılar. Bu aile peygamber soyu olan Haşemi’lerden geldiğine inanıldığı için belki bölgede diğer liderlerden daha öncelikli tutulmuş olabilirler. Ama ne Abdullah Ürdün’e ne de Faysal Irak’a bu bölgelerin liderleri olmadan adlarını atmış değillerdi. Adeta İngilizlerin yukarıdan ataması sonucu lider olmuşlardır.

Yaser Arafat, Suriye’de Suriye Filistinlileri arasında örgütlenmiş, Arap devletlerinin Filistin meselesindeki önderliği azaldığı, Filistinli burjuvaların etkinliğini arttığı dönem olan 1967’den sonra FKÖ’nün lideri olmuştur. Bir çatı örgütü olan FKÖ’nün içerisindeki El-Fetih’in lideridir. Filistin davasının dışında bir insanken FKÖ’nün başına getirilmemiştir, böyle görmemek gerekir. Ancak FKÖ’nün ve onun uzun süre sembolü haline gelmiş Arafat’ın siyasi hayatını, Filistin Ulusal Kurtuluş hareketinin proleter devrimci bir önderlikten yoksun olmasının sonucu olarak emperyalist güçlere yönlendirildikçe başarısız olmasının tarihi olarak görmek gerekir.

FKÖ’nün Amerikan çözümünü stratejik hattı olarak belirlemesinin ardından çözümsüzlüğe karşı birinci İntifada gerçekleşmiştir. Bu süreçten sonra FKÖ’nün uzlaşma tavrı onu Filistin halkından uzaklaştırmıştır. Onun yerini dini örgütlenmeler almıştır. Filistin’de özellikle Gazze’de etkili olan Hamas’ın dışında, Hizbullah, Müslüman Kardeşler örgütü gibi örgütler de Filistin meselesini kullanarak güçlenmişlerdir. Bu örgütleri Filistin meselesinin çözümünde pozitif katkı sağlayacak örgütler olarak görmek son derece yanlıştır. Her şeyden önce bu örgütlerin dini karakteri, değişik dinlere inanan Filistin ulusunu bölerek sadece Müslümanlara seslenmekte, bu şekilde ulusal mücadeleyi zayıflatmaktadır. İkinci olarak Yahudi karşıtlığı üzerinden yaptıkları politika, Yahudileri daha da fazla Yahudi şeriatına dayalı İsrail devletine bağlamaktadır. Üçüncü olarak bu devletlerin İsrail yıkıldıktan sonra orada bulunan 5 milyon Yahudi’nin ne olacağına ilişkin bir politikaları da yoktur. Bu yüzden İsrail’in yıkılmasını da gerçek manada istememektedirler.

Bu yüzden bu tarz örgütlenmeler Filistin sorununu çözmek bir yana sorunun çözümünü zorlaştıran güçlerdir.”

Yenibosna’dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

İzmir'de 19 Aralık Eylemleri

19 Aralık Katliamı'nın 10. yılında İzmir'de Alınteri, BDSP, Devrimci Hareket, DHF, ESP, Partizan, SDP, TÖP ve Köz bir hafta süren eylemlilik süreci örgütlediler.

Eski Sümerbank önünde 13-17 Aralık tarihleri arasında masa açıldı. "19 Aralık'ın 10. Yılında Dışarıdan İçeriye Bir Selam'da Sen Yolla"

pankartını açtığımız masada İzmir'li emekçiler devrimci tutsaklara kartlar yazdılar. Ayrıca açılan masada panel ve basın açıklamasının duyurusunu içeren el ilanları dağıtıldı.

18 Aralık günü saat 14.00'te DHF ortak panel düzenlendi. Panel öncelikle 19 Aralık sürecini anlatan sinevizyon gösterimi ile başladı.

Sinevizyon gösteriminin ardından bir dakikalık saygı duruşu gerçekleşti. Örgütleyen kurumlar adına Çiçek Otlu'nun yaptığı açılış konuşması ile panel başladı. Devrimci Hareket dergisinden Mürsel Aydın 19 Aralık sürecinde içeride olan bir devrimci tutsak olarak süreci aktardı. Bir diğer panelist ÇHD' den Av. Bahattin Özdemir

19 Aralık operasyonun hukuksal boyutuyla ilgili bilgilendirme yaptı. Soru ve görüşlerle panel son buldu.

19 Aralık günü Eski Sümerbank'ın orada basın açıklaması gerçekleştirildi. Saat 13.00 de Türk Telekom yanında buluşulup "19 Aralık'ın 10. Yılında Tecrite Karşı Direniş Sürüyor" ortak pankartı ile yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında "Devrimci irade teslim alınmaz!", "Faşizme karşı omuz omuz!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "İçerde, dışarıda, hücreleri parçala!", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları atıldı. Sümerbank önüne gelindiğinde devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Sonrasında basın açıklaması gerçekleşti. Basın açıklamasının ardından Yeni Kapı Tiyatrosu, 19 Aralık sürecini anlatan küçük bir oyun düzenledi. Son olarak da Sokak Sanatçıları grubu Avusturya İşçi Marşı ve Venceremos' u söyledi.

İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala
İzmir'den Komünistler

32. Yıldönümünde Maraş Katliamı'nı Andık

Maraş Katliamı'nın 32. yıldönümünde Devrimci Dönüşüm ve BDP ile ortak etkinlik yaptık. BDP Karabağlar ilçede gerçekleşen etkinlik saygı duruşu ile başladı. Hemen ardından sinevizyon gösterimi gerçekleşti ve Maraş katliamını anlatan Kürtçe ve Türkçe sunumlar yapıldı. Sunumların ardından kısa bir söyleşi gerçekleşti. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Karabağlar Şubesi de etkinliğe katılım gösterdi. Maraş'ın yıl dönümünde anma etkinlikleri için Maraş'ta bulunan dernek aktivistleri orada yaşananları bizlere aktardılar. Söyleşinin ardından MKM müzik grubu kısa bir dinleti gerçekleştirdi. Üç kurumun bir araya gelerek gerçekleştiği etkinlik dayanışmanın güzel bir örneği oldu.

Maraş'ın Hesabını Soracağız!
Limontepe'den Komünistler

Okmeydanı'nda 19 Aralık Eylemi

19 Aralık 2000 yılında eşzamanlı olarak hapishanelere yapılan operasyonlar sonucu 28 tutsak yaşamını yitirmişti. Biz de Okmeydanı'ndaki devrimci ve ilerici kurumlar olarak bu günü unutmamak ve unutturmamak için bir araya geldik.

BDP, Devrimci Hareket, ESP, KÖZ, Sodap ve Partizan'dan oluşan bileşen mahallede yürüyüş için ortak bir karar aldı. 19 Aralık'ta merkezi eylemlilikler yapılacağı öngörüsüyle yürüyüş tarihini 18 Aralık akşamı olarak kararlaştırdık.

Eylemin örgütlenme aşamasında semtteki tüm kurumlarla bir görüşme gerçekleştirdik.

DHF, Halkevi, Kaldıraç ve ÖDP kendi çalışmalarının yoğunluğu nedeniyle bu eylemin örgütlenme aşamasına katılmayacakları belirttiler. Biz de örgütleyen kurumlar olarak örgütlenme aşamasında bulunmasalar da katılım noktasında tekrar bu kurumlarla görüşerek bu kurumları eyleme davet ettik. Bunun sonucunda Kaldıraç, Halkevi ve ÖDP'li arkadaşlar eyleme katıldılar.

Dikilitaş parkında başlayan yürüyüşümüz polisin yoğun bir şekilde yığılmak yapmasına rağmen meşruluğunu koruyup belirlediğimiz ana sokaklarından geçerek Sağlık ocağı önünde son buldu. Yaklaşık

100 kişinin katıldığı yürüyüşte sık sık "Katil devlet hesap verecek "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Anaların öfkeleri katilleri boğacak", "Bedel ödeteceğiz", "İçerde, dışarıda hücreleri parçala", "Yaşasın 19 Aralık direnişimiz" sloganları atıldı.

Basın metni okunmadan önce kavgada yitirdiklerimizin anısına saygı duruşunda bulunduk. Saygı duruşunun ardından basın metninin okunduğu eylem hep birlikte okuduğumuz marşla sonlandı.

Okmeydanı'ndan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde 19 Aralık Gündemi

19 Aralık 2000... Tarihe kanla yazılan bir direniş. Eli kanlı olan bu devletin devrimcileri ceza evlerinde susturmak ve onları F Tipi hücrelere sokmak için 20 ceza evine aynı anda düzenlemiş olduğu operasyon ve bu saldırıya "Devrimci İrade Teslim Alınmaz" sloganı arkasında gösterilen ve bu şianı içini dolduran bir direniş.

19 Aralık'ta devlet 20 ceza evine Hayata Dönüş adıyla bir operasyon gerçekleştirmişti. Bu operasyonda 28 devrimci tutsak öldürülmüş, yüzlerce yaralanmıştı. Yaralananlar ve ceza evinde kalan diğer devrimci tutsaklarda hücrelere doldurulmuşlardı. İçerdeki devrimcilerin hepsinin de bu saldırıya karşı tüm güçleriyle ve örgütlülükleriyle direniş sergilemelerine rağmen, dışarıdaki devrimci hareketin; bu operasyona ve saldırılara karşı ciddi bir örgütlü hazırlığı bulunmadığından içerideki karşı duruşun daha az bir kısmı dahi gösterilememiş oldu. Asıl olarak bunun yapılamamasından kaynaklı da devlet bu kadar pervasızca ve rahat bir şekilde ceza evlerine böyle bir operasyon düzenleyebilmiş oldu.

Bu operasyonun ardından her yılın 19 Aralığında devrimciler, kitle örgütleri ve demokrasiden yana olan birçok güç tarafından kimi eylemlilikler, basın

açıklamaları, paneller, mitingler yapılarak o süreç gündemde tutulmaya çalışılmaktadır. Dönem dönem yapılan bu eylemlilikler birlikte yapılarak bazen mitinglere çevrilebilmiş, bazen çok güçlü yerel eylemlilikler ve güçlü basın açıklamalarına çevrilebilmiştir. Ancak çoğunlukla bu anmalar ya da eylemler birleştirilmediği için güçsüz kalan basın açıklamalarına ve anmalara dönmektedir. Son birkaç yıldır da bu sene de olduğu gibi bu durum yaşanmıştır.

Genel olan bu durum haliyle çalışma yürüttüğümüz alanlardan birisi olan 1 Mayıs Mahallesi'ne de yansımıştır. ESP ve Köz olarak 1 Mayıs Mahallesi'nde gerçekleştirmeye çalıştığımız anmayı mahalledeki diğer tüm siyasetlerle ortak bir şekilde yapmak istemiştik. Ancak diğer siyasetlerle yapılan görüşmelerde bu ortaklıklar sağlanamadı. 19 Aralık Pazar gününe koyduğumuz anma yürüyüşünü de diğer siyasetlerin katılmamaları, hava koşullarının da oldukça elverişsiz olmasından kaynaklı mahalle emekçilerinden bu yürüyüşe katılabilecek olanların da katılmayacak olması nedeniyle bu anma yürüyüşünü aynı gün iptal ettik. Bu yürüyüşü iptal ettiğimiz için biz de aynı gün akşamına Köz olarak bir söyleşi gerçekleştirdik. Bu söyleşiyi ESP ile ortaklaştırmaya çalışmıştık ancak o günün akşamında

Yaşam Diye Önlerine Konan Kokmuş Kırıntıları, Dimdik Onurlu Bir Ölümünden Kıymetli Sayan Yaşayan Ölülere İnat: Öldükleriyle Kalmayacaklar!

başka bir programları olmalarından kaynaklı ve ertesi günlerde de Maraş katliamı ile ilgili çalışmalarının olmasından kaynaklı ortak bir 19 Aralık anması gerçekleştirememiş olduk. 18 Aralık Cumartesi akşamında ESP'nin 19 Aralık ile ilgili gerçekleştirmiş olduğu panale bizi de davet etmeleri üzerine katıldık. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı panelde önce 19 Aralık operasyonundaki görüntülerin olduğu bir sinevizyon gösterimi oldu. Ardından o dönemde Bursa ceza evinde tutsak olarak bulunan ve bu operasyonda diğer devrimcilerle birlikte direnişte olan bir konuşmacı o süreci anlatan bir sunum gerçekleştirdi. Yapılan bu sunumun ardından etkinlik sonlandırıldı.

19 Aralık Pazar günü akşam saatlerinde Mayıs'ta Yaşam Kooperatifinde gerçekleştirdiğimiz söyleşide; Köz adına iki yoldaşımız o döneme geline süreci, o dönemi ve sonrasını içeren sunumlar gerçekleştirdiler. 30 kişinin katıldığı söyleşide yapılan konuşmalarda; devletin bu saldırılarını ilk baştan neden devrimcilere yönelik gerçekleştirdiği sorusu sorularak bunun yanıtının altı çizildi. İşçi sınıfının en örgütlü, en ileri unsurları olan ve işleri emekçileri bu devlete ve düzene karşı örgütleyenlerin devrimciler olmasından kaynaklı bu saldırıların devrimcilere yapıldığı vurgulandı. 19 Aralık'taki saldırı karşısında cezaevlerinde gerçekleştirilen direnişin önemi ve anlamı vurgulandı. 19 Aralık'ı anarken asıl olarak bu direnişin ve devrimci iradenin öne çıkarılması gerektiğinin altı çizildi. Alışlagelen yaralı devrimcilerin görüntüleri gibi görüntüler kullanmanın, ya da devletin kullandığı gücün fazlalığı ve bunun karşısında devrimcilerin mağduriyeti ve masumiyeti varmış gibi çıkarsamaların öne çıkarılmaması gerektiği vurgulandı. Bunu yapmanın kitleleri yada devrimcilere sempati duyanları ileri çıkarmak yada devrimcilere yaklaştırmak

şöyle dursun daha da uzaklaştırmaya ve pasifize etmeye yarayacağını altı çizildi. Bunların dışında 19 Aralık operasyonu anında bu saldırılara içerden hiç beklenilmediğinden çok daha fazla bir direniş sergilenbilmişken, dışarıda neden bir savunma hattının örülemediğine değinildi. Bunun sebebinin de bir anda devletin bir saldırı gerçekleştirecek devrimcilerin hazırlıksız yakalandıklarının olmadığı, asıl olarak bu sebebin dönemlik değil siyasal olduğu konusu açıldı. Nasıl ki bu devleti de düzeni de yerle bir edecek olan işçi sınıfı ise bu tür saldırılarda da karşı koyacak olan gücün gene işçi sınıfı olması gerekmektedir. Ancak bunun olması içinde devrimcilerin sınıf içerisinde yürüttüğü çalışmalarda işçileri pasifize eden bir tarzda değil de onları aktif halde bu siyasal süreçte katan bir tarzda çalışma yürütmekleri gerekmektedir. Tabi ki de bu çalışma tarzı da, proleter devrimcilerin benimsediği bir tarzdır. Devrimcilerin kendilerini "yılmaz savaşçılar" işçi sınıfını da "kendilerine olan destekçiler" olarak görmeleri ve siyaseti de bu ana hat üzerinden geliştirmeleri; bu tarz saldırılar karşısında güçlü bir savunma hattının ezilenlerle birlikte örülebilmesini beraberinde getirdiği gibi en ilerisi olarak da işçi sınıfının iktidarı alacağı bir proleter devrimi de doğurmayacaktır. İşçi sınıfının ayaklanıp, bu ayaklanmayı da bir proleter devrimle taçlandıracağı döneme önderlik edebilecek olan Bolşevik tipe devrimci partiyi yaratmak için mücadele eden komünistlerin, tüm bu alanlardan çıkardıkları dersleri kuşanarak, komünist bir dünya kuruluncaya dek mücadeleye edecekleri söylenecek söyleşi bittirildi.

Devrim İçin Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!
Tutsaklara Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!
1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Köz'ün Sözü

Tunus'tan Libya'ya Uzanan Eylemlerden Cesaret Alarak Newroz'u 1 Mayıs'a, 1 Mayıs'ı Genel Seçimlere Taşıyalım Kitlese Birleşik Eylemli Mücadeleyi Büyütelim

2010 Aralık'ında başlayan ve kısa sürede Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da geniş bir zemine yayılan halk ayaklanmalarını yaşadığımız topraklardaki sol akımların da gündemine hızlı bir şekilde oturdu. Gücü, çapı ve etkisi birbirinden farklı olan bu ayaklanmalar dünyanın farklı yerlerindeki emekçilerin ve ezilenlerin açlığa, yoksulluğa, işsizliğe ve devlet terörüne karşı halkı bir başkaldırısını içeriyordu. Maalesef bu ayaklanmalar devrimci bir önderlikten yoksun bir şekilde hareket etmek zorunda kaldıkları için, işçi sınıfının nihai kurtuluşunun önünü açacak bir yola giremediler; emperyalist güçler arasındaki rekabetin ve güçler dengesinin durumuna göre şekillendiler, bastırıldılar, yenildiler ya da düzen güçlerinin güdümüne girdiler.

Yaşadığımız topraklardaki sol akımların büyük bir kesimi bu ayaklanmaları, emperyalizm çağında ezilenlerin ve sömürülenlerin kitlese ayaklanmalarının bitmeyeceğine dair imanlarını tazelercesine, büyük bir coşkuyla kutladılar. Sol akımların sayıca azınlıkta kalan diğer bir kesimi de bu ayaklanmaların emperyalist devletlerin güdümünde gerçekleşen ayaklanmalar olduğunu iddia ederek, bu ayaklanmalara "gerici" nitelendirmesini yakıştırmaktan geri durmadılar. Bu ayaklanmalara ve akıbetine bakarak günümüzün en acil ihtiyacının leninist bir dünya partisi olduğu dersini çıkaranların sayısı son derece sınırlı kaldı. Bunu söylemeyi ihmal etmeyenler ise – "bu hareketler mücadele içerisinde kendi partisini de yaratacağı elbette" demekten öte - böyle bir eksikliğin giderilmesi için nasıl bir yol izlenmesi gerektiği konusunda bir şey söylemedikleri gibi bu eksikliğin gelişen olayların mahiyeti üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu da yanıtlamadılar.

Elbette yaşadığımız topraklardaki sol akımların Ortadoğu'daki ve Kuzey Afrika'daki değerlendirmelerden leninist bir dünya partisi ihtiyacı dersini çıkarmamış olması şaşırtıcı değildir. Zira bu ihtiyacın yaşadığımız topraklarda da yakından hissedildiği sır değildir ve sol akımların bu konudaki tutumu Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki gelişmelere dair takındıkları tutumdan farksızdır. Asıl ilginç olan sol akımların Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki gelişmelerden yola çıkarak gündeme aldıkları "bu eylemleri yaşadığımız topraklara taşımak için ne yapmalı" sorusuna verdikleri yanıtlardadır.

Sol akımların neredeyse istisnasız hepsi, Türkiye'deki emekçilerin ve ezilenlerin bu ayaklanmalardan somut bir örgütlenme ayağı olmayan ajitasyon faaliyetleriyle, çoğu zaman da burjuva medyanın yarattığı etkiyle, olumlu bir şekilde etkileneceğini, moral bulacağını, dolayısıyla onların da aynı Orta Doğulu kardeşleri gibi hareketlenebileceklerini iddia - ve/veya temenni - ettiler. Özünde, yaşadığımız topraklardaki emekçilerin ve ezilenlerin Ortadoğu'daki gelişmelerden etkilenmelerini temenni etmekte bir sorun yoktur. Buradaki asıl sorun Türkiye'deki işçi ve emekçilerin kitlese eylemlerinin güçlenmesi için ne yapılması gerektiği sorunudur. Zira halihazırda sürmekte olan politik mücadeleler göz ardı edilerek, burjuva medyanın etkisiyle veya neye hizmet ettiği belirsiz bir ajitasyon faaliyetiyle "yeni bir sınıf hareketi" yaratmaya çalışmanın, bir moral/motivasyon yaratmak şöyle dursun, mevcut mücadeleleri de pörsütmeye hizmet edeceği açıktır.

Yaşadığımız topraklarda da tastamam bu olmaktadır. Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki gelişmeler sol akımların gözlerini öyle bir boyamıştır ki, bu akımlar önümüzdeki Mart-Mayıs sürecine ve onu takip edecek 12 Haziran genel seçimlere ilişkin plan ve perspektifler ortaya koymak ve bu gelişmelerden bu doğrultuda yararlanmak yerine, bu gelişmelerin "moral ve motivasyonu" yetinip böyle bir zahmetten kurtulma yolunu seçme eğilimine teslim olmaya başlamışlardır. Dolayısıyla, Mağrip'teki gelişmeler değerlendirilirken içinden geçtiğimiz sürecin en önemli politik gündemi olan 12 Haziran seçimleri, bu seçimlerde işçi sınıfının kitlese eylemli birlikteliğinin nasıl örgütleneceği, Mart-Mayıs döneminin düzen güçleri arasındaki rekabetten istifade nasıl istisna edilmesiyse gerektiği gibi gündemlerden bahseden neredeyse olmamıştır.

Sol akımlarda bu eğilimin kendisini göstermesinde, söz konusu akımların büyük bir kısmının 2010 yılını nasıl değerlendirdikleri ve 2010 yılından hangi dersleri çıkardıkları da son derece belirleyici olmuştur. Nihayetinde sol akımların büyük bir kısmı 2010 yılının değerlendirmesini yaparken, özellikle TEKEK işçileri deneyimine, 2010 1 Mayıs'ında Taksim'e girilmiş olmasına vb. gelişmelere bakarak, Türkiye'deki işçi sınıfının bir hareketlenme içerisinde olduğunu tespit etmekte ve yeni bir yükselişin tam da buradan çıkacağını iddia etmekteydiler. Aslında Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki bu hareketlenmeleri "gerici" bulanlar da, Türkiye'de "Amerika'nın etkisinden bağımsız bir yükseliş dinamiği" olduğunu iddia ederken tespitlerini yine aynı gelişmelere dayandırmaktaydılar.

Bu bakış açısı her şeyden önce Türkiye'de emekçiler açısından yeni bir yükselişin kapısının nereden ve nasıl aralanacağını sorusunu yanıtlarken yanlış bir yere baktığı için kusurludur. Zira yaşadığımız topraklarda hali hazırda süren, giderek daha örgütlü bir mücadele halinde olan, giderek politikleşen ve güçlenen, iktidar partisini zayıflatabilecek tek güç olarak görülmesi gereken, içinde işçi sınıfının en ezilen, en sömürülen ve en dinamik kesimlerini barındıran bir emekçi hareketi vardır. Şu anda yüzünü daha çok BDP'ye dönmüş olan bu hareketin doğru bir siyasal perspektifle hareket edildiği zaman genişleyebileceği, düzen güçlerinin ve sendika bürokratlarının etkisi altındaki emekçi kitleleri de kendi saflarına çekebilme potansiyelinin artmakta olduğu da sır değildir.

Eğer yeni bir yükselişin kapısı aralanacaksa, buradan aralanacaktır. Gökten zembille incek ayaklanmalar beklemenin, ya da işçi sınıfının kitlese eylemlerinin artması için Kuzey Afrika'dan Türkiye'ye moral taşımak kisvesi altında mevcut siyasi sürece dair üstlenilmesi gereken sorumlulukları hasıralı etmeye çalışmanın elle tutulur bir yanı yoktur. Bu tür arayışlar yeni bir yükselişin kapısını aralamaya değil, yeni mevziler kazanarak güçlenebilecek bir hareketi pörsütmeye hizmet eder.

Dolayısıyla önümüzdeki sürece dair sorulması gereken asıl soru uzun bir süredir örgütlenmekte olan kitlese, birleşik bir mücadele hattının önümüzdeki dönemde nasıl güçlenebileceği, yeni mevzilerin nasıl kazanılabileceği olmalıdır. 12 Haziran seçimlerine 3 ay kadar bir zamanın kaldığı, 8 Mart'la birlikte Mart-Mayıs dönemi olarak ifade edilen bir sürecin çoktan başladığı bu dönemde nasıl hareket edilmesi gerektiğinin dersleri ise 2010 yılında verilen mücadelede yatmaktadır. Ancak bu dersleri kuşanabilmek için öncelikle 2010 yılında kaçırdığımız fırsatların farkına varmak gerekir. Bu yıl bu fırsatların nasıl değerlendirilebileceğinin en iyi örneğini ise Köz'ün 2010 yılında aldığı tutum göstermektedir.

2010 Yılı Kazanımların Değil Değerlendirilemeyen Fırsatların Yılı Olmuştur

2010 yılının neden değerlendirilemeyen fırsatların yılı olduğunu anlayabilmek için öncelikle bahsedilen fırsatın ne olduğunu ve nereden kaynaklandığını açıklığa kavuşturmak gerekir. Buradaki fırsat en basit haliyle, AKP'nin zayıfladığı ve ona yedek olarak hazırlanan Gandhi Kemal'li CHP'nin güçlenemediği bir ortamda, BDP'nin odağında bulunduğu bir eylem birliğinin işçi sınıfının en dinamik kesimlerini harekete geçirebilmesi ve politik talepler etrafında hareket eden bu kesimlerin düzen güçlerini geriletebilecek bir potansiyele sahip olmasıdır.

Elbette bahsedilen fırsatlar sadece 2010 yılına özgü değildir. Köz sayfalarında DTP/BDP çizgisinin odağında bulunduğu, düzen güçlerinin tümünü karşısına alan kitlese, birleşik bir eylem birliği çağrısını, tekrara düşmekten korkmadan, ısrarla altını çizerek, 2007'den beri sürdürmekteyiz. Bu eylem birliği Köz için kimi siyasi akımların ifade ettiklerinin aksine Türkiye'deki işçi hareketinin temsilcileri ile "Kürt hareketinin temsilcileri" arasındaki bir ittifakı ifade etmemektedir. Aksine Köz, Kürdistan sınırları içerisinde süren mücadele ile Türkiye sınırları içerisinde süregelen mücadeleyle

özenle birbirinden ayırmakta, Türkiye sınırlarında süren eylem birliğini Türkiye'deki işçi sınıfının en dinamik kesimlerini politik bir mücadele hattında hareket ettiren bir eylem birliği olarak görmek ve savunmaktadır.

Dolayısıyla Köz, 2007'den bu yana İstanbul başta olmak üzere tüm metropollerde Newroz alanlarını dolduranların kitleselliklerinin ve eylemli birliğinin artmasını, Türkiye'deki işçi sınıfının en dinamik kesimlerinin politik talepler etrafında harekete geçmesi olarak görmek ve bu hareketin halihazırda zayıflamakta olan iktidar partisini ve güçlenmekte zorlanan muhalefet partisini geriletebilecek tek güç olduğunu savunmaktadır. Buradan bakıldığında bu hareketin odağında neden DTP/BDP'nin bulunması gerektiği açıktır. Zira DTP/BDP'nin odağında bulunduğu bir eylem birliği yaşadığımız topraklardaki siyasi gelişmelerin en temel belirleyicilerindedir.

İşte bu bakış açısıyla 2010 yılının neden değerlendirilemeyen fırsatların yılı olduğu açık bir şekilde görünür. Her şeyden önce 2007 yılında Bin Umud kampanyasıyla bağımsız adayları meclise sokarak önemli bir mevzi kazanılmasını sağlayanlar –veya bu harekete kah aday tartışmaları nedeniyle ya da başka bahanelerle destek vermeseler de sonradan bu sürecin önemli olduğunu teslim edenler - bu süreç boyunca düzen güçleri DTP'ye saldırırken neredeyse sessiz kalmış ve bu süreci "zaten DTP kapatılır, yerine başka bir parti kurulur" hafifliğinde ele almışlardır. 2009 yılının son ayında DTP'nin kapatılmasının ardından sol akımların büyük bir kesiminin kapatma kararını kınaması elbette bu zaafı telafi etmemekte, aksine bu eksikliğin görünmesini engellemeyi hedeflediği için sorunu derinleştirmektedir.

Köz'ün bu süreçte hangi siyasi kaygılarla hareket ettiğinin kavranması önemlidir. Köz, 2007'de Bin Umud vekillerinin meclise girmesini önemsemiş, meclisteki DTP'li vekillerin varlığının ve çalışma tarzının yaşadığımız topraklarda işçi hareketi için de bir toparlanmayı sağladığını belirtmiş, DTP'ye yönelen saldırılarda "Vekiline sahip çık, DTP'yi kapatırma" şiarını mahallelere, halk toplantılarına, eylemlere ve her türlü siyasi zemine taşıma yönünde hareket etmiştir. Köz'ün 2010'daki tutumu da farklı değildir. Zira DTP'nin kapatılması ve BDP'nin siyaset sahnesine öne çıkmasının ardından Köz 1500'ü aşkın BDP'li siyasi tutuklunun serbest bırakılması talebini Newroz alanlarına, 1 Mayıs'la taşımış ve bu siyasi çizginin en tutarlı savunucusu olmuştur ve olmaya devam edecektir.

DTP'nin Kapatılmasının Kitlese Bir Şekilde Göğüslenememesi Newroz'un Bir Sıçrama Tahtası Olarak Kullanılamamasına Neden Olmuştur.

2010 yılına DTP'ye yapılan saldırıları ortak ve eylemli bir şekilde püskürtmemiş bir şekilde girilmiş olması, 2010 yılında oluşan siyasi tablonun en belirleyici unsuru olmuştur. Zira 2010 yılında BDP de dahil olmak üzere solun tüm kesimleri daha atak, saldırgan ve düzen güçlerini geriletmeyi hedefleyen bir şekilde hareket etmek yerine, görece pasif ve savunmacı bir çizgide kalmıştır. Elbette böyle bir ortamda, yıllardır apolitik nedenlerle bölünen 8 Mart'ın birleşik bir şekilde geçmesi için bir irade gösterilmemiş ve sol hareket birleşik, kitlese eylemlerle düzen güçlerini karşısına alma ihtiyacını hissedememiştir.

Ancak DTP'nin kapatılmasının güçlü bir şekilde karşılanamamasının etkisini gösteren önemli eylem 2010 Newroz'u olmuştur. Metropollerdeki Newroz'lar 2007 yılından beri daha kitlese ve daha politik bir içerikte geçmekte ve bu anlamda en kitlese ve güçlü işçi eylemleri olmaktadır. 2010 Newroz'u kitlesellikinden hiç bir şey kaybetmemiş olmasına rağmen, AKP'yi karşısına alan, ona meydan okuyan bir politik içeriğe kavuşturulamamıştır. 2010 Newroz'unda alanları dolduranlar AKP'yi karşılama alan bir çizgide değil, daha çok "bize saldırmakta haksızlık ediyorsunuz" diyen bir çizgide konumlanmıştır.

Köz bu siyasi gelişmelere bakarak, Newroz'u

örgütleyen güçlerin eylem birliğinden ve Newroz'un kitleselliklerinin verdiği moralle, "1 Mayıs'ın sahibi, Newroz alanlarını dolduranlardır", "1 Mayıs'ı Newroz'u örgütleyenler örgütlesin" çağrısının yükseltilmesi gerektiğini savunmuş ve bu doğrultuda hareket etmiştir. BDP de başlangıçta bu yönde hareket etmeyi önüne koyarak politik bir tutum almış ve 2010 1 Mayıs'ını Newroz'u örgütleyen güçlerle birlikte örgütlemeyi hedeflediğini ifade etmiş olsa bile, bu gerçekleşmemiştir.

Eğer bu gerçekleşmiş olsaydı; özellikle İstanbul'daki 1 Mayıs eyleminde Newroz alanını dolduran emekçilerin aynı coşku ve kalabalıklıkla yer alması sağlanmış olsaydı, sadece 1 Mayıs tarihsel anlamına, politik içeriğine uygun devrimci, birleşik ve kitlese bir şekilde kutlanmış olmakla kalmazdı. Böyle bir 1 Mayıs, Türkiye'nin geri kalan bölgelerinde de işçi eylemleriyle Newroz alanlarını dolduranların buluşturulmasına vesile olurdu. Böylece hem zayıfladığı halde rakiplerinin güçlenememesi sayesinde ayakta duran AKP'ye karşı, hem de bir araya geldikleri takdirde yeterince güçlenemeyen ayrı ayrı da yeterli bir gücü temsil edemeyen başlıca rakiplerine karşı tek etkili muhalefet odağının oluşması sağlanabilirdi.

Hala ve yaklaşan seçimlere giden süreçte de yapılması gerekli ve mümkün olan budur. BDP'siz bunu yapacak hiçbir güç yoktur: BDP de tek başına bunu sağlayamamaktadır.

2010 1 Mayıs'ında Olgunlaşan Fırsatlar Değerlendirilememiş, AKP'nin Oyununa Gelinmiştir

Bu perspektifin Newroz alanlarını dolduranları işçi sınıfının bir parçası olarak görmemeye yeminli olanlar arasında ses getirdiğini söylemek doğru olmaz. Zira bu perspektif sol akımlar tarafından desteklenmemiş, BDP de bu yönde kararlı ve tayin edici bir inisiyatif almaktan uzak durmuştur. Aksine böyle bir hamlenin yaratacağı etkiyi sol akımlar görmese de, AKP, İstanbul valiliği ve Emniyet Müdürlüğü başta olmak üzere, burjuva diktatörlüğünün bekçiliğini yapanlar görmüştür. Düzen güçleri 1 Mayıs'ın BDP'nin odağında bulunduğu bir eylem birliği tarafından örgütlenmesini engellemek için Taksim alanını, sendika bürokratlarına hediye etmişlerdir.

Açıkçası burjuva diktatörlüğünün bekçileri bu hamlelerinde başarılı da olmuştur. Sendikal mücadeleler ile Newroz alanını dolduran emekçilerin ve ezilenlerin mücadelesini birleştirmek yerine, TEKEK işçilerinin mücadelesine bakıp sendikacılara kuyrukçuluk eden akımlar, 1 Mayıs'ın devletin tedbiren verdiği bir taviz olduğunu görmezden gelip kendi mücadeleleri sonucunda kazanıldığı yanılsamasına inanarak düzen güçlerine, başta da AKP'ye hizmet etmişlerdir. Bu süreçte BDP de, Newroz sonrasında ortaya koyduğu iradedden geriye düşmüş ve 1 Mayıs'ı örgütlenme hedefinden vazgeçerek ve 1 Mayıs'ın AKP'nin istediği gibi geçmesine izin vermiştir.

Nihayetinde 2010 1 Mayıs, 1977'den beri görülen en kitlese 1 Mayıs olmasına rağmen, aynı zamanda en apolitik 1 Mayıs olmuştur. 1 Mayıs'a katılan sol akımlar genel ve soyut bir "devrim, sosyalizm" talebi dışında hiçbir politik talebi 1 Mayıs alanlarına taşımamışlardır. BDP de 1 Mayıs'a, geçmiş yıllara nazaran en kitlese şekilde katılmasına rağmen, alana damga vuramamıştır. Zira BDP ve onunla beraber hareket eden güçler 1 Mayıs'ın örgütlenmesinde sorumluluk almak yerine, 1 Mayıs'a kitlese bir şekilde destek olmayı, dolayısıyla ev sahibi olarak değil, misafir olarak katılmayı seçmişlerdir.

Sendika bürokratları ve onların dümen suyunda hareket edenler ise bu sayede en az hükümet kadar ferahlanmışlardır. Zira bu kesimler için en iyi 1 Mayıs BDP'nin hiç katılmadığı bir 1 Mayıs'ken, ikinci en iyi 1 Mayıs da BDP'nin örgütlenmesinde sorumluluk almadığı, alana damga vurmadığı, misafir olarak katıldığı bir 1 Mayıs'tı. Sendika bürokratlarının muratlarına ermesiyse 2010 1 Mayıs'ı apolitik bir şekilde geçmiş, 2 Mayıs'a da hiçbir kazanım bırakamamıştır.

Boycot Cephesi 12 Eylül Referandum'unda Başarılı Olamamıştır

1 Mayıs'ın politik bir içeriğe kavuşmaması, BDP ve onunla birlikte hareket eden güçlerin AKP'nin oyununu bozaması ve 1 Mayıs'a başta Anayasa tartışmaları olmak üzere dönemin politik gündemlerini taşıyamaması, bu eylem birliğinin 1 Mayıs'ta takiben gelişen sürece kendinden emin ve kendisini AKP'yi geriletebilecek bir güç olarak görerek girmesini engellemiştir. Bu durum kendisini 12 Eylül referandumunda da göstermiştir.

Bir yanda zayıflamakta olan AKP'nin 2011 seçimleri öncesinde rakiplerini gerilete hesapları, bir yanda Gandhi Kemal'le yenilenen CHP'nin AKP'nin karşısına dikilerek "ben de varım" demesi, 12 Eylül referandumunun düzen güçleri arasında gittikçe güçlenen bir rekabet ekseninde girilmesini beraberinde getirmiştir. Toplumun neredeyse tüm kesimlerinin 12 Eylül referandumunun sonucunu EVETçiler ve HAYIRlılar arasındaki güç dengesinin belirleyeceğini düşünmesi şaşırtıcı değildi. Ancak KÖZ, referandumun asıl belirleyici unsurunun düzen güçleri değil, 12 Eylülcülerin tümünü karşısına alarak, referanduma bağımsız ve ayrı bir cephe halinde giren boycot cephesi olduğunu savundu ve bu doğrultuda hareket etti.

Zira metropollerde hem AKP'yi geriletebilecek hem de CHP'nin gelişmesini engelleyecek tek güç boycot cephesiydi. Bu nedenle KÖZ boycot cephesinde yer almakla kalmadı, bu cephenin metropollerde işçi ve emekçileri hareket geçirerek düzen güçlerini geriletmesine hizmet edecek, dolayısıyla 2011 seçimlerine de daha güçlü bir şekilde girmesini sağlayacak öneriler ve müdahalelerde bulundu.

Ne var ki, metropollerde yürüyen boycot cephesi çalışması daha en başından kendisini AKP'yi geriletecek bir güç olarak görmek yerine Kürdistan'da yürütülen çalışmanın gölgesinde yürüyen, referanduma zaten katılmayacak kesimleri kendi hanesine yazmayı hesaplayan, yani başından iddiasız, kendisine güvensiz, emekçileri hareket geçirmeyi hedeflemeyen, iddiasız - en azından Kürt illerindeki kadar iddialı olmayan- bir çizgide hareket etti.

Dolayısıyla 12 Eylül referandumunda solun bir bölümü AKP'ye, diğer bir bölümü ise Gandhi Kemal'in CHP'sine yedeklendi. Referandumu boycot etmeyi önüne koyan güçlerden BDP'den uzak durmaya çalışanlar, boycot cephesini "reformist" bularak kendi "bağımsız" çalışmalarını yürütmeyi tercih ettiler. Tüm bu akımlar niyetlerinden bağımsız olarak düzen güçlerinin değirmenine su taşımış oldular. KÖZ'ün de içinde bulunduğu ve politik tutumuyla düzen güçlerinin tümünü karşısına alan Boycot Cephesi'ni oluşturan güçler de siyasi olarak doğru bir tutum arkasında iddiasız bir çalışma yürüttüler ve referandumdan hak ettikleri zaferle çıkamadılar.

2011 Yılında Emekçilerin ve Ezilenlerin Birleşik Mücadelesini Yükseltilemek İçin Fırsatlar Her Zamankinden Fazladır

2010 yılının esas olarak 2011 seçimlerinin bir hazırlığı olarak geçmiş olması, aynı zamanda içinden geçmekte olduğumuz döneme damga vuran mücadelenin sadece ilk yarısının tamamlanmış olduğunu gösterir. Nihayetinde asıl dönüm noktası 2011 seçimleri olacaktır. Dolayısıyla KÖZ'ün 2010 yılının kaçırılan fırsatlarla dolu olduğunu söylemesi, felaket tellallığı yapmak için değil, tam tersine 2011 yılında emekçilerin ve ezilenlerin nasıl muzaffer çıkacağını göstermek açısından önemlidir.

Her şeyden önce 2011 yılının siyasi tablosunun geçtiğimiz yıldan esaslı bir farklılık göstermeyeceğini, aksine 2010 yılında kendisini gösteren eğilimlerin önümüzdeki süreçte daha şiddetli bir şekilde karşımıza çıkacağını tespit etmek gerekir. Somutlamak gerekirse, AKP'nin zayıflamakta ve gerilemekte olduğu gerçeğinin 2011'de değişmesi çok olası görünmemektedir. Aksine AKP bu dönemde BBP, Saadet Partisi gibi partilere daha çok yaklaşmakta ve onların oylarını kendisine devşirmeye çalışacaktır. AKP'nin bu yöndeki eğilimleri artık burjuva medya tarafından da tasdiklenmektedir, üstelik Erbakan'ın terki dünya etmesi de AKP'nin bu yöndeki manevrasını hızlandırır bir etki olmuştur. Bu tespit bir taraftan AKP'nin "demokrasi açılımı" adı altında Kürtlere yönelik saldırılarını arttıracığı anlamına gelmekte, bir taraftan da AKP'yi emekçiler ve ezilenlere teşhir edebilmenin olanağının arttığına işaret etmektedir. Dahası, AKP'nin bu eğiliminin sol içerisinde AKP ile yakınlaşma olasılığını aklından geçirenlerin bu hevesten vazgeçmelerine tartışmasız bir katkıları

olacaktır. Bu da daha önceki aşamalardaki tereddütlü tutumların nispeten azalacağına işaret eder. Kaldı ki şimdiden meclise taşınabilecek milletvekili sayısının önemli bir oranda artacağına belli olması da - ki burjuva medyasında dahi bunu inkar edebilen yoktur- bu yöndeki çalışmaların nispeten yüksek bir moralle yürütülmesine vesile olacaktır.

Diğer taraftan 2010 yılında bir değişim sürecine giren Gandhi Kemal'li CHP'nin 2011'e bu değişime ayak sürüyen unsurları tasfiye etmiş olarak girdiğini, dolayısıyla CHP'nin ABD'nin planlarını uygulama yolunda daha aktif bir siyaset yürüteceğini görmek de zor değildir. 2010'un son aylarında açığa çıkan öğrenci eylemlerine olan yaklaşımından da görüleceği üzere, CHP solun önemli bir kesimini de kendisine yedekleme yolunda şimdiden harekete geçmiştir. Önümüzdeki dönemde de CHP'nin bu eğilimi artacaktır. Ancak CHP şu ana kadar ki pratiğiyle, AKP'ye alternatif olabilme iddiasını somutlayamamıştır ve mevcut muhalefet boşluğunu dolduramamıştır. Bu da BDP'nin odağında bulunduğu bir siyasi birlikteliğin önümüzdeki dönemde işçi sınıfının daha geniş bir kesimini etkisi altına alabilmesi için önemli bir fırsat yaratmaktadır.

Dolayısıyla, eğer 2011 yılında siyasi tabloda esaslı bir değişiklik olamazsa, o da BDP'nin odağında bulunduğu eylem birliği cephesinde olacaktır. Zira 12 Eylül referandumunda boycot cephesinde yer alan güçlerin büyük bir kesimi 2011 seçimlerinde ortak bir şekilde hareket etmenin gerekli olduğunu fark ve idrak etmiş bu yönde adımlar atmaya başlamıştır.

Üstelik daha önceden DBH'ı oluşturan güçlerin, bu birliği artık bir çatı partisi projesi olarak görmediğini açıklamasıyla birlikte, kendisini sadece bir seçim ittifakıyla sınırlı tutmayan, sürekli bir eylem birliği ekseninde hareket edeceğini, düzen güçlerinin her iki kanadını da karşısına alacağını ifade eden bir cephe oluşum sürecindedir. Bu 2011 seçimlerine 2007'den daha hazırlıklı ve ete kemiğe bürünmüş bir eylem birliği ile girilmesinin yolunu açmıştır. KÖZ de 2007'den beri izlediği çizgiye uygun olarak bu birlikteliğin içinde bulunacağını açıklamıştır ve burada sorumluluk almaktadır.

Üstelik İstanbul'da demokratik kent konseyleri adında içinde siyasetlerin ve kitle örgütlerinin bulunduğu bir eylem birliğinin oluşmuş olması da bahsi geçen eylem birliğinin güçlenmesinde önemli bir adımdır. Bu girişimin doğru bir temelde hareket ettiği zaman emekçileri ve ezilenleri seferber edebilmek adına önemli sonuçlar yaratabilir. Bu eylem birliğinin yerel ayaklarının örgütlenmesi ve bu hareketin diğer metropollerde ve illere yayılması da önemli bir ihtiyaç arz etmektedir.

2011 Yılında Tuzaklara Basmanın Yolu 2010 Yılı'nın Derslerini Kuşanmaktan Geçer

Bu eylem birlikteliklerinin oluşması bile başlı başına bir kazanım ve yenilikken, oluşan bu cephelerin 2011'de emekçileri ve ezilenleri muzaffer kılabilmesi için 2010 yılının derslerini kuşanması şarttır. Bu derslerin neler olması gerektiği 2010 yılının kaçırılan fırsatlarından açıkça görülebilir.

Her şeyden önce bu eylem birliğinin kendisini AKP'yi ve CHP'yi yaşadığımız topraklarda geriletebilecek tek odak olarak görmesi ve buna göre hareket etmesi gerekmektedir. Bu da bu cephenin Newroz ve 1 Mayıs başta olmak üzere 2011 seçimleri öncesindeki tüm eylemleri bir seçim hazırlığı olarak görmesini, bu eylemlerin örgütleyicileri olmasını, bu cephenin yerel ayaklarını mahallelerde kurarak, henüz harekete geçiremedikleri kesimler de dahil olmak üzere temas halinde oldukları tüm emekçileri ve ezilenleri AKP'ye ve CHP'ye karşı bağımsız bir hatta konumlandırma ve politikleştirme hedefiyle hareket etmesini gerektirir.

İkinci olarak bu cephenin yaşadığımız topraklardaki tüm sol akımları bu eylem birliğine dahil etmeye çalışması gerekmektedir. Buradaki en büyük zaaf, bu cepheyi oluşturan güçlerin önemli bir kesiminin referandumda açığa çıkan EVET ve HAYIR cephelelerinde konumlanan sol akımlarla aralarında ideolojik ve stratejik bir ayrım bulunduğunu bahane ederek bu akımlarla ortak bir eylem birliği içerisinde bulunamayacağını ifade ediyor olmasıdır. Söz konusu olan birbirlerinden ayrı siyasi örgütlenmeler olduklarına göre, bunlar arasında elbette tek bir çatı altında bulunmalarına engel olacak kadar ciddi ve muhtelif farklılıklar vardır ve olması da gayet tabiidir. Üstelik bunların ille ideolojik stratejik ayrımlar mertebesinde olması

da şart değildir. Kimi görece tali ayrımlar dahi aynı çatı altında bir araya gelmeye engel olabilir. Ama gündemdeki konu tek bir örgüt çatısı altında kimlerin bir araya geleceği konusu değildir. Siyasi faaliyet ve bu faaliyetin bir parçası ve vechesi olan ittifak ya da eylem birlikleri bir örgüt çatısı altına girmek için gerekli kriter ve koşullara ya da ilkelere göre yapılmaz. Bir örgüte dahil olmak ya da dahil etmek için çizilen kriterlerin siyaset yapmak için kullanılıyor olması zaafına doktrinerlik denir. Doktrinerlik tutumunun siyasetteki sonucu marjinalliktir. Hele ister samimi ve ciddi olarak ister lafzen olsun, hedeflerini kitlelerin tümünü değil -bilinçli bir azınlığı- örgütlemekle sınırlı tutanlar, bunun için tarif edilmiş ilkeleri siyasetin çerçevesini belirlemek için kullandıkları zaman doktrinerliğin daniskası söz konusu olur.

Üstelik bahis konusu olan kimi kitle gösterileri ve genel seçimler istikametinde bir eylem birliğidir; yani bu eylemlere katılacak veya seçimlerde aynı doğrultuda tutum alacak unsurlarla kalıcı derinlemesine bir buluşma ve bir araya gelme bahis konusu değildir. Bu çerçevede ilkeli bir birlikten anlaşılması gereken herkesin kendine özgü ilkelere birbirine kabul ettirmesi olmasa gerektir. Aksine bu tür bir araya gelişlerde ilke sade ve basittir: varılan mutabakatlarla verilen sözlere alınan sorumluluklara sadık olmak; eylem birliğini bozmamak ve belirlenen ortak tutumlara - bunlar ne kadarsa o kadarına - bağlı kalmak. Bunun dışındaki farklılıklar ve ayrımlar ise eylem birliğine aykırı ve engel olmaz. Aksine her bileşen bu ortak seferberlik içinde tek tek muhataplarını seçip onları kendi saflarına örgütlemek için birbirlerinden neden ve nerede ayrı durduğunu açıklamakta alabildiğine serbest olmalıdır. Bunun gereği olan ilkeye de öteden beri -eylemde birlik ajitasyon ve propagandada serbestlik- denir; bunun mümkün ve işlevli olduğu da defalarca sınanmış ve görülmüştür. Üstelik böyle bir işleyiş kimlerin aslında birbirlerine yakın olduğunu ve gerçekten bir çatı altında buluşabileceklerini görüp idrak etmeleri için de olanak ve fırsatlar yaratır. Bunun da eylem birliğini daha da güçlendiren bir etken olduğu besbellidir.

Bu açıdan doktrinerlikten uzak durarak, siyasi bir eylem birliğinde kimlerle nasıl buluşulacağını kriteri açıklar: Ortak bir siyasi eylem birlikteliği için - örneğin ezilenlerin ve emekçilerin düzen güçlerinin tüm kanatlarını karşısına alarak ortak bir eylem birliği içerisinde hareket etmesi için- bir çağrı yapılır ve bir ayrım çizilecekse bu çağrıya yanıt verenler ve vermeyenler arasında çizilir. Yani bu eylem birlikteliğini siyasi olarak anlamlı bulanlar ve gereğini yerine getirenlerle bu çağrıya yanıt vermeyenler arasında bir ayrım çizgisi çizilir. Bunun dışında çizilen ayrımlar, bu cepheyi güçlendirmez, amaçları doğrultusunda zayıflar. Tam da bu nedenle bahsedilen cephenin çağrısını solun tüm kesimlerine yöneltmesi gerekmekte ve çağrıya yanıt verenlerle ortak bir mücadele vermekten çekinilmemesi gerekir.

Üçüncüsü, bu eylem birlikteliklerinde bulunan sol akımların kendilerini BDP ile bir pazarlık masasında görmemeleri, aksine BDP'yi daha fazla inisiyatif alması için iteklemesi gerekmektedir. Bu noktada KÖZ'ün 2007 seçimlerinde ve 2009 yerel seçimlerinde takınmış olduğu tutumu, yani bu cephenin kabul edeceği her türlü adayın kayıtsız şartsız desteklenmesi, seçimler için adaylar arasında herhangi bir ayrımın gözetilmemesi, ve cephenin ortak çalışmasının öne çıkarılması örnek alınmalıdır. Üstelik bu cephenin emekçilerin ve ezilenlerin en geniş kesimini harekete geçirebilmesi için bu cephede bulunan güçlerin olası "hassasiyetlerini" bir yana koymaları, BDP'nin daha fazla inisiyatif almasının sağlanması doğrultusunda hareket etmeleri gerektiği açıktır.

Bu nokta BDP için de önemlidir. Zira BDP de, son olarak 12 Eylül referandumunda ağıktan açığa görüldüğü üzere, Türkiye'de Kürdistan'da yürütülen çalışmaya endekslili bir çalışma yürütmek yerine, Türkiye'deki ezilenlerin ve emekçilerin taleplerinin tümünü karşılayan, bu topraklardaki demokrasi mücadelesinin tümünü sahiplenen bir çizgide hareket etmelidir. Bu doğrultuda BDP'nin daha fazla inisiyatif alması, Türkiye'de işçilerin ve emekçilerin sorunları ve talepleri, onların eylemleri söz konusu olduğunda, sol hareketin bir destekleyicisi gibi değil, bu sorunların, taleplerin ve - 1 Mayıs da dahil olmak üzere - tüm bu eylemlerin başlıca muhatapı olarak hareket etmesi gerekmektedir.

Bunun sebebi açıktır: Söz konusu eylem birliktelikleri 12 Haziran seçimlerine varan süreçte işçi sınıfının daha geniş kesimlerini etkisi altına

almak ve harekete geçirmek istiyorsa, İstanbul başta olmak üzere tüm metropollerde Kürt sorununa ilişkin talepleri emekçilerin ve ezilenlerin genel demokratik talep çerçevesinde ele alan bir çalışmanın yürütülmesi gerekmektedir. Başka bir seçenek görmediği için düzen güçlerine yedeklenen kitleleri düzen güçlerinden koparmak için emekçilerin ve ezilenlerin somut sorunlarına eğilmek ve bu ekseninde bir ortak seferberlik yürütmek gereklidir. Sol akımların bir kısmının - örneğin Demokratik Kent Konseyleri söz konusu olduğunda - dile getirdikleri gibi "bu eylem birliktelikleri esas olarak Kürt sorununu gündeme almalı" yönündeki tutumlar, bu eylem birlikteliklerinin güçlenmesini ve yeni mevziler kazanmasını sağlamaz, aksine engeller. Zira bizathi BDP'nin bütün imkanlarıyla bu birliğin odağında bulunması dahi Kürt sorununun bu eylem birliğinin önemli bir parçası olduğu gerçeğini bağıra bağıra ifade etmektedir. Öte yandan düzen güçleri de dört bir yandan bunu tekrarlamaktan geri durmayacaktır. Bilakis asıl üzerinde düşünülmesi gereken, bunu inkar etmeye çalışmaksızın başka kesimlerin sorunlarını ve taleplerini de gündeme alıp öne çıkarmak olmalıdır. Bu takdirde BDP'nin ve tek tek bileşenlerin her birinin kendi başlarına etkileyebildiği kesimleri basit toplamından daha geniş bir kesimin hareket geçirilmesinin olanakları yaratılabilir; bunun için gayret gösterilmelidir.

Dördüncü olarak, 2011 seçimlerinde düzen güçlerinin 2009 yılının son aylarında DTP'nin kapatılması sürecinde davrandığı gibi davranmayacaklarını görmek zor değildir. Düzen güçlerinin 2011'de mecliste BDP'li (ve BDP'yle beraber hareket eden akımların temsil ettiği) hiçbir vekili mecliste görmek istemeyeceği, bu doğrultuda hareket edecekleri açıktır. Bu 2011'de AKP'nin de dümeni sağ partilerin oylarını kendisine yedeklemesi eğilimine de bağlı olarak, düzen güçlerinin saldırılarını arttıracığı anlamına gelir. Bu saldırıların ortak, eylemli ve kitleleşmiş bir şekilde yanıtlamak önemlidir.

2009'da DTP'nin kapatılmasına yönelik saldırıların püskürtülmemesinin, 2010 yılında düzen güçlerinin KCK operasyonlarını pervasızca arttırmasına, üstelik gerek "Devrimci Karargah" davası üzerinden gerek başka bahanelerle sol akımlara yönelik saldırıların sıratmasına zemin hazırladığı açıktır. Bugün solun en geniş kesiminin "Sıra Kimde" platformu içerisinde bu saldırıların knayan, eylemli bir zeminde buluşmuş olması önemlidir. Ancak bu iradenin 2011 yılında düzen güçlerinin yapacağı tüm saldırılara karşı gösterilmesi, dolayısıyla BDP odağındaki eylem birliği ile saldırıların birlikte göğüslemek için verilen mücadelenin birleştirilmesi, ortak bir şekilde yürütülmesi son derece önemlidir.

Son olarak düzen güçleri arasındaki rekabetin şiddetlenmesinin, en geniş kitleleri politikləştirmesini bir fırsat olarak görmek ve bu süreci istismar etmek gereklidir. KÖZ'ün 3 yılı aşkın bir süredir ısrarla üzerinde durduğu bu konu, BDP'nin demokratik özerklik yolunda harekete geçmek için herhangi bir yasal düzenlemeyi beklemeyeceğini ifade etmesiyle önemli bir mevzi kazanmıştır. Olacak eylem birliğinin bu süreci istismar etmekte geri durmaması, düzen güçlerinin bu şekilde sıkışmasından rahatsız olmaması, aksine bu süreci körüklemesi gerekmektedir.

Tunus'tan Libya'ya Uzanan Eylemlerden Cesaret Alarak, Newroz'u 1 Mayıs'a, 1 Mayıs'ı Genel Seçimlere Taşyalım

Bu şekilde hareket edildiği takdirde 12 Haziran seçimlerine varacak süreç yaşadığımız topraklarda yeni bir yükselişin kapısını aralayacak dinamikleri tetikleyebilir ve ezilenlerin, emekçilerin birleşik kitleleşmelerinin yolunu açabilir. Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki eylemlerin etkisi de - ne hedeflediği belli olmayan kuru bir ajitasyon faaliyetiyle değil - ancak bu derslerle hareket edildiği zaman bu topraklara taşınabilir.

12 Haziran seçimlerine uzana süreçte en önemli dönemeç kuşkusuz Newroz eylemleri olacaktır. Newroz'un ortak adaylarla girilecek genel seçimler öncesinde politik bir gövde gösterisi olması ve Newroz'u örgütleyenlerin 1 Mayıs'ı da örgütleyerek, dahası 1 Mayıs genel seçimlere yönelik bir hazırlık olarak kullanarak 2010 yılının rövanşını almaları, düzen güçlerini 12 Haziran seçimleri öncesinde sıkıştırarak önemli bir hamle olacaktır. Bu şekilde hareket edildiği takdirde, 2007 yılında elde edilen mevziler genişletilebilir ve yeni bir yükselişin kapısı aralanabilir.

KÖZ önümüzdeki sürece, bu siyasi hedefler doğrultusunda, 2010 yılının derslerini kuşanarak hazırlanmaktadır.

İstanbul'da Coşkulu Newroz

İstanbul'da yüz binlerin katılımıyla 20 Mart Pazar günü Zeytinburnu Kazlıçeşme meydanında coşkulu ve renkli bir Newroz gerçekleşti. "Ji bo Jiyanek bi Rûmet an Azadî an Azadî" (Onurlu bir Yaşam için ya Özgürlük, ya Özgürlük) şiarıyla Demokratik Kent Konseyi'nin organize ettiği Newroz'a sabahın erken saatlerinden itibaren her yaşta insanlar akın ederek alanı her yıl olduğu gibi bu yılda alanı doldurdu. Her yıl olduğu gibi bu yılda BDP dışındaki diğer katılımcı siyasi kurumlar kortej şeklinde alana yürüdüler. Siyasetlerin bir kısmı Abdi İpekçi Spor Salonu'nun önünde toplanırken, bir kısmı ise diğer bir güzergahtan alana doğru yürüdü. Bizimle birlikte Abdi İpekçi önünde toplanan BDSP, SODAP, Halkevleri, EMEP, Çağrı, DİP, KESK, Uid-Der, Mücadele Birliği, Kaldıraç, Alinteri ve ortak pankart arkasında SDP, TÖP, SBH, SGHP kortej oluşturarak alana yürüdü. KöZ'ün arkasında duran komünistler Newroz'a "AKP'nin Saldırılarını Newroz'la Püskürtelim"

ve "Seçimlerde Ortak Aday Newroz'un Coşkusuyla 1 Mayıs'a" şiarlı pankartlarıyla katıldı. Alan yürüyüş esnasında sık sık "Kürtlere Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek", "8 Mart, Newroz, 1 Mayıs - Ortak Adaylarla Aynı Saftayız", "Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir", "Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş", "Kurtuluş Yok Tek Başına ya Hep Beraber ya Hiçbirimiz" sloganları atıldı ve ajitasyon konuşmaları yapıldı. Bunun yanında alanda ve yürüyüş esnasında toplam 15000 adet özel sayı dağıtımı gerçekleştirildi. Program ilk olarak mücadelede yaşamını yitirenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Demokratik Kent Konseyi adına Dursun Yıldız tarafından yapılan açılış konuşmasının ardından sözü BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş aldı. Konuşmasının bir kısmını Kürtçe yapan Demirtaş daha sonra Türkçe devam ederek devletin Kürt sorunu noktasında samimi olmadığını, sorunu çözmek yerine her fırsatta Kürtleri parmaklıklar ardına

göndermeye çalıştığını ancak binlerce tutuklu BDP'li olmasına rağmen hala milyonların alanları doldurduğunu ve bu milyonların sığabileceği bir zindanın mümkün olmadığını ifade etti. Genel olarak yapılan baskılardan ve AKP'nin samimi olmayan tutumundan söz eden Demirtaş'ın konuşmasını bitirirken özellikle vurguladığı bir diğer nokta ise bu alanda toplanan yüz binlerin 1 Mayıs'a akın etmesi çağrısıydı. Selahattin Demirtaş'ın ardından BDP İstanbul milletvekilleri Sebahat Tuncel ve Ufuk Uras kitleye hitaben konuşma yaptılar. Asrın Hukuk Bürosu'nun okuduğu mesajın ardından yapılan müzik dinletisi ile miting sona erdi. 300 bin civarında katılımın gerçekleştiği Newroz'a sol, sosyalist çevrelerin ilgisi ise diğer yıllara göre genel olarak daha zayıftı. **Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir Kürtlere Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek!** **İstanbul'dan Komünistler**

Selahattin Demirtaş: "Seçimlere Varan Yürüyüşümüzü 21 Mart Newrozuyla, 1 Mayıs'ta taçlandıracağız"

İstanbul'daki Newroz'da en etkili konuşmalardan birisini BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş yaptı. Selahattin Demirtaş 2011 Newroz'u'nun özgürlük Newroz'u olacağını söylerken, Newroz alanını dolduranları 1 Mayıs'a çağırdı ve 12 Haziran seçimlerinde birlikte bareket etmek için tüm demokrasi güçlerine çağrı yaptı:

Limontepe'de Newroz Coşkusu

20 Mart Pazar günü Gündoğdu Meydanı'nda yapılan mitingden bir gün sonra, 21 Mart akşamı İzmir'in birçok ilçesinde de Newroz kutlamaları gerçekleşti. Bunlardan biri de Limontepe'deydi.

Karabağlar ilçesinin merkezi Newroz kutlaması Limontepe Merkez Kahveler bölgesindeki Newroz alanında kutlandı. Uzun bir süredir mahallelerde kitlesel Newroz kutlamalarına izin verilmiyor ve bu eylemlere sert bir şekilde müdahale ediliyordu. Geçen sene bir istisna olarak mahallemizde kitlesel bir Newroz kutlaması yapılmıştı. Bu sene de benzer bir kutlama mahallemizde gerçekleşti.

Saat 19:00 gibi ateşlerin yakılması ve müzik yayını ile başlayan eylem 22:00'a kadar sürdü. Halaylarla başlayan kutlamada, özgürlük mücadelesinde düşen devrimciler anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Sonrasında BDP İl ve İlçe Eşbaşkanları birer konuşma yaptılar. 4-5 sene önceki Newrozlara kıyasla katılım biraz daha düşük olmasına rağmen bine yakın bir katılım vardı eyleme. Uzun bir aradan sonra mahallede kitlesel kutlamaların olmaması ve yereldeki eyleme yeteri kadar hazırlık yapılmaması katılımı biraz etkilemişti. Nitekim çevre mahallelerden epey bir insan gelmesine rağmen mahallemizden katılım daha düşüktü.

Buna rağmen 1 Mayıs'a ve 12 Haziran seçimlerine giderken yerelerde yapılan kitlesel ve güçlü eylemler, bu süreçte ezilenlerin ortak adayları için yapılacak çalışmalarda elimizi güçlendirmektedir. Bu Newroz eylemi de buna vesile olmuştur.

Newroz'un Ateşiyle 1 Mayıs'a, 12 Haziran'da Düzen Partilerinden Hesap Sormaya!

AKP'ye, CHP'ye Kanma, Oylar Ortak Adaylara!
Limontepe'den Komünistler

Bursa'da Newroz

2011 Newroz'u Bursa'da da coşkulu bir şekilde karşılandı. Gökdere Meydanı'nda saat 13:00'te başlayan Newroz'a yaklaşık 3 bin kişilik bir kitle katıldı. Kitlenin çoğunluğunu BDP'nin kitlesi oluşturmaktaydı. Alanda saygı duruşundan sonra Newroz ateşi yakılarak etkinlik başlamış oldu.

Miting EMEP, SDP, TÖP, ESP, EHP, SODAP, Batis, Bamis, Partizan pankart ve flamalarıyla katılarak destek verdi. Biz de flamalarımızla alanda yerimizi aldık. Ayrıca miting boyunca tüm alanda özel sayılarımızı dağıttık.

Alanda dağıtımımız boyunca özellikle Kürt emekçilerden büyük ilgi gördük. Yapılan konuşmalardan sonra müzik gruplarının söylediği parçaların ardından halaylar çekilerek miting sona erdirildi.

Newroz Piroz Be!

Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir!

Bursa'dan Komünistler

**KÖZ Gazetesi Yeni İletişim
Adresi:**

**Rahimpaşa Mah, Süleymanbey
Sok, 6/1, Kadıköy İstanbul.**

"Demokratik seçim blokunun yolu açık olsun. 2011 seçimleri bizim için milletvekili arayışı olmayacak. Bizim için, 'bu ülkede biz de varız biz çoğuz, az değiliz. Bizi ezmeye yok saymaya çalışanlara karşı Türkiye'nin en büyük gücü olmaya talibiz' demek için bu seçimleri kullanacağız. Haziran ayındaki seçimlerde emekçilerin Kürtlerin, Türkiye'deki tüm halkların tarafını Demokrasi bloku temsil edecektir. Zorlu bir yürüyüş olacak. Ama yolumuz açık. Bu yürüyüşte omuz omuza verdiğimiz bütün dostlarımızı, en küçük hesap içine girmeden blok içinde yer almaya çağırıyoruz.

Demokratik bir seçim için her şeyden önce seçim barajının kalkması gerekir. AKP oy hırsızlığından vazgeçsin. Böyle bir ortamda demokratik bir seçim gerçekleşmez. Bu şekilde parlamentoda hakkaniyet gerçekleşemez.

Önümüz 1 Mayıs. Aynı coşkuyla alanlarda olmalıyız. Mayıs'tan Haziran seçimlerine hep birlikte yürüyeceğiz. 8 Mart'la başlayan yürüyüşümüzü 21 Mart Newrozuyla, 1 Mayıs'ta taçlandıracağız. Görülmemiş bir 1 Mayıs olacak. Milyonlar olup alanlara akalım. Burada İstanbul 2011 yılında yaktığımız ateş, Türkiye'deki halkların özgürleşme ateşine yakılmış olsun."